

ΕΝΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ.

Καθ' ἅπασαν τὴν ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν ζῶσι δύο καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια Ἑλλήνων διεσπαρμένων μεταξύ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας. Προσθέτοντες δὲ τούτοις τοὺς κατοίκους τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος, βλέπομεν ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ὑπερβαίνουσι τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια. Οἱ Ἀρμένιοι ἀριθμοῦνται εἰς τρία ἑκατομμύρια, ὧν δύο μόνον ζῶσιν ἐν Τουρκίᾳ. Οἱ Ἄλβανοὶ εἶναι πολὺ τῶν Ἑλλήνων ὀλιγαριθμότεροι· οἱ δὲ χριστιανοὶ Σλάβοι, οἱ Σέρβοι, οἱ Βόσνιοι, οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Κροάται δύνανται νὰ ὑπολογισθῶσι εἰς τρία ἑκατομμύρια καὶ ὀκτακοσίας χιλιάδας ἀνθρώπων.

Ἐξαιρουμένης τῆς Θεσσαλίας, τῆς πρὸς νότον Ἠπείρου, τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ τινῶν μερῶν τῆς Μακεδονίας, οἱ Ἕλληνες τυγχάνουσι μᾶλλον καθεσταμένοι κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν, ἀπεργαζόμενοι οἰονεὶ ταινίαν ἀφορίζουσαν ἀπάσας

τάς θαλάσσας τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας. Οὕτω λ. γ. οἱ Ἕλληνες κατέχουσι τοὺς λιμένας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὰς δύο ἀντικειμένους ἀκτὰς τῆς Προποντίδος, ἐν δὲ τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ πάσας τὰς ἀκτὰς ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ Δουναβέως, ἀπὸ τοῦ Βοσπόρου μέχρι τῆς Τραπεζοῦδος. Οἱ λοιποὶ Ἕλληνες εἶναι διεσπαρμένοι ἐν εἴδει μικρῶν ἀποικιῶν ἐν ταῖς ἡγεμονίαις, ταῖς κατὰ τὴν Εὐρώπην σλαβικαῖς χώραις καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Οἱ Ἕλληνες ζῶσιν ἄρα πανταχοῦ τῆς Τουρκίας, εἰ καὶ μὴ ἀπαρτίζουσιν ὀλογοχερῆ πληθυσμὸν μεγάλων ἐπαρχιῶν.

Ἡ χώρα τῶν Ἀρμενίων δὲν εἶναι, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, οὕτως εὐφυῶς κειμένη, ὡς ἡ τῶν Ἑλλήνων, ἀτε διήκουσα πρὸς βορρᾶν μὲν μέχρι τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ Καυκάσου, πρὸς νότον δὲ διὰ τῆς Κιλικίας, διαπερῶσα ὅλην τὴν Ἀνατολήν. Οἱ πλεῖστοι αὐτῶν, κεκλεισμένοι ἐν ταῖς

οικείαις ἐπαρχίαις, ἀπολαύουσιν ἀρχαίας τινὸς ἀνεξαρτησίας, μηδὺλως προούσης τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν. Οἱ Σλάβοι ζῶσιν ἀπομεμονωμένοι ἐν τοῖς ὄρεσιν ἢ ἐν ταῖς παδιάσιν αὐτῶν· οἱ δὲ πολυπληθέστεροι τούτων Βούλγαροι, μόλις ἀποδύονται τὴν βαρβαρότητα τῶν πρώτων αἰῶνων.

Μεταξὺ τῶν φυλῶν τούτων διαπρέπουσιν ἀναμφιλέκτως οἱ Ἕλληνες ἰδίως ὡς ἔμποροι καὶ ὡς ναῦται. Ἐπειδὴ οἱ μὲν Σλάβοι οὔτε ἔμποροι εἶναι οὔτε ναῦται, οἱ δὲ Ἀρμένιοι, ὄντες τύπος ἀσιατικοῦ λαοῦ, εἰ καὶ εὐφύεστατοι ἔμποροι, ἀποστρέφονται τὴν ναυτιλίαν καὶ τὴν πρὸς τὴν Εὐρώπην ἐπιμιξίαν. Οἱ Ἕλληνες τούναντιον ἀπολαύουσιν ἀπὸ τῶν παραδόσεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς συμπαθείας τῆς Εὐρώπης ἄλλων πολυτιμωτέρων πλεονεκτημάτων, ὑπηρετούμενοι καὶ ἐκ τῆς

ἀδρανείας τῶν Τούρκων, οἵτινες, ἀναθέσαντες αὐτοῖς τὰ ἐπιτεκλερωμένα ἐκ τῆς πολιτικῆς νομοθεσίας δίκαια τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς, κυβερνωσὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τριῶν καὶ ἐπέκεινα αἰῶνων ἐμμέσως διὰ τῶν ἐπισκόπων.

Ὁ Ἕλληνας ἀρα ἐπίσκοπος ἐν Τουρκίᾳ ἐκπροσωπεῖ τὴν κυβέρνησιν, διότι οὐ μόνον ρυθμίζει τὰ περὶ τὰς γεννήσεις, τὰς ἀποθιώσεις, τοὺς γάμους, τὰ διαζύγια καὶ τὰς διαθήκας, ἀλλ' ἐπιτηρεῖ καὶ τὰ σχολεῖα, τὰ νοσοκομεία καὶ πάντα τὰ κοινωφελῆ καταστήματα· αἱ δὲ πλεῖστα τῶν ἀστικῶν δικῶν ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὸν ἐσχάτως ἐκδοθέντα νόμον περὶ τῶν βιλαετιῶν ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος τῆς κοινότητος παρὰ τοῖς συμβουλίσι τῆς κυβερνήσεως, ὅπου συζητοῦνται τὰ οικονομικὰ καὶ διεξάγονται αἱ δίκαι. Αἱ καταμνήσεις τῶν βασιλέων πρὸς τὴν ἐξουσίαν διαβιβάζονται δι' αὐτοῦ καὶ μόνου, δυναμένου πάντοτε νὰ εἰσέρχεται πανταχόσω· ὁσάκις δὲ θελήσει νὰ λαλήσῃ γλώσσαν πειστικὴν καὶ σταθερὰν σπανίως δὲν εἰσακούεται. Διὰ δὲ τῶν πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν σχέσεων αὐτοῦ καὶ τῆς πρὸς τοὺς προκρίτους ἐπιβόης, καὶ τῶν ἐφημερίδων, αἵτινες ἄρχονται ἵνα ἰσχύωσι κατὰ τὴν Ἀνατολήν, δύναται νὰ ὑπερισχύῃ καὶ τοῦ ἰσχυροτέρου πασᾶ.

Ἡ πύλη ἀναγνωρίζει ἐν τῷ ἑλληνικῷ ἔθνει τέσσαρας αὐτοκεφάλους πατριαρχικάς ἑδρας, τὴν τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Ἱερουσαλῆμ, τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἀλλ' οἱ πατριάρχαι τῶν τριῶν πρώτων ἀναγνωρίζουσι τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, παραιτούμενος τῆς ἀμέσου διοικήσεως τῶν τριακοντα ἕξ ἢ τριακοντα ἑπτὰ ἐπισκοπῶν, ἃς ποιμαίνουσιν οἱ λοιποὶ τρεῖς πατριάρχαι, κυβερνᾷ τὴν ἐκκλησίαν δι' ἑκατὸν δεκαεπτὰ ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων. Ἡ ἑνώσις αὐτῶν μητροπολιτῶν καὶ τοῦ πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπεργάζεται τὴν δύναμιν τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς ἐκκλησίας· αἱ δὲ μετὰ τὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν κατὰ τὰς ἐπαρχίας ἐπισκόπων σχέσεις δὲν εἶναι ἰδανικαί, ἀλλ' ἀληθεῖς καὶ ἐνδελεγεῖς. Ὁ πατριάρχης εἶχεν ἄλλοτε παρέδρους καὶ βοηθοὺς δώδεκα πρωτο-

βάθμους μητροπολίτας καὶ ἓνα ὑπὸ τῆς Πύλης ἀναγνωρίζομενον λαϊκόν, τὸν Μέγαν Λογοθέτην. Νῦν δὲ ἐδρεύουσιν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις δύο σώματα, ἡ Ἐθν. Σύνοδος τῶν Μητροπολιτῶν καὶ τὸ Ἐθν. Μικτὸν Συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου.

Ὁ ἐπίσκοπος, ἀπαξ *χειροτονηθεὶς, προσκαλεῖται ἐκ διαλειμμάτων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, πρὸς ὁμαλισμὸν τῶν ἐκάστοτε ἀναφουρμένων σπουδαίων ὑποθέσεων, εἴτε μετὰ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπαρχιωτῶν, εἴτε πρὸς τὴν κυβέρνησιν, ἀναθέτων τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος εἰς τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἔγγραφα ἔχουσι μικρὰν ἀξίαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἢ παρυσία τῶν διαδίκων εἶναι πάντοτε ἀναγκαῖα· διὸ ἐν Φαναρίῳ ἀπαντᾷ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπισκόπους, οἵτινες μὴ πτοούμενοι μήτε τὰς ἀποστάσεις μήτε τὰς δαπάνας, ἔρχονται ἐκ τῶν ἀπωτάτων ἐπαρχιῶν πανταχόθεν τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ὀλίγοι δὲ ἐπίσκοποι δύναται νὰ ἀναχθῶσιν εἰς ἑδρας ἀληθῶς ἐπωφελεῖς ἀνευ μακρῶν καὶ δυσκόλων μετατοπισμῶν.

Παρὰ τῇ ἱερᾷ συνόδῳ ὑπάρχουσι δέκα ἢ δώδεκα ἀντιπρόσωποι λαϊκοὶ τῶν κοινοτήτων τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Ὁσάκις ὁ πατριαρχικὸς θρόνος εἶναι κενός οἱ ἐπαρχίαὶ πέμπουσι τὴν ψῆφον αὐτῶν· δεκαοκτὼ δὲ πόλεις ἐκλέγουσιν ἐκάστη ἓνα βουλευτὴν ὅστις συμμετέχει αὐτοπροσώπως τῆς ἐκλογῆς τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

Πᾶς ἐπίσημος Ἕλληνας, ἐρχόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐκ τῶν μάλιστα ἐκτετοπισμένων ἐπαρχιῶν, νομίζει καθήκον αὐτοῦ ἵνα παραστῇ εἰς τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην· ἐπειδὴ ἐν Τουρκίᾳ οὐδεμία ἐπιβόη εἶναι διαρκῆς ἂν μὴ ἐπιβῶνται διὰ συνεχῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐκδρομῶν. Τὸ ἔθος τοῦτο συνεπάγεται τὴν ἀμοιβαίαν γνωριμίαν τῶν πλουσιωτέρων καὶ μάλιστα ἰσχυρότων Ἑλλήνων καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὴν ἁγίαν σύνοδον πρὸς στενωτέραν ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς κοινότητος καὶ τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ ἰσχυρὰ αὐτῆ ἐκκλησιαστικῆς οικονομίας, εἰ καὶ καθιστᾷ τὸν ἑλληνισμὸν παρόντα πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐν τῇ ὀθωμανικῇ αὐτοκρατορίᾳ, δὲν ἐπάρκει εἰς τὴν ἐνεργειαν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, εἰ μὴ αὐτῆ προσετιθέτο ἕτεραι δύο ὠφελιμώταται προνομία παρέχουσαι αὐτῇ ἀγῆρω τινα

ζωτικότητα, ἥτοι αἱ τοπικαὶ διοικήσεις, ἡ δημογερονταίαι καὶ τὰ σχολεῖα. Ἡ ἐλαχίστη ἑλληνικὴ κώμη κυβερνᾶται ὑπὸ ἐπιτροπῆς, ἀποτεταγμένης ἵνα διέπῃ τὰ τῆς κοινότητος. Οἱ ἐπίτροποι ὀφείλουσι νὰ ἐπιμελῶνται τῆς ἐκκλησίας, νὰ διαχειρίζονται τὰ κτήματα τῆς κοινότητος καὶ ὀρίζουσι τὰ εἰσοδήματα αὐτῶν. Οἱ ἐπίτροποι ἐκλέγονται κατ' ἔτος καὶ συνέρχονται πολλάκις τοῦ μηνὸς ἐν τῷ ἐπιτροπικῷ οἴκῳ. Ἐν ταῖς πόλεσιν εἶναι πολυαριθμότεροι καὶ διαμοιράζονται τὰ κοινὰ κατ' ἐνορίας. Οὕτω λ. χ. ἐν Σμύρνῃ· ἐν Ἰωαννίνοις κ. λπ. ὑπάρχουσι πλὴν τῶν ἐπιτροπῶν τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν, ἡ ἐφορεία τῶν σχολείων, ἡ τοῦ νοσοκομείου, ἡ τῶν ὀρφανῶν καὶ τινες ἄλλαι. Ἐὰν δὲ οἱ Ἕλληνες μὴ ἐφρόντιζον περὶ τῶν τιμαλφεστάτων αὐτοῖς συμπερόντων οὐδέποτε οἱ Τούρκοι ἤθελον πράξει τι ὑπὲρ αὐτῶν. Οἱ Τούρκοι δὲν ἐνθυμοῦνται ὅτι ὑπάρχουσιν οἱ βασιλεῖς, εἰμὴ ὁσάκις πρόκειται νὰ ζητήσωσι τοὺς φόρους. Εἰσπραχθέντων δὲ τούτων, ἐὰν ἐπικρατῇ εἰρήνη, οὐδόλως ἀναμιγνύονται εἰς τὰ πράγματα τῆς κοινότητος.

Ἡ μεταλήψις τῶν κοινῶν πραγμάτων ἐγένετο ἀνεκάνην μέλημα καὶ πόθος ἐκάστου Ἑλλήνου, ἅτε περιποιούσα αὐτῷ παρηγορίαν τινὰ, οἰοεὶ ἀπαύγασμα τῆς ἀπωλομένης ἐθνικῆς ἐλευθερίας. Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς κοινότητος ἐπικρατεῖ ἄκρα ἰσότης· ἐπειδὴ ἡ μὲν ἐκ τῆς παιδείας διαφορὰ εἶναι συνήθως ἀσήμαντος, τὰ δὲ ἔθιμα μένουσι τὰ αὐτὰ οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἦ ἡ περιουσία ἐκάστου. Εἰ δὲ καὶ ὁ ἀνώτερος κλῆρος εἶναι ὁ φυσικὸς κηδεμῶν τῶν συμβουλιῶν τούτων, καὶ ἐπιβρέζει τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐπιτρόπων, οὐδὲν ἦττον ἡ ἀνεξαρτησία αὐτῶν εἶναι παντελής. Ἀλλὰ καὶ ὁ κατώτερος κλῆρος, ὅστις ἐπιτρέπεται ὁ ἐγκόσμιος γάμος, πρὶν ἢ ἱερωθῆ, ἀναμιγνύεται τοῖς πᾶσιν, ἐξασκῶν τὰ τῆς θρησκείας. Εἰ δὲ καὶ μὴ ὑπερέχει πολλάκις τῶν ὑπ' αὐτοῦ ποιμενομένων κατὰ τὴν παιδείαν, δὲν περιφρονεῖται, ὡς ὁ δυτικὸς κλῆρος ὑπὸ τῶν ὀμοθησέων.

Ἀπὸ τριῶν αἰῶνων οὐδεμία ἕρις ἀφορῶσα τὴν ἠθικὴν ἢ τὴν θρησκείαν ἀνεφύη μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων· ἡ δὲ ἑλληνικὴ ἐκκλησία ἀπέστη ἀείποτε παντὸς προσηλυτισμοῦ, μὴ ἀναγκάζομεν, ὡς ἡ καθολικὴ, ἵνα προσκαλῆ καὶ προτρέπη

τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν χριστιανικῶν αὐτῶν καθηκόντων, ὧν οὐδεὶς δύναται νὰ ἀπαλλαγῆ παρ' ἡμῖν μὴ ἐξελεγχόμενος κακὸς πατριώτης. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἀστικὴν διοίκησιν οἱ μητροπολίται ἀρῶνται τὴν δύναμιν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἐπιτροπῶν.

Ὁ κλῆρος ἄρα καὶ οἱ λαϊκοὶ συνεννοοῦνται εὐκόλως, συνασπίζομενοι πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον καὶ ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς, ὡς συναθροίζονται πρὸς ἐκλογὴν καὶ ὑποστήριξιν τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. Ὁ Ἕλληνας ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος λαλεῖ καὶ ἐνεργεῖ οὐ μόνον ἐν ὀνόματι τῆς πίστεως, ἢ ὡς ἀρχηγὸς θρησκείας, ὡς ὁ καθολικὸς, ἀλλὰ

παρίσταται μᾶλλον ὡς διαδόχος τῶν ἀποστόλων καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ χριστιανοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπιβλέπωντος αὐτὸν οὐρανῶθεν. Ἐξ οὗ ἐννοοῦμεν διὰ τί ὁ ἑλληνικὸς κλῆρος, εἰ καὶ μετρίως πεσπαυμένους καὶ οὐχὶ ἄμοιρος ἐλαττωμάτων τινῶν, οὐδὲν πάσχει τῶν κακῶν οὐδ' ἐπικρίνεται καὶ διακωμωδεῖται, ὡς ὁ καθολικὸς, ὑπὸ τῶν ὀμοθησέων. Ἐπειδὴ ἐν ἐκκλησίᾳ ἀπολαύουσι τοιαύτης ἀποστολικῆς ἐξουσίας ἀραρίζεται πᾶσα ἐπιθυμία τυραννίας, οἷαν ἤσκησαν οἱ πάππαι.

Ἴδου κατὰ τί ὑπερέχει ἡ ὀρθόδοξος

ἑλληνικὴ ἐκκλησία τῆς ἐκκλησίας τῆς Ῥώμης, ἥτις διετέλεσεν ἀείποτε μιαιλόδοξος, θηρεύουσα τὸν προσηλυτισμὸν, διαφωνοῦσα πρὸς τὸ ποίμνιον αὐτῆς, καὶ πειρωμένη ἵνα ἐπιβάλλῃ βίαν τὰς παραλογωτάτας αὐτῆς ἀρχάς· διετήρησε δὲ μόλις τὴν ἀρχὴν διὰ τῆς τυραννίας, ἥτοι τῆς βραδουργίας, τῶν ἱερῶν δικαστηρίων, καὶ τῆς δυνάμεως τῶν ὀπλων καὶ τῶν χρημάτων. Τούναντίον δὲ οἱ πατριάρχαι τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἔχουσι χρεῖαν οὔτε στρατῶν οὔτε κανονίων ὅπως γίνονται σεβαστοὶ καὶ διατηρῶσι τὴν ἱεραρχίαν.

[Ἀκολουθεῖ.]

Ο ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ Γ. ΠΙΣΤΩΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ.

Συζητούμενον ἤδη τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔτους 1876 τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, νομίζομεν ὠφέλιμον τὴν παραβολὴν τῶν σήμερον προϋπολογισμῶν πρὸς τὰ τοῦ ἔτους 1845, ἰδίως ὡς πρὸς τὰ ἔξοδα. Παρατηρητέον δὲ ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖνας συνετάσσετο ὁ προϋπολογισμὸς κατὰ τρόπον ἄλλον, βεβαίως καὶ σοφώτερον καὶ ἀληθέστερον, διότι προϋπολογίζετο· πρῶτον, τί ἔδικαιούτο τὸ δημόσιον νὰ εἰσπράξῃ· δεύτερον, τί ἤλπιζε νὰ εἰσπράξῃ ἐκ τῆς παρελθούσης χρήσεως· τρίτον, τί ἤλπιζε νὰ εἰσπράξῃ ἐκ τῆς παρούσης χρήσεως. Οὐδέποτε δὲ τὸ δημόσιον εἰσπράττει ἐντὸς τοῦ ἑνιαυτοῦ ὅσα προϋπολογίζει, κατ' ἀνάγκην ὅμως δαπανᾷ ἐντὸς τοῦ ἑνιαυτοῦ τὰ προϋπολογιζόμενα, ἐντεῦθεν δὲ πηγάζουσι καὶ τὰ καθυστερούμενα καὶ τὰ ἐλλείμματα. Ἐπειτα ἡ παράθεσις τῶν προϋπολογισμῶν τοῦ ἔτους.

Table with 3 columns: Category, 1845, and 1876. Rows include: Τόκοι χρέους ἐσωτερικοῦ, Συντάξεις, Χορηγία βασιλικῶν, Βουλαι, Ὑπουργεῖον ἐξωτερικῶν, Δικαιοσύνης, Ἐσωτερικῶν, Ἐκκλησιαστικῶν, Στρατιωτικῶν, Ναυτικῶν, Οἰκονομικῶν, Ἐξοδα διοικήσεως, Ἐπιστάσις καὶ εἰσπράξεις τῶν φόρων, Ἐπιστροφή χρημάτων, Ἀποζημιώσεις, Ἀποζημιώσεις εἰς τὴν ὀθωμανικὴν Πόρταν, Προμήθεια Ποτιστῶν, Προκαταβολαὶ καὶ δάνεια, Ἐξοδα δεκάτων τοῦ 1844, Συμφηρισμὸς πιστωτικῶν γραμματίων, Ἐπιτροπὴ ἀγῶνος, Ἀπόδοσις κερ. ὑποποιίας, Τὸ ὄλον.

Πολλὰ ἠδύνατό τις νὰ προσέβῃ σχόλια εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ταύτην ἀντιπαράθεσιν τῶν προϋπολογισμῶν τῶν ἐτῶν 1845 καὶ 1876· οἱ

βλέποντες ἄρα δὲν ἔχουσι χρεῖαν σχολίων, πάντῃ δὲ περιττὰ εἶναι εἰς τοὺς τυφλοὺς τὰ σχόλια. (Ἐσπερος.)

Κατὰ τὸν δημοσιευθέντα ἰσολογισμὸν τῆς γενικῆς πιστωτικῆς τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τὰ καθαρὰ κέρδη τοῦ λήξαντος ἔτους συμποσοῦνται εἰς δραχ. 914,667.50 τὸ δὲ μέρος τῆς β' ἐξαμηνίας ὀρίζεται εἰς δρα. 7 ἐφ' ἐκάστης μετοχῆς πληρωτέον ἀπὸ τῆς 15 ἰανουαρίου παρὰ τε τῷ κεντρικῷ καταστήματι, καὶ τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς τραπέζης. Τὸ ἐνεργητικὸν ἀνέρχεται εἰς δρα. 18,483,403 ἀναλύεται δ' ὡς ἑξῆς. Κεφάλαιον ἀπαιτητῶν δρα. 4,201,960. Ταμείον εἰς μετρητὰ δρα. 432,375.26. Προεξοφλήσεις δρα. 6,960,081.49. Ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ δρα. 1,146,735.62. Δάνεια ἐπὶ ἐνεργίᾳ δρα. 898,385.36. Δάνεια χρεωλυτικὰ δρα. 1,808,000. Δάνεια ἐξωτερικὰ δραχ. 208,800. Συναλλάγματα εἰσπρακτέα δραχ. 1,245,258.20. Μετοχαὶ διαφόρων ἐταιριῶν δρα. 598,396. Παρακαταθήκαι δρα. 391,474.80. Ἐκκρεμεῖς λογαριασμοὶ δρα. 118,522.67. Προσωρινοὶ λογαριασμοὶ δρα. 273,076.23. Ἐξαγορὰ ἰδιωτικῶν τίτλων δρα. 100,388.55. Ἐξοδα ἐγκαταστάσεως, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ οἰκοπέδου τῆς τραπέζης δρα. 99,974.85. Τὸ παθητικὸν ἔχει ὡς ἑξῆς. Μετοχικὸν κεφάλαιον δρα. 14,000,000. Ἀποθεματικὸν κεφάλαιον δρα. 205,934.39, εἰς ὃ προστεθῆσεται τὸ ἐκ δρα. 91,467 τοῦ 1875. Καταθέσεις ἄτοκοι δρα. 69,459. Καταθέσεις ἐντοκοὶ δρα. 1,872,777. Διαφοροὶ λογαριασμοὶ δρα. 149,688. Προεξοφλήματα ἀνήκοντα εἰς τὸ ἔτος 1876

δρα. 31,395.54. Μέρισμα παρὸντων ἐτῶν δραχ. 24,973.70. (« Στοά »).

Μία ἐφημερίς τοῦ Λονδίνου, μυσίαν ποιουμένη τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφῶν, ἐπάγει τὰς ἐπομένους οὐχὶ ἀναξίας λόγου παρατηρήσεις. « Οὐδεμίαν φέρει δόξαν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ὅτι αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν γίνονται ἀναλώμασι ξένης κυβερνήσεως. Ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς, ὡς κράτος, ἀπέβαλε πρὸ πολλοῦ καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν τῶος φίλων τῆς, εἶναι δὲ λυπηρὸν ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν θέλουσι νὰ νοήσωσιν ἔτι ὅτι ἡ Εὐρώπη οὐδεμίαν ἔχει πρὸς αὐτοὺς ἀγαθὴν ὑπόληψιν. Δὲν ἐξετάζομεν ἐὰν ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἀξία βελτίους τύχης καὶ ἐὰν, ἐπιεικῶς κρινομένη, εἶναι ἐπιδικτικὴ ἐμμενεστερας τινὸς κρίσεως. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρηθῶσι δι' ἐθνικῆς συνεισφορᾶς, ὅπως σωθῆ τοῦλάχιστον ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία· ἐκ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης πλουσιῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων οὐδὲν εὐκολώτερον (!) ἢ νὰ συλλεθῶσιν ἰκανὰ χρήματα, δι' ὧν νὰ ἀνασκαφῆ οὐ μόνον τὸ ὀλυμπιακὸν ἀλλὰ καὶ τὸ ἀργολικὸν πεδῖον. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐφαίνοντο ἀπρόθυμοι εἰς τοῦτο οἱ πλουσιοὶ Ἕλληνες, θὰ ἦσαν πλέον ἢ ἀποχωρῶντα εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν ὅσα χρήματα ἐσπατάλησε τὸ πρῶτον ὑπουργεῖον Βούλγαρη πρὸς ἐξώνησιν ἐφημεριδίων, καὶ ὅσα χρήματα δαπανῶνται νῦν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς δίκης τοῦ ὑπουργεῖου ἐκεῖνου. Οἱ Ἕλληνες δὲν δικαιοῦνται νὰ παραπονῶνται ἐπὶ τῇ πρὸς αὐτοὺς δυσμενεῖα τῆς Εὐρώπης, ἀπ' οὗ αὐτοὶ οὕτω ὀλίγον κίθονται περὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν φιλοτιμίας καὶ ἀξιοπροπέειας. »

[Κλειώ.]

ΑΙ ΕΞΟΠΛΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Τρανόν σύμπτωμα του άκροσφαλούς χαρακτήρος των άνατολικών πραγμάτων είναι ή διαγωγή της άγγλικής κυβερνήσεως και δημοσιογραφίας. Αί άγορεύσεις των ύπουργών, τά κύρια άρθρα του « Χρόνου », ή βραδύτης και ή σχετική άποδοχή του άυστριακού προγράμματος, πρό πάντων δέ ή του Σουξ' άγορά, θά ήσαν άπανενομημένα έργα και άκατάληπτα, έν αν μη έσχηματιζέτο ή πεποιθήσις ότι επίκειται φοβερά καταστροφή και δεινότατος άγων περί της κοσμοκρατορίας. Άνήρ έπίσημος, πρό έτών έν Λονδίνο διατρέβων και στενάς έχων σχέσεις προς τους κορυφαίους της πολιτικής, διαβεβαίω ήμάς ότι σταθερά έχει ή Άγγλία άπόφασιν να έλκύση τό ζήφος έν τη ώρα τη κρίσιμω. Αί έξοπλίσεις της Άγγλίας σημαίνουσι τι πλέον ή αί πολεμικά παρασκευά της άλλης Εύρώπης, διότι πλείτερον πάσις άλλης δυνάμεως ποθεί ή Άγγλία τήν ειρήνην χάριν του παγκοσμίου έμπορίου και της βιομηχανίας της. Μη λησμονήσωμεν δέ ότι ή μόν άγγλικός λαός άποστρέφεται τό στρατιωτικόν έργον, τό δέ ύπουργείον άναλαμβάνει και περί της δαπάνης του εσγάτου όβολού ειθύνην, ή τις έν Άγγλία τουλάχιστον δέν είναι όνομα κενόν. Η άγγλική κυβέρνησις δέν όρμάται έν τη κρίσει αυτής εζ άρχών άόριστων και φαντασιωδών· έν παρασκευάζεται εις πόλεμον, τοϋτο σημαίνει ότι ή πόλεμος είναι αναπόδραστος.

Μετά πολλής σπουδής, μετ' εξαίσιου δραστηριότητος ή Άγγλία εξοπλίζεται έν τοις πολεμικοις λιμήσιν από Βουλβίτς εις Γιβραλτάρην, από Μελίτης εις Αίγυπτον, από Σουξ' εις Άδεν, από Περήν εις Κέυλον και εις Βομβάην χιλιάδες άνδρών έργάζονται νύκτωρ και μεθ' ήμέραν. Οί έν Γιβραλτάρη έπορίσαντο τροφός δι' ολίγην ώρα διά κολοσσιαίων και άνδρών έλασμάτων, άνεβίβασαν δέ επί της έπαλξεις πελώρια και βαρύτατα πυροβόλα, προσωρισμένα να έμποδίσωσι τόν εις τήν μεσόγειον εΐσπλον εις τους έγθρους της Άγγλίας. Έν Μελίτη ηύξήθη ού μόνον τό εύρος αλλά και τό βάθος του λιμένος εως 25 ποδών· ώρυώθη δέ ή νέος λιμήν διά κραταιάς προκυμαίας. Πλήν του παλαιού ναυπηγείου έδαπάνησε τό ναυαρχείον 3,000,000 προς κατασκευήν νέου, έν ω θά κατασκευάζονται και έπισκευάζονται τά πλοία τά θωρηκτά. Αντί των παλαιών πυροβόλων άντικατέστησαν νέα των 300

και 500 λιτρών, μυριάδες δέ εκατομμυρίων ήναλώθησαν από δεκαετίας. Άλλά και ή Μελίτη έλαβε τροφός μέλλουσας να άρκέωσιν επί πολλούς έναιτούς. Δις του μηνός καταβιβάζονται εις Ίνδικήν πυροβόλα πρό πάντων και άλλα πολεμοφόδια προς όχύρωσιν λιμένων και άκτών. Ίνα δέ μη μείνη άπροστατέυτος και ή παλαιά θαλασσία όδός περί τήν Εύελπιν της Άφρικής Άκραν, έδιπλασιάσθησαν αί έργασίαι έν τω αύτόθι κόλπω Σιμόν. Έν αύτῃ πάλιν τη Άγγλίχ άπετελέσθησαν αί των πολεμικών λιμένων όχύρωσεις, άς είχεν επιχειρήση τό ναυαρχείον, καθ' όν χρόνον οι γάλλοι στρατηγοί προέτρεψαν τόν Ναπολέοντα να ποιήση άπόδασιν εις τήν Άγγλίαν. Καταπλήσεται τη αληθεία ή θεώμενος τά τεράστια έργα του πολεμικού λιμένος Πόρτλανδ άπέναντι του γαλλικού Σερβούργ. Έξάισια όμως διενεργούνται κυρίως έν τοις βασιλικόις όπλοποιείοις του Βουλβίτς. Έν ω κατά τήν ώρα ταύτην του χειμώνος έν άλλοις καιροίς άπελύοντο αί έργάται, ή κυβέρνησις επενταπλασίασεν αύτούς και μελετά να αύτήση ποσά ύπέρογκα παρά του Κοινοβουλίου. Έν ω αί άγγλικαί έφημερίδες έρίζουσι περί της άρίστης ναυπηγικής μεθόδου, ή κυβέρνησις κατασκευάζει παντοίους τύπους θωρηκτών, ύποθαλασσίον αναφλεκτικών μηχανών, μικρών καονιοφόρων και καταδρομικών πλοίων. Έν Πορτσμουθ, Πειμβρόκ και Σάταμ ναυπηγούνται νύν·

	Χωρητικότητα τόνων.	Δυνάμεις ίππων.
1. 'Ο πυργωτός και θωρηγημένος « Αμείλικτος » μετά τεσσάρων πυροβόλων των 81 τόνων.	11,165	8000
2. 'Ο ισομεγέθης « Αγαμέμνων ».	11,165	8000
3. 'Ο πυργωτός « Jury ».	10,950	8000
4. 'Ο ισομεγέθης « Dreadnight ».	10,950	8000
5. 'Ο διπλήν έλικα έχων θωρηκτός « Superb » μετά 12 πυροβόλων των 360 και 500 λιτρών.	9,400	8000
6. Όμοιον, ή « Αλεξάνδρα ».	9,402	8000
7. 'Ο πυργωτός και θωρηκτός « Αστεροπητής » μετά 4 πυροβ. των 38 τόνων.	9,190	5000
8. 'Ο « Temeraire » μετά τεσσάρων εκ των 25, και τεσσάρων εκ των 18 τόνων.	8,415	7000
9. 'Ο « Νέλιων » θωρηκτός μετά έλικος και 12 πυρ.	7,323	6000
10. 'Ο « Νόρθαμπτον », ισομεγέθης.	7,323	6000
11. 'Ο « Σχανών » μετά δύο των 88 και 7 των δωδεκατόνων βαθωτών πυροβόλων.	3,095	3500

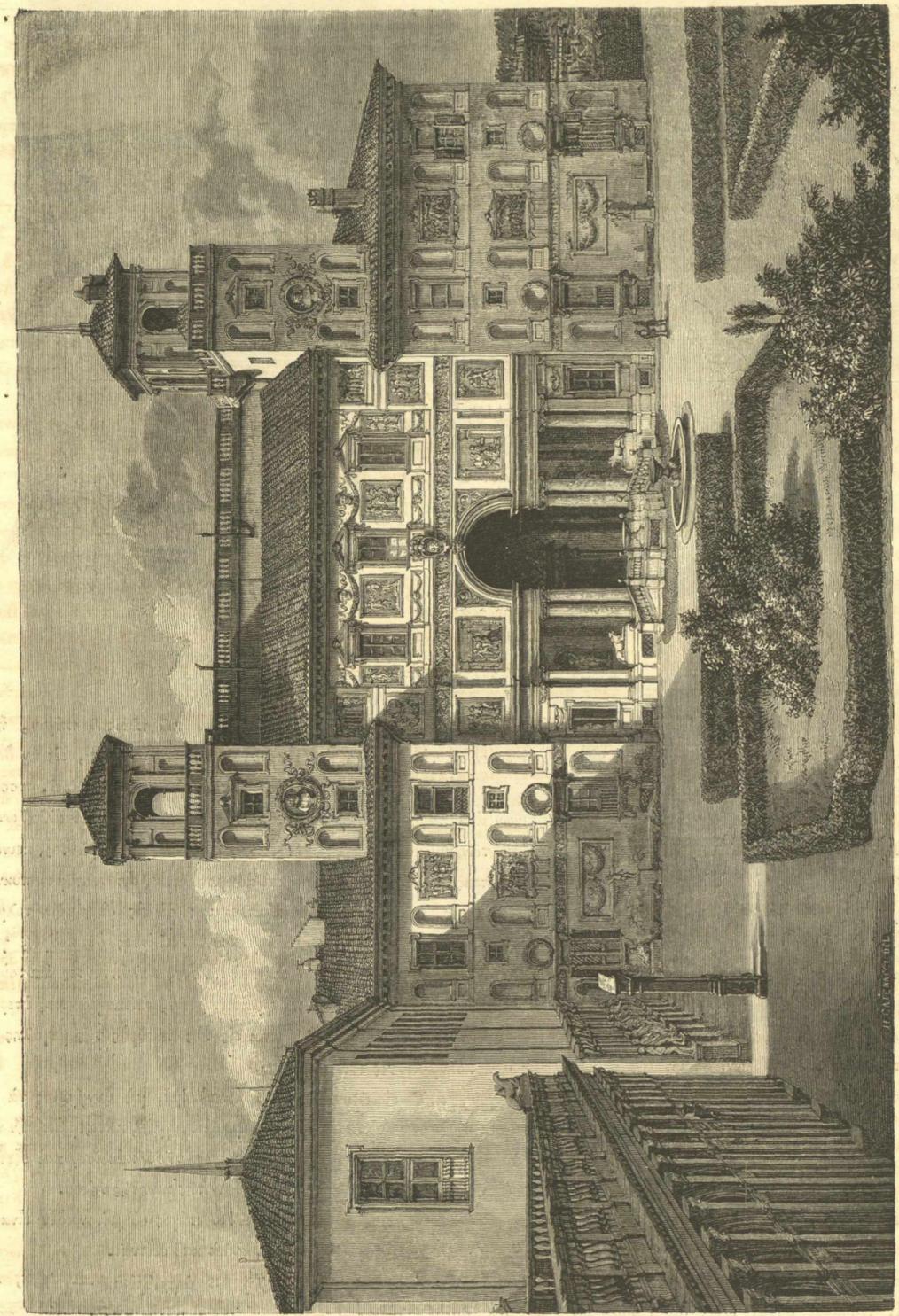
Έν συνόλω, 11 θωρηκτά χωρητικότητος 98,468 τόνων και 75,000 ίππων

δυνάμεως. Παρά τούτους δέ τους κολοσσούς κατασκευάζονται 19 άλλαι κορβέται, κανονιοφόροι κ. τ. λ. 19,660 τόνων και 32,150 ίππων. Προσεγγώς λοιπόν ή άγγλικός στόλος θά αύξηθῃ διά τριακότα πλοίων χωρ. 118,428 τόνων και 107,650 ίππων δυνάμεως.

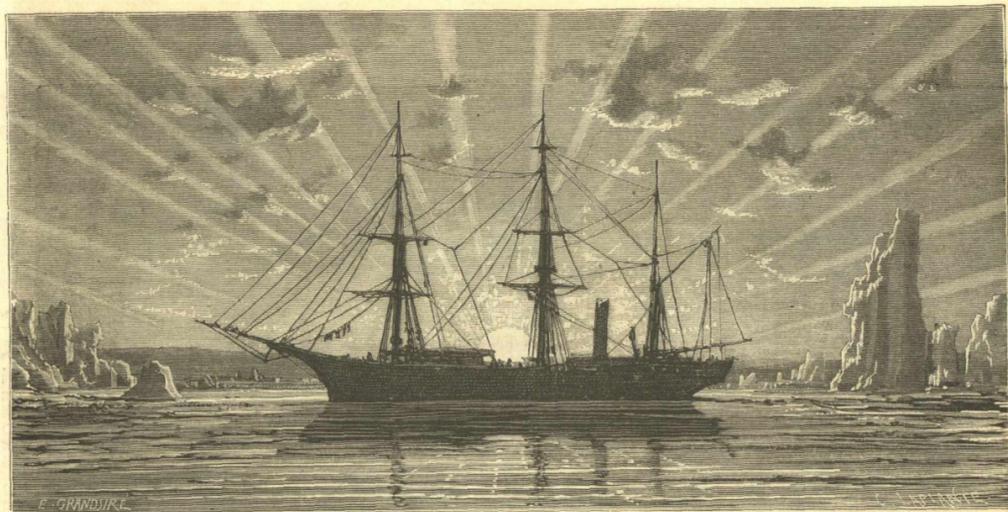
Ό αναλογίζόμενος ότι εως της γθεις άπήρτιζον τόν πολεμικών της Άγγλίας στόλον 236 πλοία, εζ ών 114 κυρίως μεγάλα και αξιόμαχα (άπέναντι 45 γαλλικών και 40 άμερικανικών) δέν άμφιβάλλει ότι τά παλαιά και τά νέα εκάθη θά άνοίξωσιν εις τήν Μ. Βρετανίαν όλας τάς θαλάσσας της οικουμένης.

Έπειδή τά πολεμικά άτυμολίμητα δέν χρήζουσι πληρώματος πολυάριθμου (διότι εις τά μεγάλα πυργωτά λ. γ. άρκούσι 250 άνδρες) πάμπολλοι περισσεύουσιν εΐσηκημένοι ναυτίλοι, δυνάμενοι να ύπηρετήσωσιν επί των φορτιγών ή των καταδρομέων, ή έν τω κατά ζήραν πολέμω όπισθεν των τειγών ως εγένετο έν Bazeilles παρά τό Σ' δάν. Τά έμπορικά πλοία δέν θά διακούσωσι τήν έργασίαν των. Άλλά προς τί, είπή τις ίσως, θωρηκτά πλοία και ναύται, όπόταν έλλείπη χερσαία δύναμις; Και περί ταύτης όμως έλαβεν ή κυβέρνησις πρόνοιαν. Ό νέος καταρτισμός, όσον έλλιπής και αν ύποτελή, δέν είναι εκκαταφρόνητος, ως φαντάζονται πολλοί. Ό μόν « μάχιμος » στρατός θά έχη 8 σώματα άνά 25,000 — 30,000, εζ ών τά τρία είναι πάντοτε έτοιμα να άπέλθωσιν· ή « επιχώριος » στρατός εκ των τακτικών της γραμμής και των έθνοφυλάκων άναβαίνει εις 90,000 ή 100,000. Σημειώτεον προς τούτους ότι έν Άγγλία ύπάρχει πολύ διαδεδομένον τό σύστημα των έθελοντών· οι πολυάριθμοι διαθέσιμοι αξιωματικοί, οι έργολάβοι και οι δευτερότατοι υιοί άπαρτίζουσιν έν ώρα χρείας ικανούς δευτεροβαθμίους αξιωμακούς, ή δέ πολλοί όμιλος έν Άγγλία είναι ρωμαλέος και κατ' έξοχήν φίλις. Τά « πλοία » ταύτα, και αν ύποτεθώσι κενά εκπληροδύνηται άμα τω πρώτω συνθήματι. Έάν έλιπο άκτισην άλλοτε άγγλοι στρατιώται, έλιποτάκτησαν ένεκα της παντελούς άρχίας. Όπωςδήποτε μυρία σύμπτώματα πέν άλλο σημαίνουσιν ή ειρηνικών τό προσεχές μέλλον.

(Έκ της βιενναίας « Γερμανικής Έφημερίδος »).

VILLA MEDICI EN POMH. — ENAIAITHMA THE EN PQMH ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΧΟΛΗΣ.

Ο ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΠΟΛΙΚΑΙΣ ΘΑΛΑΣΣΑΙΣ.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΟΥΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ.

Ο ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ.

Η ΕΚ ΠΑΡΟΥ ΣΧΕΔΙΑ 1

1 Έκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τοῦ πλοιάρχου Τύξονος. 1

Ὁ ἄνεμος πνέει ἀντίπνους σφοδρότατος καὶ ψυχρότατος, καταβάττων πυκνὰς βιαίας χιόνος νιφάδας, ἀποτυφλούσας καὶ παραλυούσας ἡμᾶς. Ἀγροῦμεν ἔτι πόσοι ἐσώθησαν ἐπὶ τοῦ ἀφανισθέντος πλοίου, πόσοι ἔμειναν μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τοῦ πλωτοῦ πάγου, καὶ πόσοι ἐπνίγησαν ἐκ τῆς ἀπροόπτου ἐκείνης ἐκρήξεως τῶν πάγων, οἵτινες ἀνήρπασαν τὸν Ἀρκτούρον.

Εἶναι ἤδη ἡ 15 ὀκτωβρίου, ἥτοι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπεράντου νυκτὸς τῶν Πόλων. Αὐριον ὁ ἥλιος δὲν θὰ ἀνατείλῃ πλέον. Περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν, ἀναλαβόντες ὕψωσθαι ἑαυτοὺς ἐκ τῆς δεινῆς συμφορᾶς, ἀσχυλούμεθα ἤδη περὶ τὰ διασωθέντα ἐφόδια καὶ πράγματα, ἅτινα τυγχάνουσι διεσπαρμένα τῆδε κάκεισε ἐπὶ τῶν πάγων, καὶ διατελοῦμεν συναθροίζοντες αὐτὰ μέχρι τῆς δεκάτης. Αἱ τέσσαρας αὐταὶ ὥραι μοι ἐφάνησαν ἀτελεύτητοι· καὶ ὅμως μεθ' οἴου εἰργαστήμεν ζήλου! Εἶμεθα δὲ οὕτως ἀπνηδονοὶ ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ τῆς πείνης, ὥστε μόλις δυνάμεθα νὰ μένωμεν ὄρθιοι!

Ἐτομαζόμεθα νὰ ἀφήσωμεν τὴν ἀκτὴν καὶ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς πλωτῆς νήσου, ὅτε τρεῖς τῶν ναυτῶν, τυχόντες ἐπὶ τινῶν ἀπεσπασμένων πάγων, ἀναρπάζονται ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Προσδραμόντες πρὸς τὰς κραυγὰς αὐτῶν, βίπτομεν ἀμέσως εἰς τὸ ὕδωρ τὴν μικροτέραν τῶν σωθειῶν λέμβων, σπεύδοντες εἰς σωτηρίαν αὐτῶν. Ἀλλὰ μόλις ἀπεμακρύνθημεν, καὶ πελώριόν τι κύμα ἀνατρέπει καὶ πληροῖ αὐτὴν ὕδατος. Καὶ ἡμεῖς μὲν κολυμβῶντες ἐσώθημεν ἐπὶ τοῦ πάγου, ἀλλ' οἱ ἀτυχεῖς τρεῖς ναῦται ἀπεμακρύνθησαν κατ' ὀλίγον καὶ ἠφανίσθησαν ἐν τῇ ὁμίχλῃ. Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ποσῶς ὅτι ἀπώλοντο οὐκ ἄρα ἐν τῷ ὠκεανῷ.

Βλέποντες τοὺς περὶ ἡμᾶς πάγους ἀποσπασμένους καὶ ἀφαρπαζομένους ὑπὸ τῶν κυμάτων, καὶ μὴ ἀμφιβάλλοντες ὅτι, ἐὰν μείνωμεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, μέλλομεν βεβαίως νὰ πάθωμεν καὶ ἡμεῖς ὅ, τι καὶ οἱ ταλαίποροι τρεῖς ναῦται, καταθέτομεν τὰς διασωθείσας τροφὰς καὶ τὰ πράγματα εἰς τὰς λέμβους, καὶ, ἀνέλκοντες αὐτὰς, ἀποχωροῦμεν μετὰ τῶν κυνῶν εἰς

τὸ κέντρον τοῦ πλωτοῦ πάγου, ἢ τῆς κρυσταλλοπήκτου σχεδίας, εἰς τὴν δαίμων ἀμείλικτος ἐβρίψεν ἡμᾶς. Ἐκεῖ, συσσωματοποιούμενοι καὶ ἐχόμενοι ἀλλήλων τῶν χειρῶν, βίγουντες καὶ διψῶντες, πεινῶντες καὶ ἀδημονοῦντες, ἀποτελοῦμεν πυκνὸν τι σύμπλεγμα· οὐδεὶς δὲ ἡμῶν τολμᾷ νὰ ἀπομακρυνθῇ. Πάντες δὲ ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παῖδες, καλύπτοντες ἑαυτοὺς διὰ δερμάτων βοῶν, ἀποκοιμῶνται, ἐπερειδόμενοι εἰς τὰς πλευρὰς τῆς μεγάλης λέμβου.

Τὸ κατ' ἐμὲ, μὴ δυνάμενος νὰ ἡσυχάσω μηδὲ στιγμὴν, κατατρέβω τὴν νύκτα πλανώμενος τῆδε κάκεισε, καὶ ἐξετάζω τὴν φύσιν τῆς κινητῆς νήσου.

Φεῦ! ὁ πάγος οὐ μόνον δὲν εἶναι μέγας, ἀλλὰ καὶ σείεται.

Τῆ 16 ὀκτωβρίου. — Ἴδου τέλος ἐπανερχεται μετὰ τὴν φρικώδη ταύτην πρώτην νύκτα τὸ ὠχρὸν φέγγος τῆς ἀμφιλύκης, ὅπερ ἀντικατισθᾷ ἐπὶ ἐξαμηνίαν κατὰ τὰς ἐπαράτους ταύτας χώρας τὴν ἡμέραν!

Χάρῃ τῷ Θεῷ ὑπολείπονται ἔτι ἡμῖν ὀλίγα τινὲς τροφαί, δέκα κύνες καὶ

ΟΙ ΠΑΡΟΙ ΑΠΟΣΠΗΜΕΝΟΙ ΦΕΥΓΟΥΣΙ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΠ' ΑΥΤΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

δύο λέμβοι. Τὸ λυκόφως δεικνύει τέλος τοῖς πᾶσιν ὅτι ἡ ἐκ πάγου σχεδία, ἐφ' ἧς καταφερόμεθα, ἔχει περιφέρειαν ὡς ἑξ ἑξακτῶν μέτρων. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς ἀποτελεῖται ἐκ λοφίσκων καὶ λάκκων ἢ λιμνῶν, γενομένων ἐκ τῆς τήξεως τοῦ πάγου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συντόμου

θέρους, ὅπερ παρήλθεν ἤδη ταχὺ ὡς ὄνειρον.

Τὸ πάγος τοῦ πάγου, ὅστις χωρίζει ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀθύσσου ἢ ἀπὸ τοῦ ὑποκάτω βρυχομένου ὠκεανοῦ, ποικίλλει μεγάλως. Καὶ κατὰ μὲν τοὺς λόφους εἶναι τοῦλάχιστον δέκα μέτρων, ἀλλὰ κατὰ

τὰς λίμνας δὲν ὑπερβαίνει οὐδαμῶς τὰ τρία ἢ τέσσαρα μέτρα. Ὁ περίπατος εἶναι δυσκολώτατος, ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ ἀνωμαλῖαι καλύπτονται ὑπὸ τῆς χιόνος, ἣν ἐβρίψεν ἐπὶ τῆς νήσου ἡ τελευταία καταγίε, ἥτις ἐχώρισεν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Ἀρκτούρου, ἀλλ' ἥτις ὁμολογητέον κα-

λύπτει ἤδη καὶ προφυλάττει ἡμᾶς τοῦλάχιστον ἀπὸ τοῦ ψύχους.

Ἐν τῷ Ἀρκτοῦρου ἤμεθα τριάκοντα δύο ἐπιβάται. Ἀριθμῶν τοὺς πάντας εὐρίσκω ὅτι ἐσώθημεν ἐπὶ τῆς νήσου δέκα ἑννέα. Ὁ Φρειδερίκος Μέγερ ὁ μετεωρολόγος, ὁ Ζὼν Χερβὼν, ὁ Στέβαρντ, ὁ Οὐίλλιαμ Ζάκσον ὁ μάγειρος, ἕξ ναῦται, ὁ Κροῦγγερ, ὁ ἐπιλεγόμενος Ζάμκας, ὁ Οὐίλλιαμ Λίνδερμανν, ὁ Φρειδερίκος Ἀντιγγ, ὁ Γουστάβος Λινδκίστ καὶ ὁ Πέτρος Ζόνσων· δύο οἰκογένεια Ἑσκιμῶων, ἡ τοῦ Ζῶη καὶ ἡ τοῦ Χάνς. Χάννα, ἡ γυνὴ τοῦ πρώτου, ἔχει ἓν μόνον παιδίον· ἀλλ' ἡ Χριστιάννα ἔχει τέσσαρα, ὧν ἓν θηλάζον, ὑπερ βαπτισθὲν, ὡς εἶπομεν, ἐν τῷ πλοίῳ, πρὸ τῆς καταστροφῆς, ὠνομάσθη Ἀρκτοῦρος.

Πρὸς τροφὴν τοσούτων ἀνθρώπων δὲν ἔχω ἄλλο, ἢ δεκατέσσαρα κιβώτια τυροῦ, ἑνδεκα ἢ δώδεκα σάκκους ἄρτου, καὶ ἕνα σάκκον χοιρομηρίων.

Ἀλλὰ, διὰ τί ὁ Ἀρκτοῦρος δὲν πειράζεται νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν ἡμῶν; Μὴ οἱ ἐν αὐτῷ ὑπολειφθέντες νομίζουσιν ἡμᾶς καταποντισθέντας;

Μάττην κατοπτεῦω τὸν ὀρίζοντα πανταχῶς· δὲν βλέπω αὐτὸν οὐδαμῶθι. Καὶ ὅμως μοὶ φαίνεται ὅτι διακρίνω ἐπὶ τῶν κυμάτων τροχίαν τινα πλοίου, ἣτις ἀφανίζεται μακρὰν μέγρι τῆς πρὸς βορρᾶν διορωμένης ξηρᾶς.

Μετ' ὀλίγον στρέφομαι πάλιν πρὸς τὴν ἀμυδρῶς δισφωμένην ξηρὰν, εἰς ἣν νομίζω φρόνιμον νὰ καταφύγωμεν, εἰ δυνατόν, τὴν ταχίστην. Ἐπιτάττω εἰς τοὺς ναύτας νὰ ἐτοιμάσωσι καὶ ρίψωσι τὰς λέμβους, ἐπειδὴ ἔκρινα ἵνα καταλίπω ἐκ παντὸς τρόπου τὸν ἐπάραιον τοῦτον πλωτὸν πάγον. Ἀλλ' οὐτοὶ εἶναι ἀπονεαρκομένοι ὑπὸ τὴν κατακαλύπτουσαν αὐτοὺς πυκνὴν χιόνος στιβάδα. Κραυγάζω πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἀνάγκη νὰ δράξωμεν τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἀποδῶμεν τάχιστα εἰς τὴν διορωμένην καὶ παρερχομένην ξηρὰν. Καὶ τὸ μὲν βούλευμά μου φαίνεται αὐτοῖς ἐξάρετον, ἀλλ' οὐδὲν προθυμοῦνται νὰ πράξωσι πρὸς ἐπιτέλεσιν αὐτοῦ. Εἶναι διάδροχοι, κατακεκμηκότες, πεινώσι καὶ διψῶσι δίψαν κυνικήν· ἐπειδὴ οὔτε ἔπιον οὔτ' ἐφαγόν τι ἀπὸ τῆς τρίτης χθελινῆς ὥρας. Διὸ θελοῦσι πρῶτον νὰ ἀριστεύσωσιν. Ἐγὼ δὲ, καὶ φλεγόμενος ὑπὸ δικαίας ἀνυπομονησίας, ἀναγκά-

ζομαι νὰ ἀναμένο μέχρι οὗ χορτασθῶσιν. Ἀλλὰ, μὴ ἀρκεσθέντες νὰ ἀριστεύσωσιν ἐκ τῶν ἐνότων, θελοῦσι καὶ νὰ μχειρευώσωσιν. Ἀνάψαντες δὲ πῦρ δι' ὀλίγων ὑπολειφθέντων ξύλων, πειρῶνται νὰ παρασκευάσωσι τῆτον καὶ καφέ.

Ἦτο ἤδη ἡ ἑνάτη ὅτε τέλος ἠτοιμάσθησαν. Ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι ἡ εὐκαιρία παρήλθεν ἀνεπιστρεπτεῖ. Ἐπειδὴ φεῦ! ἡ ξηρὰ ἀφανίζεται καὶ ὁ ἀποχωρίζων ἡμᾶς ἀπὸ ταύτης πορθμὸς εὐρύνεται ἀδιαιέπτως. Ὁ ἄνεμος πνέει βορείως καὶ ἀπάγει ἡμᾶς πρὸς νότον!

Εὐτυχῶς ἡ νῆσος ἡμῶν ἀπαντᾷ τότε δύο ἐκ πάγου ὄρη, ἅτινα φαίνονται ἠρεμοῦντα, καὶ συσφηνοῦται μεταξὺ αὐτῶν, ὡς εἰ ἠγκυροβόλησεν. Ἀναθάρροῦμεν, καὶ μετακομίζομεν εὐθὺς εἰς τὰς λέμβους δύο ἡμερῶν τροφᾶς, καταθέτομεν δ' ἐν τινὶ λάκκῳ τὰ ὑπολειπόμενα ἐφόδια καὶ πράγματα, διανοούμενοι νὰ ἀναλάβωμεν αὐτὰ ὕστερον, καὶ ἀποπλέομεν ἐν ταῖς λέμβοις.

Ἦδη διεπεράσαμεν τὸ ἡμισυ τῆς ἀποστάσεως τῆς χωρίζουσας ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Ἀλλ' ὁ βορέας πνέει σφοδρὸς καταφέρων νιφάδας χιόνος ῥαπίζουσας ἡμᾶς δεινῶς· κινδυνεύοντες δὲ νὰ ἀνατραπῶμεν, ἀναγκάζομεθα νὰ ἐπιστραφῶμεν εἰς τοῦπίσω καὶ νὰ ἀνελευσώμεν τὰς λέμβους ἐπὶ τοῦ πάγου.

Μετ' ὀλίγον, φεῦ τῆς χαρᾶς! ἐπαναβλέπομεν αἴφνης τὸν Ἀρκτοῦρον. Hougga! Ἐσώθημεν, ἡ βοήθεια εἶναι ἐγγύς! Ὁ Ἀρκτοῦρος εἶναι πρὸς βορρᾶν εἰς ἀπόστασιν ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ μιλίων.

Ἀλλὰ διὰ τί δὲν κατευθύνεται πρὸς ἡμᾶς; Μὴ ἀπέβαλε τὸ πηδάλιον; Μὴ ὁ πλοίαρχος Βουδινγκτων μᾶς καταλιμπάνει; Αἶρομεν τὴν σημαίαν, καὶ κραυγάζομεν μανιωδῶς μέχρι βράγχου. Θεωρῶ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου μου καὶ ἐκπλήττομαι, μὴ βλέπω μὴδὲνα ἄνθρωπον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἀλλὰ τότε, ἐὰν τὸ πλήρωμα ἠφανίσθη, πῶς ὁ Ἀρκτοῦρος πλέει διὰ τοῦ ἀτμοῦ καὶ τῶν ιστίων;

Βαβαί!!! Ὁ Ἀρκτοῦρος ἀπομακρύνεται, καὶ ἀφανίζεται ὅπισθεν τῆς ξηρᾶς.

Καὶ ὅμως τὸ ἡμέτερον σημεῖον ἐφαίνεται βεβαίως μακρόθεν λαμπρῶς διαγραφόμενον ἐπὶ τῆς χιόνος!

Περίλυποι, καταπεπονημένοι, ἀρχόμεθα τῆς κατασκευῆς σκηπῆς. Πέμπω τρεῖς

ναύτας, ἀναζητήσοντας ὑπολειφθέντα τινα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ξύλα. Ἀλλ' ἐπανερχονται ἀσθμαίνοντες καὶ ἀγγέλλουσιν ὅτι εἶδον πάλιν τὸν Ἀρκτοῦρον, διατεινόμενοι ὅτι ἐσάλειεν ἐπ' ἀγκύρας ἐν τινὶ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ πάγων περιεχομένῳ ὄρμῳ.

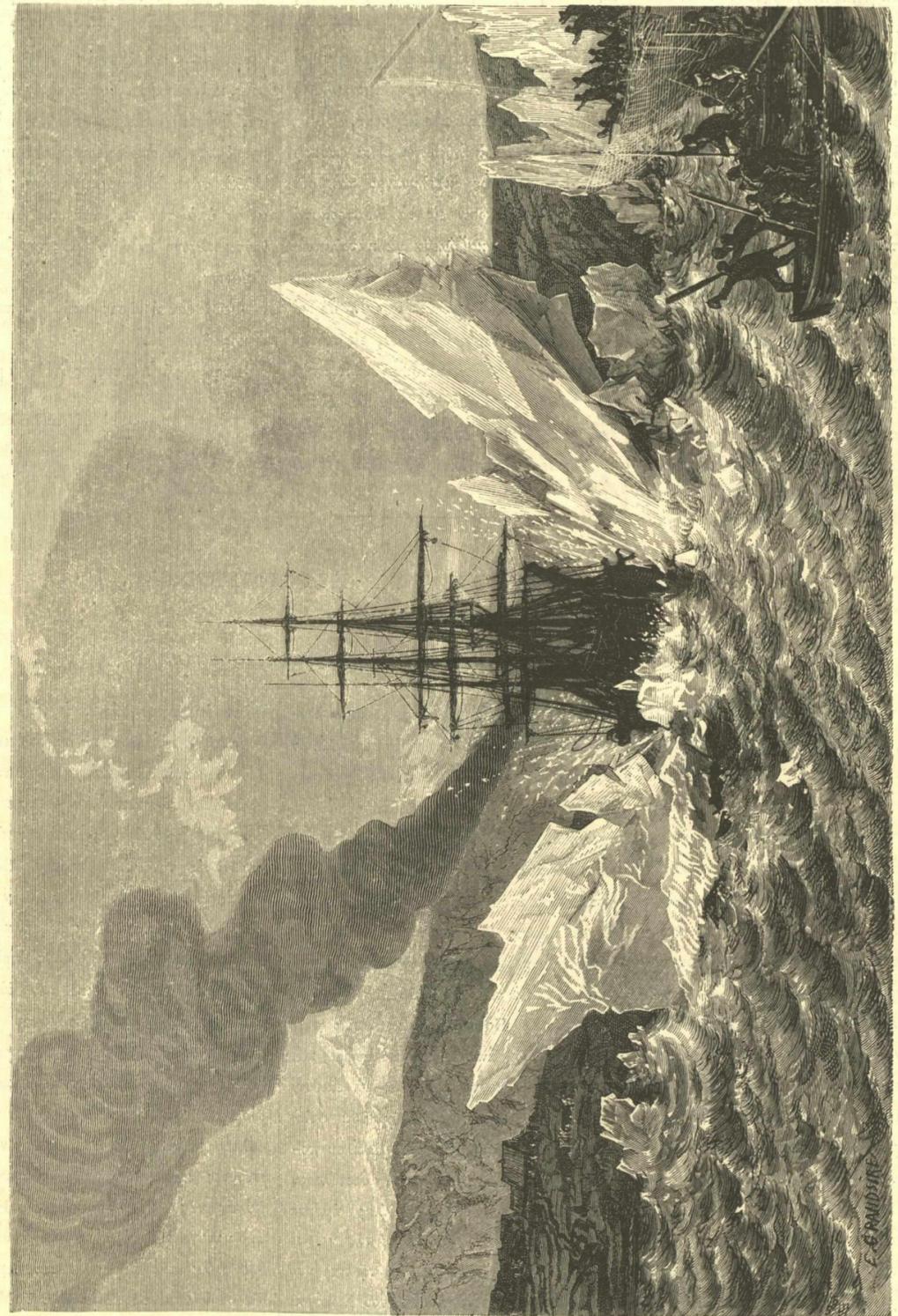
Ἀναλαμβάνω τὸ τηλεσκόπιον, καὶ σπεύδω νὰ φθάσω εἰς τὸν τόπον, ὅθεν ἐφαίνετο τὸ πλοῖον. Ἀληθῶς ἡ εὐφρόσυνος ἀγγελία δὲν εἶναι ψευδής. Ὁ Ἀρκτοῦρος εἶναι ἐκεῖ. Τὰ ιστία εἶναι συνεσταλμένα, ἡ δὲ καπνοδόχη ἐπαύσατο καπνῶσα. Ὁ Ἀρκτοῦρος ἠγκυροβόλησε. Τὸ πρᾶγμα εἶναι βεβαιότατον.

Τότε λέγω πρὸς τοὺς ναύτας ὅτι ἀνάγκη νὰ διαπεράσωμεν πάντας τοὺς ἐν τῷ μεταξὺ πλέοντας πάγους, καὶ φθάσωμεν εἰς τὴν ξηρὰν ὅπισθεν τοῦ πλοίου, ὅπως μὴ ἀμάρτωμεν αὐτοῦ.

Ἐτοιμάζομεν λοιπὸν πάλιν τὰς λέμβους, ἐν αἷς παραλαμβάνομεν μόνον δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν τροφᾶς. Ἐν ᾧ δὲ οἱ ναῦται ἀσχολοῦνται περὶ τοῦτο, ἀναβαίνω λόφον τινα, ὅπως κατασκοπήσω τὸ ἀπὸ τοῦ Ἀρκτοῦρου χωρίζον ἡμᾶς διάστημα, μὴ θέλων νὰ ὑποστῶ δευτέραν ἀποτυχίαν. Εἶμι ἐκλελυμένος ὑπὸ τοῦ καμάτου, μὴ φαγὼν ἀπὸ χθὲς ἄλλο, ἢ δύο διπύρους ἀρτίσκους, καὶ μὴ πῶν ἢ ὀλίγον ἐξ αἵματος παρεσκευασμένον ζωμί. Ἀλλ' ἡ ἐλπίς τῆς ταχείας ἀπαλλαγῆς τῆς δεινῆς ταύτης καταστάσεως δεκαπλασιάζει τὰς δυνάμεις μου. Τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. Δυστυχῶς ἐν ταῖς κατὰ τοὺς πόλους θαλάσσαις ταύταις τὰ πλέοντα κλάσματα τῶν πάγων συναντῶμενα συγκολλῶνται μετὰ δεινῆς ταχύτητος, μεταβάλλοντα τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν. Τοῦτο βλέπων καὶ ἀγωνιῶν, κραυγάζω. — « Ῥίψατε τὰς λέμβους εἰς τὸ ὕδωρ! Μὴ χάνετε μὴδὲ στιγμὴν, ἂν μὴ θέλητε νὰ καταλεισθῶμεν ἐκ νέου ἀπέναντι τῆς ξηρᾶς. »

Ἀλλ' οἱ ναῦται, ἀντὶ νὰ ὑπακούσωσι, μεμψιμοιροῦσι, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν φαίνεται ἐννοῶν τὴν δεινὴν ἡμῶν θέσιν. Φροντίζουσι δὲ μᾶλλον περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν τροφῶν ἢ περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ζωῆς.

Τί ποιητέον πρὸς τοιοῦτους ἀνθρώπους, ἂν ἡ πρόνοια μοὶ ἐπιφυλάττῃ τὴν ἀρχὴν ἐφ' ὅλον τὸν χειμῶνα! Τί ἡμῖν ἀποβήσεται, ἂν ἀνογκασθῶμεν νὰ διέλθωμεν τὸν μακρὸν, τὸν ψυχρότατον καὶ σκοτεινότερον χειμῶνα ἄνευ κατοικίας, ἄνευ πυ-

ΕΚΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΛΑΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΑΙ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΡΚΤΟΥΡΟΥ.

ρῶς, ἄνευ σκέπης, ἄνευ τροφῶν ἐπὶ τοῦ καταθρονίου τούτου πάγου. Βεβαίως ἐλευσεται ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ ἐφ' οὗ ζῶμεν ὅπως-δήποτε ἀσφαλῶς πάγος ταχέσεται ἢ διαρῆγῆσεται εἰς κλάσματα μικρὰ καὶ μὴ δυνάμενα νὰ φέρωσιν ἡμᾶς. Καὶ τότε βεβαίως θὰ καταβυθισθῶμεν εἰς τὴν ὑφ' ἡμᾶς ἄβυσσον.

Πῶς δὲ νὰ σώσωμεν τὴν ζωὴν τῶν δύο τούτων γυναικῶν, τῶν πέντε τούτων μικρῶν παιδιῶν, ἅτινα συμμετέρουσι τῆς τύχης ἡμῶν;

Ἐὰν μὴ κατορθώσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ πλοῖον, τετέλεσται, ἀπολώλιμεν! Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐξοργίζονται

καὶ ἀπειθοῦσι πρὸς ἐμὲ, κελύοντα αὐτοὺς νὰ ἀφήσωσιν ἐπὶ τοῦ πάγου τὰς τροφᾶς, δι' ὧν ὑπερεφόρτισαν τὰς λέμβους, ὅπως διέλθωμεν εὐκολότερον ἀνὰ μέσον τῶν κατεργασμένων πλωτῶν πάγων.

Τέλος ἰδοὺ αὐτοὶ διατεθειμένοι νὰ καθ' ἑαυτοὺς τὰ πλοίαρχα εἰς τὴν θαλασ-

σαν. Προπορεύομαι, δεικνύων αυτοῖς τὴν ὁδόν. Ἀλλὰ μάλισ προχωρησάντων ἐπὶ ἐκαστὸν βήματα, καὶ φρικτὸς ἐγείρεται πάλιν κλύδων. Πρέπει ἄρα γε νὰ ἐπιστρέψωμεν; — Ὅχι!

Οἱ ναῦται γογγύζουσι καὶ δὲν θέλουσι νὰ ἐπιβῶσιν εἰς τὰς λέμβους, ἃς ὑπερπλήρυσαν τοιουτοτρόπως, ὥστε δὲν ὑπολείπεται αὐτοῖς οὐδ' ὁ ἐλάχιστος πρὸς εἰρεσίαν τόπος. Ζητῶ τὰς κώπας καὶ δὲν εὐρίσκω εἰμὴ μόνον τρεῖς. Τότε δὲ βλέπω φρίττων ὅτι οὐδὲ πηδάλιον ἔχομεν!

Ἄν ἀπέρχομεθα ἐφ' ὅσον ἔτι ὀλίγον ἐβλέπομεν, βεβαίως ἐφθάνομεν τὸ πλοῖον, ἢ τοῦλάχιστον τὴν ξηράν. Ἀλλὰ κακῆ μοίρα ἢ νῦξ ἐπέρχεται ταχεῖα καὶ φρικώδης. Ὅφειλομεν ἄρα γε νὰ διακινδυνεύσωμεν

παραβῶλως εἰς τὰ σκότη, ἄνευ ἰστίου, ἄνευ πηδαλίου, ἔχοντες μόνον τρεῖς κώπας; — Ὅχι. Κάλιον νὰ μένωμεν ἐπὶ τοῦ ἐπαράτου τούτου πάγου, ὃν ἄλλως τε οἱ ναῦται δὲν θέλουσι νὰ καταλίπωσι. Διὸ καὶ ἀνέλκομεν πάλιν τὰς λέμβους.

Ἄλλὰ τώρα οἱ ἄνθρωποι εἶναι φυσικῶ τῷ λόγῳ πάντως ἐκλελυμένοι καὶ δὲν δύνανται νὰ σύρωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τὰ σκάφη· διὸ ἀναγκάζομεθα νὰ καταλίπωμεν ἐπὶ τῶν χειλέων σχεδὸν τῆς νήσου τὴν τροφοφόρον λέμβον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ναῦται ἐπεφόρτισαν, ὡς εἶπον, εἰς αὐτὴν πᾶν ὃ, τι ἐσώσαμεν, κινδυνεύσαντες περὶ τῆς ζωῆς, εὐχόμεθα νὰ εὐρωμεν αὐτὴν ἐκεῖ τῇ ἐπαύριον. Ἄλλως...

Ἐπανερχόμεθα λοιπὸν πάλιν εἰς τὸ

μέσον τῆς πλωτῆς νήσου, ὅπου κατασκευάζομεν ἐκ τῶν ἐνότων μικρὰν σκηνὴν. Τρώγομεν ὀλίγον πεπηγὸς κρέας, περικαλύπτομεν ἑαυτοὺς διὰ δερμάτων βοῦς, καὶ, συναθροίζομενοι εἰς ἐν σύμπλεγμα, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά καὶ κύνες πειρώμεθα νὰ ἀπολαύσωμεν ὀλίγου ὕπνου. Ἄλλὰ τότε ἀκούομεν φρίττοντες βρυχώμενον ὑπὸ τὸν τρίζοντα καὶ ὑποκυμαίνοντα πάγον δεινὸν ὕψ' ὕμᾶς τὸν ὠκεάνειον κλύδωνα.

Φεῦ! ἐὰν ἡ νῆσος διαφράγῃ πάλιν, ἐν ᾧ κοιμώμεθα!...

Εὐτυχῶς ὁ Ἄρκτοῦρος δὲν εἶναι μακρὰν.

[Ἄκολουθεῖ.]

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ'.

ΤΟ ΦΑΡ-ΟΥΕΣΤ. — Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΟΡΜΟΝΩΝ. — Η ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ.

Ἦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Βισκονσίν πόλις Χικάγον, ἢ Βασίλισσα τῶν Λιμνῶν καὶ τῶν Λειμώνων, εἰς ἣν, ὡς εἶπαμεν, ἐφθάσαμεν ἐφ' ἀμάξης ὁμοιάζουσας πρὸς μέγαρον, ἀνελίσσεται ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἄκρας τῆς λίμνης Μιχιγάν. Ἐν ἔτει 1830 ἡ νῦν μεγίστη καὶ περιώνυμος αὕτη πόλις ἦτο ἄσημὸν τι πολίχνιον, κατοικούμενον ὑπὸ τινος ἀμερικανικῆς φρουρᾶς καὶ μικρᾶς ἀποκίας δερματεμπόρων. Τὸ φρούριον αὐτῆς ἀπετελεῖτο ἐκ τινων κορμῶν δένδρων, ὧν ὀπισθὸν ἐφυλάσσετο ἀπὸ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀγρίων Ἰνδῶν δρᾶξ στρατιωτῶν, πλησίον δὺο ἢ τριῶν καπηλείων, πωλούντων τὸ λεγόμενον πύρινον ὕδωρ τοῖς Ἐρυθρόχρωσιν Ἰνδοῖς. "Ὅπλα καὶ οἰνόπνευμα! Ἴδου τίνα τὰ ὄργανα δι' ὧν παρεσκευασμένος παρίσταται σχεδὸν πανταχοῦ ὁ πεπαιδευμένος Εὐρωπαῖος τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἀγρίων.

Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ τοῦ 1834 τοῦ ἔτους συνηθροίσθησαν ἐν Χικάγῳ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπέριου ἐρήμου τῶν Λειμώνων, πεντήκοντα περίπου οἰκογένειαι, αἵτινες ἀπεδιώξαν τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ σκηνοῦντας ἀγρίους Ἰνδοὺς, ἀγοράσασαι παρ' αὐτῶν χώραν

πεντακοσίων χιλιάδων τετραγωνικῶν λευγῶν ἀντὶ εὐτελεῶν τινων ἐμπορευμάτων ἀξίας ἴσως χιλίων ταλήρων. Τὸ ἔγγραφον τῆς πωλήσεως διωμολόγει ὅτι οἱ ἄγριοι ὀφείλουσι νὰ ἀποχωρήσωσιν εὐθὺς πάντες πρὸς δυσμὰς πέραν τοῦ Μισισσιππὶ καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα τεσσαράκοντα φορηγαὶ ἀμαξῆς ἐλκόμεναι ὑπὸ τεσσάρων βοῶν ἐκάστη, μετεκονίζον ὑπὲρ τὰς πεδιάδας ἐπτὰ περίπου χιλιάδας ἀγρίων, τέκνων τῆς Ποτταβατομίας μετὰ τῶν ἀθλιῶν αὐτῶν ἀποσκευῶν. Οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες εἵποντο περὶ τῆς. Μετὰ εἴκοσιν ἡμερῶν ὁδοιπορίαν ἢ ἐκδιωχθεῖσα φυλὴ ἐφθασεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, ὃν διεπέρασε, καὶ διετέλεσεν ὁδοιποροῦσα ἐπὶ εἴκοσιν ἄλλας ἡμέρας ἀπομακρυνομένη διὰ παντὸς τῆς χώρας τῶν προγόνων αὐτῆς. Ὁ δὲ ἐν τῷ παρόντι διαπορευόμενος τὰς ὁδοὺς τοῦ Χικάγου ἀδυνατεῖ νὰ πιστεῦσῃ ὅτι πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, οἱ Ἐρυθρόχρωτες ἦσαν ἔτι κύριοι τῆς γῆς ἐφ' ἣς εἶναι ἐκτισμένη ἡ περιώνυμος πόλις.

Δέκα μετὰ ταῦτα ἔτεσι, τῷ 1844, τὸ Χικάγον ἠρίθμει ἤδη 8,000 κατοίκων, τὸ δὲ ἐμπόριον τῶν δημοτικῶν καρπῶν καὶ τῶν τεταριευμένων κρεάτων κατέστη ἀξιολογώτατον. Ἀλλὰ τὴν νέαν

πόλιν ἐπέλειπον δύο τινὰ πρὸς πλείονα ἀνάπτειν τῶν ἐν αὐτῇ σπερμάτων, ἤτοι δρόμοι κατὰ γῆν καὶ καθ' ὕδατα. Διὸ πρῶτιστον τῶν κατοίκων μελημα ἐγένετο ἢ τε ἐξάρουξεν διώρυγος διηκούσης ἀπὸ Χικάγον εἰς τὸν ποταμὸν τοῦ Ἰλλινοῦ, καὶ ἐκείθεν εἰς τὸν Μισισσιππῆν, ὅστις ἐκβάλλων παρὰ τῇ Νέᾳ Αὐρηλία ἦτο ἢ συντομωτάτη πλωτὴ ὁδὸς πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν καὶ τὴν Εὐρώπην· καὶ ἡ κατασκευὴ σιδηροδρόμου διερχομένου διὰ τῶν πεδίων τοῦ Μιχιγάν. Μύλις δὲ παρήλθον δεκαπέντε ἔτη καὶ σιδηροδρομοὶ τριῶν χιλιάδων λευγῶν ἡκτινοβόλου περὶ τὴν πόλιν Χικάγον, συνάπτοντες αὐτὴν πρὸς τὰς ἐμπορικωτάτας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης καὶ μετοχετεύοντες εἰς αὐτὴν πάντας τοὺς θησαυροὺς τῆς βορειοδυτικῆς Ἀμερικῆς. Τὰ δὲ ὕδατα τῆς λίμνης τοῦ Μιχιγάν, ἄτινα πρότερον μάλισ ἐβρύτιδούντο ὑπὸ τῶν πικρῶν τῶν Ἰνδῶν, ἔφερον ἤδη ὀλοκλήρους στόλους. Βρίκια, ἀτμόπλοια, ὀλκάδες καὶ πλοῖα φορηγαγὰ παντὸς εἶδους, ἔλκοντα ὑπὲρ τὰς 200,000 τόνων καὶ ὑπηρετούμενα ὑπὸ 10,000 ναυτῶν, διεμοίραζον εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν μεγάλων λιμνῶν μέρος τῶν εἰς Χικάγον μετακομιζομένων δημοτικῶν καρπῶν.

Ἄλλ' οἱ κάτοικοι τῆς νέας πόλεως δὲν ἠρέστησαν εἰς ταῦτα. Εἰ δὲ καὶ ἐξεύρον σύστημά τι ἰσχυροτάτων ἀτομικῶν ἀνελευστικῶν μηχανῶν ἀποτεταγμένων πρὸς φόρτισιν καὶ ἀποφόρτισιν τῶν καρπῶν, τῶν ἐπισυρωμένων πανταχόθεν εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν, εἰ καὶ κατέστησαν ἀπλουστέρην τὴν ἐργασίαν καὶ ἠλάττωσαν μεγάλως τὰς δαπάνας τῆς φορηγίας, ἔβλεπον ὅτι τὰ ἐμπορεύματα καταλάμβανον ἔτι πολὺν χρόνον, ὅτι οἱ ναῦλοι ἦσαν βαρύτεροι, καὶ ἐζήτουν νέαν τινὰ μέθοδον ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῆς μεγάλης αὐτῶν συσσωρεύσεως καὶ τῆς ἐκ τῆς μετακομίσεως μεγάλης δαπάνης.

«Θελεῖτε (εἶπε τότε πρὸς αὐτοὺς εὐφίστατός τις οἰκονομολόγος) νὰ πέμπητε ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης πηλίκης δέκα ἢ δώδεκα σάκκους ἀραβοσίτου; Οὐδὲν ἀπλούστερον. Μεταβάλετε αὐτοὺς εἰς ὕλην ζωϊκὴν. Τί ἐστι παραδείγματος χάριν χοῖρος; — Ὁ χοῖρος δὲν εἶναι ἄλλο, ἢ μέγας σάκος περιέχων τὴν ὕλην δέκα ἢ δώδεκα σάκκων ἀραβοσίτου μετουσιωθέντος εἰς σάρκα καὶ λίπος. Ὁ χοῖρος τρέφεται καὶ ζῆ ἐκ τοῦ ἀραβοσίτου, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐκ τοῦ χοίρου. Τοῦ λοιποῦ, ἀντὶ νὰ ἐκπέμπητε τὸν ἀραβοσίτον, ἐκτρέφετε μᾶλλον δι' αὐτοῦ πολυπληθεστεροὺς τοὺς χοίρους, ἀντὶ δὲ ἀραβοσίτου ἐκπέμπετε ἀπλῶς χοίρους.»

Τότε πάντες μικροὶ τε καὶ μεγάλοι ἐτάπησαν ἐπὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν χοίρων καὶ ἐφιλοτιμήθησαν τίς πρῶτος ἐξευρήσει τὰ πρὸς ταριχεῖαν τοῦ χοιρίου κρέατος ἄριστα μηχανήματα. Ἐξ δὲ μετὰ ταῦτα μῆνας οὐδὲ κόκκος ἀραβοσίτου ἐξήρχετο τοῦ Χικάγου, ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὰ πλοῖα ἐγεμίζοντο πιθκῶν περιεχυσῶν ἑκατοντάδας χιλιάδων τεταριευμένων χοίρων.

Ἐν τοῖς πρὸς τοῦτο ἰδρυθεῖσι καταστήμασιν οἱ χοιροβοσκοὶ φέρουσι τοὺς χοίρους αὐτῶν ὡς οἱ γεωργοὶ φέρουσι τὸν σῖτον τοῖς μυλωθοῖς εἰς ἀλευροποιίαν. Οἱ χοῖροι εἰσέρχονται ζῶντες καὶ γρουλλίζοντες διὰ τῆς μιᾶς θύρας ἐκάστου πελορίου καταστήματος, ὅπου ἐργάζονται νυχθήμερον χιλιάδες ἐργατῶν, καὶ μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐξέρχονται διὰ τῆς ἐτέρας μεταβληθέντες εἰς χοιρομήρια, εἰς ἀλλᾶντας, εἰς τάρνχος (lard) καὶ εἰς δέρματα.

Ἐκαστος χοῖρος εἰσερχόμενος συλλαμβάνεται, φονεύεται, φλογίζεται, ἀποξέεται, κατακόπτεται, ταριχεύεται καὶ ἐναποτίθεται ἐν πιθάκκῃς ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ καὶ μετὰ τῆς ἀκριβείας τοῦ ὥρολογίου.

Ἄλλ' ὅμως, καίπερ τοσαύτην ἐπιδειξάμενη ἐμπορικὴν ἐνέργειαν, ἡ πόλις Χικάγον δὲν ἦτο ἔτι ἀξία τοῦ ὀνόματος Βασίλισσης τῶν Λιμνῶν, ὅπρ' ἐδόθη αὐτῇ ὕστερον. Ἐπειδὴ ἡ πρὸς νότον καὶ δυσμὰς τῆς λίμνης Μιχιγάν πεδιάς, ἐφ' ἣς ἐκτίσθη τὸ Χικάγον, ἐτύγγανεν ἰσόπεδός σχεδὸν οὐσα τῇ λίμνῃ, τὸ δὲ ἐκ παχίας καὶ μελκίνης ἰλύος συγκείμενον αὐτῆς ἔδαφος μετεβάλλετο ἐκ μὲν τῆς ἐλαχίστης βροχῆς εἰς θάλασσαν βορβοῦρου, ἐκ δὲ τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων εἰς ἔρημον κοινοροῦ.

Τὸ Χικάγον ἐπνίγετο ἄρα ἐντὸς ἀπέριου τέλματος κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἡμῶρων, αἱ δὲ ὁδοὶ καὶ τὰ πέριξ ἐτελματοῦντο τοιουτοτρόπως, ὥστε αἱ ἀμαξῆς μετεβάλλοντο εἰς λέμβους, τὰ δὲ μικρὰ πλοῖα τῆς λίμνης διήρχοντο ἐνιαχοῦ διὰ τῶν ὁδῶν, διαπορθεύοντα τοὺς κατοίκους. Ἐπ' ἀληθείας ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ἦτο ἀνεκτὴ.

Ἀλλὰ πῶς ἠδύναντο οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ ἀπαλλαγῶσι τοιούτου κακοῦ; Τοῦτο δὲν ἠδύνετο νὰ κατορθωθῇ ἄλλως ἢ διὰ τοῦ καταδαφισμοῦ τῶν οἰκιῶν, τῆς ἐπικλίσεως τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ σπουδαιότατον διὰ τῆς ἀνψώσεως τοῦ ἔδαφους ὀλοκλήρου τῆς πόλεως.

Ἄλλ' οἱ κάτοικοι τοῦ Χικάγου δὲν ἀπεθάρρυσαν πρὸς ταῦτα, ἀπεφάσισαν δὲ νὰ ὑψώσωσιν αὐτὸ τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως. Ἐτάπησαν δὲ ἐπὶ τὸ ἔργον πάντες μικροὶ καὶ μεγάλοι μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς καὶ ἐνεργείας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ τὸ ἔδαφος ἀνυψώθη δι' ἀναχωματισμῶν, ὡς διὰ μαγικῆς τινος ῥάβδου ἐπέκεινα τῶν δέκα μέτρων ὑπὲρ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης.

Ἀλλὰ, τῆς ἀνψώσεως ταύτης τοῦ ἔδαφους ἐπιτευχθείσης, αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως κατεχάσθησαν τοιουτοτρόπως ἐν τοῖς ἀναχωματισμοῖς, ὥστε τὰ μὲν δάπεδα μετὰ τῶν θυρῶν καὶ τῶν ἐργαστηρίων ἠφανίσθησαν ὑπὸ τὴν γῆν, ἢ δὲ πρῶτη καὶ ἐνιαχοῦ ἢ δευτέρα ὀροφὴ μετεβλήθησαν εἰς δάπεδα. Τοῦτο μὴ ἀνεχόμενοι οἱ κάτοικοι, καὶ μὴ θέλοντες νὰ

κατεδαφίσωσι τὰς οἰκίας, ἀπεφάσισαν νὰ ἀνυψώσωσι καὶ αὐτὰς, οὐχὶ ἐποικοδομοῦντες νέας ὀροφάς, ἀλλ' ἀνακτίζοντες τὰ θεμέλια. Πρὸς τοῦτο συνέστησαν εὐθὺς ἐταιρίαι μηχανικῶν, οἵτινες περιζωνύοντες καὶ ἀσφαλιζόντες πανταχόθεν ἐκάστην οἰκίαν, μετεώριζον αὐτὴν σύμπασαν ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν δι' εὐφυστάτου μηχανισμοῦ, ἐμβλαλλομένου εἰς κίνησιν διὰ τῆς περιστροφῆς μικροῦ τινος τροφάλου, μέχρι τοῦ νέου ἔδαφους, καὶ ἐτήρουν αὐτὴν ἐκκερμη μέχρις οὗ οἱ κτίσται καταβάλλωσι νέα ἰσχυρότερα θεμέλια, ἐφ' ὧν τέλος ἐπεκλήθητο ὁ οἶκος. Τινὰ τῶν οἰκοδομημάτων τούτων εἶχον πέντε μέχρις ἐπτὰ ὀροφάς· μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς ἐπιχειρήσεως οὐδὲ κἂν ῥωγμὴ ἐφάνη ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν ἀνορθωθείσων οἰκιῶν, ὧν οἱ κάτοικοι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραβόλου ταύτης ἐργασίας, μὴ καταλιπόντες τὴν κατοικίαν αὐτῶν, διετέλουν κοιμώμενοι, ἐργαζόμενοι, ἐσθιόντες ἢ ψυχαγωγούντες αὐτοὺς ἐκ τῶν παραθύρων. Οὕτω δὲ διὰ μόνης τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῶν ιδιωτῶν ἢ πόλις κατέστη ἐντὸς ὀλίγου ἐκ τῶν λαμπροτάτων μητροπόλεων τῆς Ἀμερικῆς· ἐπειδὴ, ἐπιδιδούσης τῆς ἐμπορίας, τὰ δημόσια αὐτῆς οἰκοδομήματα καὶ αἱ ιδιωτικαὶ οἰκοδομαὶ ἤξανον εἰς ὄγκον καὶ μεγαλοπρέπειαν. Παρὰ δὲ τῇ πολυτέλει ἐμπορικῆς συνοικίας ἀνεθόρεν ὡς ἀφ' ἐνὸς κλεψύματος ἑτέρα βαθυσκίος καὶ δροσερὰ συνοικία διατεταγμένη ὑπὸ λεωφόρων λαμπροτάτων, ἀφοριζομένων ἐκατέρωθεν ὑπὸ χαριστάτων ἀγροκηπίων, ἐκτεινομένων καθ' ἅπασαν τὴν περιφέρειαν τῶν ὄχθῶν τῆς λίμνης Μιχιγάν, καὶ ὑπὸ ξενοδοχείων ἐκτισμένων πάντως ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ, δυναμένων ἵνα ξενίζωσι χιλιάδας ξένων.

Τὸ Χικάγον διετέλεσεν οὕτως αὐξανόμενον καὶ εὐδαιμονοῦν μέχρι τῆς 9ης Ὀκτωβρίου 1871, ὅτε, φεῦ! ἐξεβράγη μεγάλη πυρκαϊὰ ἀποτεφρώσασα σχεδὸν πᾶσαν τὴν πόλιν καὶ καταπλήξασα τὴν οἰκουμένην. Ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας αἱ φλόγες κατελυμῆναντο ὑπὲρ τὰς 12,000 οἰκίας. Αἱ ὁδοὶ, ἐστρωμέναι ἐκ ξύλου ἠσφαλωμένου, μετέδιδον τὸ πῦρ ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν. Ἡ καταστροφὴ ἐγένετο δεινὴ. Μόλις δὲ τῇ 11ῃ ὁκτωβρίου οἱ κάτοικοι ἠδυνήθησαν νὰ κατευνασῶσι τὸ ἀμείλικτον στοιχεῖον, ἀλλ' 100,000 ἀνθρώπων

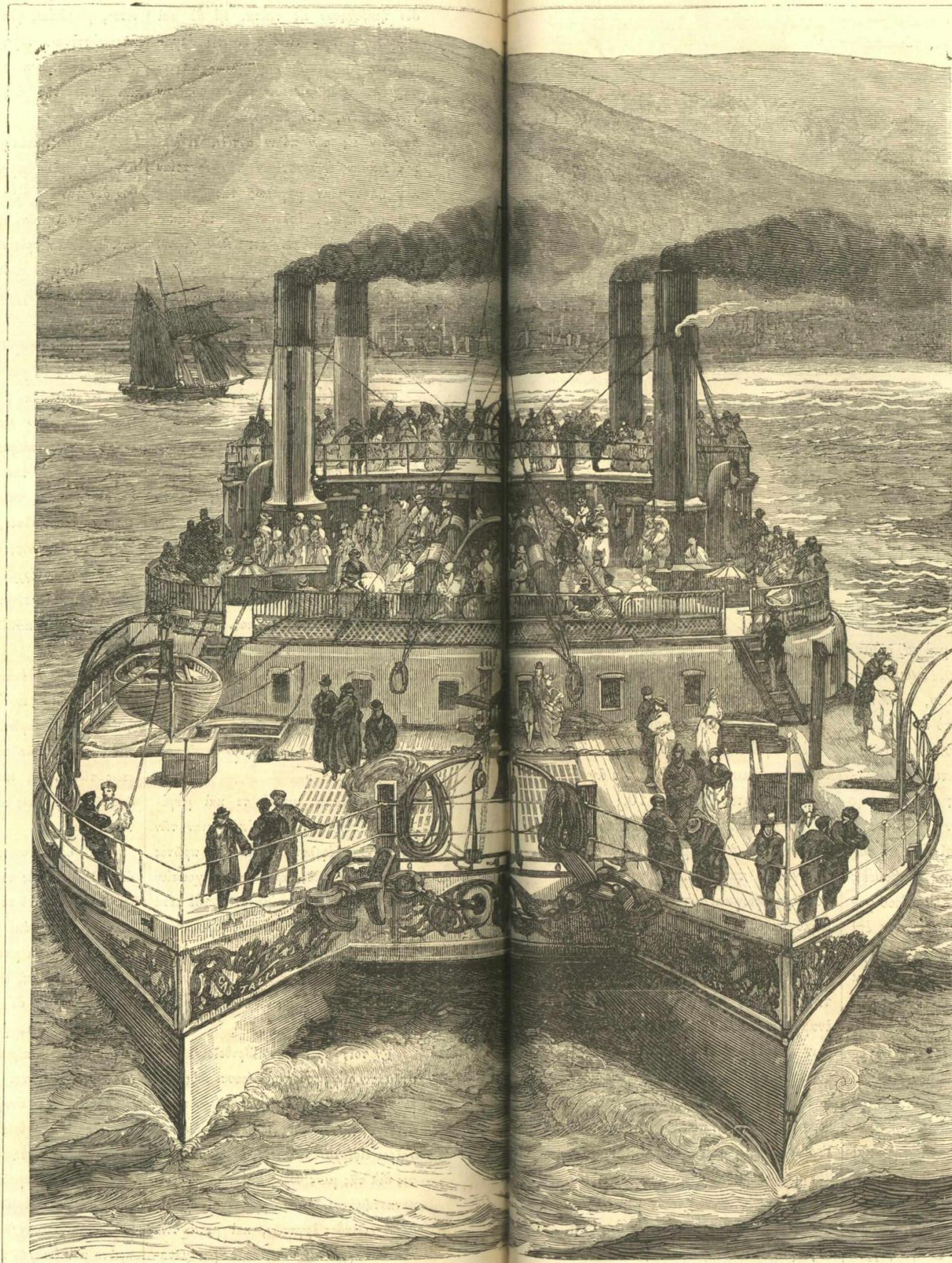
έμειναν αΐφνης άστεγοι. Καί εις επίμετρον κακοτυ-
χίης, τὸ πῦρ διεδόθη εις τὰς παρακειμένας πεδιάδας,
πλήθος δὲ τυρωδικῶν προσδραμόντων ἐκ τῶν περὶ
πύλων, καὶ κακούργων ἀπειράδων ἐκ τῶν φυλακῶν,
ἐπέπεσον ὡς πειναλέοι λύκοι συλήσαντες τοὺς κατοίκους
καὶ τὰς οἰκίας ὅσας, ἀπειλουμένας ὑπὸ τοῦ πυρός, κατέ-
λιπον ἤδη αἱ ἰδιοκτήται. Ἐν ᾧ δὲ τὸ Χικάγον καὶ
αἱ περὶ αὐτὴν πεδιάδες ἐγένοντο πυρνώματα τοῦ πυ-
ρός, ὁ στρατηγὸς Σίριδαν ἐπεκράζει πολιορκίαν καὶ
κτώσῃσθε τέλος ἐν ἀποκαταστάσει τὴν εὐταξίαν φο-
νεύσας ἀνήλεως πλλοὺς τῶν κακούργων. Τότε ὑπε-
λογίσθη ὅτι ἡ πόλις ἐζημιώθη ὑπὲρ τὰ 200,000,000
ταλήρων.

Ἄλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιδεικνύουσιν αὐτὴν τὴν εὐστάθειαν
καὶ ἐνέργειαν αὐτῶν πρὸς τὸ μέγεθος τῶν κακῶν. Ἦδη
ἀπὸ τῆς 10ης αἰ γειτνιαζούσαι πόλεις καὶ κῶμαι ἔπεμ-
ψαν εἰς τὴν φλεγόμενην πόλιν δέκα χιλιάδας σκηνῶν
καὶ παντοῖα σκευὴ καὶ τροφὰς, τῇ δὲ πρωΐᾳ τῆς 12ης,
ἦτοι ἐν ᾧ ἀκόμη αἱ φλόγες ἐμάχοντο πανταχοῦ, οἱ
κάτοικοι ἤρξαντο νὰ κτίζωσι τὰς ἤδη ἀποτεφρωθείσας
οἰκίας, τὰ καταστήματα ἠνοίγησαν καὶ ἐπανελήθησαν
γοργῶς αἱ ἐμπορικαὶ συναλλαγαί. Τὸ πῦρ δὲν ἦτο
ἐσβεσμένον καὶ νέα πόλις ἀνέθροσκεν ἤδη ἐκ τοῦ φλεγόμε-
νου ἐτι ἐδάφους. Πανταχοῦ τῆς Ἀμερικῆς συνελέγοντο
συνεισφοραὶ ὑπὲρ τῶν πυρποληθέντων. Ἡ Νέα Ὑόρκη
καὶ ἡ Φιλαδέλφεια προσήνεγκον 17 ἑκατομμύρια φράγ-
κων, ἡ δὲ Ἀγγλία, Γαλλία καὶ πᾶσα ἡ Εὐρώπη ἀπέ-
στειλαν γενναίως ἀξιολόγα χρημάτων ποσά.

Οὕτω λοιπὸν ἡ βασιλίςσα τῶν Λιμνῶν ἀνετίωσεν
ἐκ τῆς τέφρας αὐτῆς, ὡς ὁ Φοῖνιξ, εἴπερ ποτὲ καὶ νῦν
νεάζουσα καὶ σφριγῶσα. Μετὰ τοιαύτην πανολεθρίαν,
οὐδεμία πόλις τῆς Εὐρώπης ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ ἄλλως
ἢ μετὰ παρέλευσιν τοῦλάχιστον δέκα ἐτῶν.

Ἄλλ' οἱ κάτοικοι τοῦ Χικάγου ἐπεδείξαντο κατὰ τὴν
περίστασιν ταύτην τοιαύτην ἀπαράμιλλον ἀπάθειαν, εὐ-
ταξίαν καὶ ἐνέργειαν, ὥστε ἐξ μετὰ τὴν κατάπαυσιν
τῆς πυρκαϊᾶς ἐβδομάδας ὀκτὼ χιλιάδες οἰκίῶν ἦσαν
ταύτοχρόνως ἐν τῷ τελειοῦσθαι, τρεῖς δὲ ἄλλαι χιλιά-
δες διετελοῦν κτιζόμεναι. Τρία νέα θέατρα κατεστάθη-
σαν ἐπὶ τῶν ἐρείπειων τῶν παλαιῶν, καὶ στρατὸς ὅλος
ἐργατῶν διετελεῖ ἐκκαθαίρων νυχθήμερον τὰς καταπτώ-
σεις. Διὸ καὶ ἐν βραχυτάτῳ, ὡς εἴπομεν, χρόνῳ ἡ πόλις
ἀνεγεννήθη ἐκ τῆς σποδοῦ αὐτῆς μεγίστη καὶ λαμπρο-
τάτη· νῦν δὲ κατοικεῖται ὑπὸ ἐπτακοσίων ὡς ἑγξιστα
χιλιάδων κατοίκων, οἵτινες δικαίως ἐναθρόνουνται καὶ
καλλύνονται ἐπὶ τῷ μεγέθει καὶ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς
νέας αὐτῶν πατρίδος.

Ἐπέδωκε δὲ ἡ πόλις διαφερόντως οὐ μόνον ἐκ τῆς
ἐμπορίας τῶν δημητριακῶν καρπῶν καὶ τῶν χοίρων,
ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τῶν κατεργασμένων ξύλων. Ἐπειδὴ
ἐκ τοῦ Χικάγου ἐξάγονται πρὸς πᾶσαν τὴν Ἀμερικὴν
ἀποστελλόμενα, οἰκίαι ξύλινοι ὀλόκληροι, ὧν τὰ μέλη εἶναι
ἠρύθμημένα τουντοτρόπως, ὥστε δύναται νὰ συναρμο-

ΝΕΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

εἴθωσιν εἰς ἐν ὅλον ἐν ἀκαρεῖ· ξύλινοι ἀγροτικοὶ οἰκί-
σκοι (chalets)· παλάτια, νοσοκομεῖα, ξενοδογεῖα, σχο-
λεῖα καὶ στρατώνες πρὸς παντοίας τιμὰς ἀκριβεστάτας,
ἀποτεταγμένα εἰς τὰς κατεπιγούσας γρεῖας τῶν κατὰ
τὴν Ἀμερικὴν νεοσυστάτων πόλεων ἢ κωμῶν.

« Οἱ ἀραβικοὶ μῦθοι οὐδὲν περιέγουσι θυμαστότερον,
λέγει ὁ Ἀμερικανικὸς Ὀδηγὸς, οὐδὲν παραδοξότε-
ρον τῆς γενέσεως τῆς πόλεως ταύτης. Ἐὰν δὲ ἠθέλομεν
νὰ καταδείξωμεν δι' ἐνὸς μόνου παραδείγματος τὴν
ὑπεροχὴν τῶν Ἀμερικανῶν πρὸς τοὺς λοιποὺς λαοὺς τῆς
Εὐρώπης, ἐὰν ἠθέλομεν νὰ καταδείξωμεν τὴν δύναμιν
τῶν θεσμῶν τῆς ἀμερικανικῆς συμπολιτείας, τὴν ἐπί-
δοσιν τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου αὐτῆς, τὴν
ἀκράδαντον ἐνὲ γρεῖαν καὶ ἐπιμονὴν τοῦ παραβίου αὐτῆς
λαοῦ, πρὸς δὲ τὴν εὐφροσύνην καὶ εὐχέρεια, μὴ ἦς οὗτος
ἐκκαρπούται καὶ μεταχειρίζεται πάντα τὰ ἀπὸ τῆς φύ-
σεως ἀγαθὰ πρὸς εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐὰν, λέ-
γομεν, προῦκειτο νὰ ἀποδείξωμεν πάντα ταῦτα, ἠδυνά-
μεθα νὰ ἀρκεσθῶμεν δεικνύοντες παραδείγματος χάριν τὸ
Χικάγον, ὅπερ εἶναι πρωτότυπον πόλιος Ἀμερικανικῆς
(the Standard city). »

Καὶ τῷ ὄντι ἐν Χικάγῳ βλέπει τις ὡς ἐν κατόπτρῳ
τὰς ἀρετάς, αἵτινες κατέστησαν τοὺς Ἀμερικανούς τὸν
μέγιστον, ἰσχυρότατον καὶ πλουσιώτατον λαὸν τῆς ἡφ-
λίου.

[Ἀκολουθεῖ.]

ΒΡΕΦΟΚΤΟΝΙΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1875 εὐρέθησαν ἐν Λονδίῳ 480 πτώματα
βρεφῶν ἐν ταῖς ἀρμαῖς, ταῖς πλατείαις καὶ τοῖς ὑπογείοις τῆς
πόλεως ὄχθετοῖς! Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ δεκεμβρίου
εὐρέθησαν 80 βρέφη νεκρὰ ἐν τοῖς ἄλσεσι καὶ πρὸ τῶν θυρῶν
τῶν οἰκιῶν! Ἄλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἐφρονεῦθησαν μόνον
480 βρέφη καθ' ὅλον τὸ ἔτος· ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ δὲν
συμπεριλαμβάνονται τὰ εἰς τὸν Ἰάμεστιν ῥιθρέντα καὶ πρὸς
τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ βέουματος τοῦ ποταμοῦ ἀπαχθέντα σώ-
ματα τῶν νηπίων. Καὶ ὅμως οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἰσιν ἐλάχιστοι
πρὸς τοὺς ἐκ τῆς πενίας τῶν γονέων καθ' ἑκάστην ἀγγελο-
μένους θανάτους.

Ἐν μὲν καὶ μόνῃ συνοικίᾳ ἀπέθανον ἐκ τῆς πείνης κατὰ τὸ
παρελθὸν ἔτος ἡ ἀπεπνήγησαν ὑπὸ τῶν γονέων τριακόσια παι-
διά. Ἐπειδὴ οἱ πτωχοὶ ἐργάται, ἐπανερχόμενοι τὸ σάββατον οἰκοὶ
μεμυθισμένοι καὶ κεκηκῆστες, ἀποκοιμῶνται ἀναισθητοῦντες
μέχρι τῆς πρωΐας μετὰ τῶν τέκνων τῶν ἐν τῇ αὐτῇ κλίνῃ.
Τῇ δὲ κυριακῇ πρωΐ μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς ὑπάρ-
χει ἐν πτώμα. Καὶ ἀληθῶς αἱ διακηρύξεις τῶν τοιούτων θανά-
των εἶναι πολυπληθέστεραι κατὰ τὴν κυριακὴν.

Ἐκ τῆς στατιστικῆς ταύτης δύναται ἑκατὸς νὰ φαντασθῇ τὸ
μέγεθος τῆς πενίας καὶ τῆς ἀλλοιότητος τῶν ἐργατῶν τοῦ Λον-
δίνου. Ἐν ᾧ δὲ μυριάδες μὲν γυναικῶν, μὴ ἔχουσαι πόρον ζωῆς,
τρέπονται ἐπὶ τὴν ἐσχάτην ἀκολασίαν καὶ τὴν κλοπὴν, μυριάδες
δὲ νηπίων ἀποστραγαλίζονται, πνίγονται ἢ καταλείπονται ὑπὸ
τῶν γονέων, οἵτινες ἀποθνήσκουσιν ἐκ τῆς πείνης, οἱ εὐπο-
ροῦντες κάτοικοι τοῦ Λονδίνου, συλλέγουσι συνεισφοράς ὑπὲρ
τῶν ὀρφανῶν τοῦ ἀπαχθισθέντος Wainwright, κακούργου
δολοφονήσαντος καὶ καταχευορρήσαντος τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ,
δαπανῶσι δὲ κατ' ἔτος πολλὰ ἑκατομμύρια φράγκων εἰς
ἐπιστροφὴν τῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν χριστιανισμὸν, καὶ ἀγοράζουσι
καὶ τὰς μετοχὰς τοῦ Σουεῖς ἀντὶ τεσσάρων ἑκατομμυρίων λιρῶν!!!

ΕΙΚ. 1. — Η ΑΡΙΑΔΗΝΗ.

ΕΙΚ. 2. — Η ΒΑΚΧΙΣ.

ΤΑ ΜΟΥΣΕΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

ΤΟ ΚΑΠΙΤΩΛΙΟΝ¹.

Ἐκ τῶν ἐξ αἰθουσῶν ἢ στοῶν τοῦ Καπιτωλίου ἡ πρώτη ἔσχε τὴν ἐπίκλησιν ἕκ τινος ἀγγείου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου εὐρεθέντος ἐν τῷ τάφῳ τῆς Caecilia Metella. Οὐδὲν εὐμορφότερον τοῦ σχήματος τοῦ ἀγγείου τούτου, κεκαλυμμένου ὑπὸ φύλλων καὶ ἀνθέων θαυμασιῶς ἐξεργασμένων. Ἰσταται δὲ ἐπὶ ἀρχαίου τινος puteal, ἢ στόματος ἱεροῦ φρέατος, ἐν οὗ τῇ περιφερείᾳ εἶναι γεγλυμμένοι κατὰ τὸν λαμπρότατον ἑλληνικὸν ῥυθμὸν οἱ δώδεκα τοῦ Ὀλύμπου θεοί.

Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ αἰθούσῃ θαυμάζομεν πρῶτον μὲν τὰς δύο προτομάς τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ Σεπτιμίου Σεβήρου· δεύτερον δὲ τὸν Ἔρωτα καὶ τὴν Ψυχὴν, καὶ τρίτον τὴν λεγομένην Ἀφροδίτην τοῦ Καπιτωλίου.

Ὁραιότερα οὖσα τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Οὐατικανοῦ, ἢ τοῦ Καπιτωλίου ὁμοιάζει μᾶλλον κατὰ τὴν στάσιν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων· ἀλλ' ὁ ῥυθμὸς αὐτῆς εἶναι ὑψηλότερος καὶ

ἐμβριθέστερος. Αἱ γραμμαὶ τοῦ σώματος καὶ τοῦ προσώπου, ἔχουσαι τι ἰδιόρρυθμον καὶ ἀτομικόν, φαίνονται ἤττον ἐντελεῖς· ἀλλὰ τὸ ἐπίχαρι τῆς φιλαρεσκείας τῆς τοῦ Οὐατικανοῦ ἀναπληροῖ ἐν τῇ τοῦ Καπιτωλίου Ἀφροδίτῃ, ἀφελῆς τις αἰδῶς καὶ εὐγενῆς ἡρεμία. Τὸ δὲ λεπτόν σχῆμα τοῦ παρακειμένου ἀγγείου, αἱ ἐλαφραὶ αὐτοῦ ῥαβδώσεις, αἱ ἰσχυραὶ καὶ βαθέως ἐγγεγλυμμένα πτυχὰὶ τοῦ ἀβροῦ χιτῶνος, ὅστις πίπτει φυσικώτατα ἐπὶ τοῦ ἀγγείου, ἀναμένων ἕνα καλύψῃ τὸ σῶμα τῆς θεᾶς, εἶναι λεπτολογίαι καὶ ἐπιτηδεύσεις θηρεύουσαι τὴν ἀπὸ τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὴν ἀπλότητα τοῦ ἀγάλματος ἐκπλήξιν. [Ἰδ. εἰκ. 11.]

Τὸ σύμπλεγμα τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Ψυχῆς εἶναι εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἔργον ἀξιοθαύμαστον, ἀποκύημα φαντασίας ποιητικῆς χαριστάτης καὶ ἀβροτάτης, ὑπαινιττόμενον εἴτε τὴν ἔνωσησιν τοῦ σώματος μετὰ τῆς ψυχῆς, εἴτε τὸ τελευταῖον φιλίημα τοῦ ἔρωτος, εἴτε τοὺς ἀποχαιρισμοὺς τῆς ψυχῆς ἐτοιμαζομένης ἵν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ οὐράνια. Τὸ ἔργον εἶναι ἀληθῶς θεῖον!

Ἐπειδὴ οὐ μόνον ζῆ, ἀναπνέει, φρίττει, ἐρᾷ, ἀλλὰ, κατὰ τι θαῦμα, ὄπερ μόνῃ ἡ ἑλληνικὴ τέχνη ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ, καίπερ ἠδυπαθέστατον ὄν, οὐδὲν ἐγείρει ἐν ἡμῖν ἠδυπαθείας αἰσθημα, ἐξεικονίζον ἀπλῶς τὸν ἀγνὸν ἰδανικὸν ἔρωτα. [Ἰδ. εἰκ. 10.]

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν αὐτοκρατόρων εἰσὶν ἐκτεθειμέναι κατὰ χρονολογικὴν τάξιν αἱ προτομαὶ τῶν αὐτοκρατόρων καὶ αὐτοκρατειρῶν ἐβδομήκοντα ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν. Ἀξιολογώταται εἶναι αἱ προτομαὶ τοῦ Μαρίου, τῆς Μεσσαλίνης καὶ τῆς Ἀγριππίνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγρίππα, πλήρεις ἐναργείας καὶ ἐμφάσεως. Μεταξὺ τούτων ἐπὶ τινος νέας βάσεως ἴσταται τὸ ἀγαλμα Ῥωμαίας τινὸς γυναικὸς, ἀπεικάζον, ὡς πολλοὶ ὑπολαμβάνουσι, τὴν Ἀγριππίναν, γυναῖκα τοῦ Γερμανικοῦ, μητέρα τοῦ Καλιγούλα καὶ προμήτορα τοῦ Νέρωνος. Ἡ Ἀγριππίνα ἀναπαύεται νοηλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ θρονίῳ, περιβεβλημένη λαμπρὰν πολυπτυχὸν ἐσθῆτα. Καθόλου δὲ τὸ ἀγαλμα εἶναι τύπος Ῥωμαίας ἡγεμονίδος. [Ἰδ. εἰκ. 4, 5 καὶ 6.]

1. Συνέχ. ἀπὸ σελ. 13.

Ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης ταύτης διαπρέπουσι καὶ πολλὰ ἀρχαῖα ἀνάγλυφα, ὧν ἀξιολογώτατα εἶναι ὁ Ὑπνος τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὁ Περσεύς, ἐλευθερόνων τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ ἡ Θήρα τοῦ Μελεάγρου, περὶ ἧς εἶπομεν ὀλίγα τινὰ ἐν τοῖς περὶ τοῦ Οὐατικανοῦ λεχθεῖσιν. [Ἰδὲ τόμ. Γ', σελ. 230, εἰκ. 3.]

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν φιλοσόφων εἶναι κατατεθειμέναι, ὡς ἐν τῇ τῶν αὐτοκρατόρων, ἐννενήκοντα ἕξ προτομαὶ μαρμάρειναι τῶν περιφημοτάτων στρατηγῶν, φιλοσόφων, ῥητόρων, ποιητῶν καὶ συγγραφέων τῆς ἀρχαιότητος. Ἐν αὐταῖς διαπρέπουσι αἱ προτομαὶ τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Ἰπποκράτους, τοῦ Σωκράτους, τοῦ Ὀμήρου, μάλιστα δὲ ἡ τῆς Ἀσπασίας, ἐπιχέουσα χαροποιὸν τι γόητρον ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων τούτων σπουδαίων ἀνδρῶν, οὔτινες ἐτίμησαν τὸ κάλλος ὡς μεῖδιμα τῶν θεῶν.

Ἐν δὲ τῇ μεγάλῃ λέγομένη αἰθούσῃ θαυμάζομεν ἀγαλμα ἐκ βασάλτου κολοσσαῖον τοῦ Ἡρακλέους παιδὸς, ἱστάμενον μεταξὺ δύο Κενταύρων, οὔτινες νομίζονται ἀριστουργήματα τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀδριανοῦ ἑλληνικῆς τέχνης. Ἐκ τῶν δύο τούτων Κενταύρων ὁ μὲν εἶναι γέρον, καὶ φαίνεται περίλυπος, βλέπων ἑαυτὸν δεδεμένον ὀπισθεν τὰς χεῖρας· ὁ δὲ, νέος, ἐλεύθερος καὶ εὐθυμος, ἔχων τὸν μὲν δεξιὸν βραχίονα ἐπηρμένον ἐν σχήματι εὐθυμίας ὑπερβαλλούσης, τὸν δὲ ἀριστερὸν φέροντα ῥάβδον ποιμαντικὴν καὶ νεβρίδα. Ἐμπροσθεν τῶν δύο θεῶν τούτων ἔργων αἰσθάνεται τις πάλιν τὴν δύναμιν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φαντασίας καὶ τέχνης. Ἐπειδὴ τὰ φαντασιώδη ταῦτα ζῶα, ἅτινα ἐδημιούργησεν ἡ θερμὴ τῶν ἐλλήνων ποιητῶν φαντασία, παρίστανται οὕτω φυσικῶς, ὥστε ὁ βλέπων αὐτὰ, πιστεύει ἀμηχάνως

ὅτι ἀληθῶς ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς γῆς τοιαῦτα τέρατα. Ὁ βλέπων τὸν ζῶντα καὶ κινούμενον τούτον δεύτερον Κενταυρον ἀπάγεται διὰ τῆς φαντασίας εἰς τοὺς πρώτους τῆς δημιουργίας αἰῶνας, καθ' οὓς ἡ γῆ ἐκαλύπτετο ἐπιφύττειας ἀγρίας καὶ οὕτω πυκνῆς, ὥστε ὁ ἄνθρωπος εἶχε πόδας ἵππου, ὅπως διαπερᾷ τὰς δασυφύλλους προκατακλυσμίας λόγμους πρὸς θή-

κοῦ μεγέθους ἑλληνικὸν ἔργον, τὸ δὲ πορφυροῦν μάρμαρον ἦτο καταλληλότερον πρὸς παράστασιν τοῦ τέκνου τοῦ Βάκχου. Ἡ ἠδυπαθεία καὶ ἡ μέθη ἔκαμψαν τὸ ῥωμαλέον τοῦτο σῶμα οὕτως ὥστε φαίνεται ἐτοιμόβροπον. Μετὰ δὲ τὸν Φαῦνον διαπρέπει ὁ ἀποσπῶν τὴν Ἀκανθαν, ἔργον θαυμαστῆς καὶ τοῦτο ἀληθείας. Ὁ θεατῆς νομίζει ὅτι πάσχει τὸν πόνον, ὃν αἰσθάνεται ὁ παῖς οὗτος ἀποσπῶν τὴν ἀκανθαν τοῦ ποδός. [Ἰδ. εἰκ. 8.] Τινὲς ὑποθέτουσιν ὅτι τὸ ὠραῖον τοῦτο ἀγαλμα εἶναι τὸ ἔργον τοῦ περιφήμου γλύπτου καὶ τορευτοῦ Βοηθοῦ τοῦ Καρχηδονίου ἢ μᾶλλον Καλγυδονίου, τοῦ ποιήσαντος, κατὰ τὸν Πausanias, ἐπιχρῶσον καθήμενον μειράκιον ἐν τῷ Ἡραίῳ τῆς Ὀλυμπίας. Ὁ τεχνίτης οὗτος ἐξεργάσατο κατὰ τὸν Πλάτων καὶ ἕτερον ὄνομαστόν ἔργον, παῖδα ἀποπνίγοντα χῆνα, οὔτινος πολλὰ διασώζονται μέχρι τοῦδε ἀντίγραφα.

ΕΙΚ. 3. — Ο ΦΑΥΝΟΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ.

Παρ' αὐτὸν ἴσταται ἕτερος Φαῦνος, « ἐστεμμένος κισσῷ, νεβρίδα περιεζωσμένος, ἀπαλόν τι καὶ μεμνηνὸς βλέπων, » ὡς λέγει ὁ Πausanias, ὃν πολλοὶ νομίζουσιν ἀπομίμημα τοῦ περιφήμου Φαῦνου τοῦ Πραξιτέ-

λους, τινὲς δὲ ἔργον αὐτοῦ τοῦ τεχνί-

του. [Ἰδ. εἰκ. 3.]

Ἐν τῇ παρακειμένῃ αἰθούσῃ λεγομένη τοῦ Γαλάτου διαπρέπει τὸ ἀγαλμα τοῦ πεπληρωμένου Γαλάτου, ἐξ οὗ ἔσχεν αὐτὴ τὴν ἐπίκλησιν. Τινὲς ὀνομάζουσι τὸν ἀποθνήσκοντα τούτον στρατιώτην Μονομάχον. Ἀλλὰ τὸ ἀγαλμα τούτο, εἶναι ἔργον τινὸς τῶν μεγίστων τεχνιτῶν τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἠδύνατο νὰ παριστᾷ μονομάχον· ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ὠραίους τῆς γλυπτικῆς αἰῶνας οἱ Ἕλληνες ἠγνόησαν τοὺς βαρβάρους τούτους ἀγῶνας. Ἀλλως τε ἡ σάλπιγξ, ἣν βλέπει τις τεθραυσμένην παρὰ τοῖς

ἔργων αὐτοῦ τοῦ τεχνίτου. [Ἰδ. εἰκ. 3.] Ἐν τῇ παρακειμένῃ αἰθούσῃ λεγομένη τοῦ Γαλάτου διαπρέπει τὸ ἀγαλμα τοῦ πεπληρωμένου Γαλάτου, ἐξ οὗ ἔσχεν αὐτὴ τὴν ἐπίκλησιν. Τινὲς ὀνομάζουσι τὸν ἀποθνήσκοντα τούτον στρατιώτην Μονομάχον. Ἀλλὰ τὸ ἀγαλμα τούτο, εἶναι ἔργον τινὸς τῶν μεγίστων τεχνιτῶν τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἠδύνατο νὰ παριστᾷ μονομάχον· ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ὠραίους τῆς γλυπτικῆς αἰῶνας οἱ Ἕλληνες ἠγνόησαν τοὺς βαρβάρους τούτους ἀγῶνας. Ἀλλως τε ἡ σάλπιγξ, ἣν βλέπει τις τεθραυσμένην παρὰ τοῖς

ποσί τοῦ ἀγάλματος, τὸ περὶ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ σχοινίον, καὶ ἡ ὠσειδῆς ἀσπίς, ἐφ' ἧς πλαγιάζει, δὲν εἶναι σύμβολα μονομάχου. Τούναντίον τὰ πάντα μὴ γούσκιν ὅτι εἶναι μᾶλλον

περὶ τὸν λαιμὸν ὅπως μὴ διαφραγῶσιν αὐτοῖς αἱ τοῦ λαιμοῦ φλέβες ἐκ

μεθὰ ὅ, τι ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι περὶ τινος ὁμοίου αὐτῷ ἀγάλματος ἐξεργασμένου ὑπὸ τοῦ Κτησιλάου, ἀντιζήλου τοῦ Φειδίου. ὅτι δηλαδὴ ἐβλεπέτις ἐν τῷ ἐκπνέοντι ἥρωϊ τὴν ὑπο-

ΕΙΚ. 4. — ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ.

ΕΙΚ. 5. — ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΗΣ ΜΕΣΣΑΛΙΝΗΣ.

τῆς σφοδρᾶς ἐκπνοῆς. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ ὁ ἀποθνήσκων στρατιώτης οὗτος εἶναι ἐκ τῶν ὠραιωτάτων καὶ ἀτιμῆτων ἀρχαίων καλλιτεχνημάτων τοῦ Καπιτω-

ΕΙΚ. 6. — ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΗΣ ΑΓΡΙΠΠΙΝΗΣ.

μαχίτης στρατιώτης. Γαλάτης ἢ Ῥωμαῖος, ἡ τραχύτης τῶν τοῦ προσώπου σημείων, οἱ μύστακες, αἱ σιμαὶ αἱ φρίττουσαι καὶ πυκναὶ τρίχες, μάλιστα δὲ ἡ ἔλλειψις μεγαλοφυχίας· ἐπειδὴ τὸ ἀγαλμα παριστᾷ μὲν τὴν σωματικὴν ἀλγηδόνα, ἀλλ' ἀμοιρεῖ τοῦ ἐξουγενίζοντος τὸν θάνατον ἥρωϊκοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὃν βλέπει τις ἐπιπνέοντα ἐπὶ πάντων τῶν γνησίων ἐλληνικῶν ἔργων. Τοιαύτη εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Βιτκόνη. Ἀλλ' ὁ Βίγκελμανν, ὁρμώμενος ἐκ τινος ἐλληνικῆς ἐπιγραφῆς, πεθειμένης ὑπὸ τὸ ἀγαλμα νικητοῦ τινος τῆς Ὀλυμπίας, τεκμαίρεται ὅτι τὸ ἀγαλμα τοῦτο τοῦ Καπιτωλίου ἀπεικάζει μᾶλλον πεπληρωμένον τινὰ κήρυκα, ἴσως τὸν Πολυφόντην, κήρυκα τοῦ Λαίου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὅστις ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος μετὰ τοῦ δεσπότη αὐτοῦ. Καὶ ἀληθῶς οἱ κήρυκες μετεχειρίζοντο τὴν σάλπιγγα ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσι, καὶ ἔφερον σχοινίον

ΕΙΚ. 7. — ΤΡΟΠΑΙΑ ΡΩΜΑΙΚΑ.

τῶν Παρισίων ὑπὸ τοῦ στρατηγού Βοναπάρτου, ὅπου διέμεινε μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ αὐτοκράτορος. Θαυμάζοντες δ' αὐτὸ, ἀναμνησκό-

λειπομένην ἔτι αὐτῷ πνοήν. In quo possit intelligi quantum restet animae. [Ἰδ. εἰκ. 12.] Ἐν τῇ ἐν Ῥώμῃ Villa Ludovisi ὑπαρχει καὶ ἕτερον σύμπλεγμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου ὁμοιόβρυθμον τῷ προμνημονευθέντι πεπληρωμένω Γαλάτῃ, παριστῶν ἄνδρα οὐχὶ ἐλληνικὴν ἔχοντα τὴν μορφήν, φρονεύσαντα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἣν καταβρέουσαν χαμνί, κατέχει ἔτι ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ διαλαύνει ἑαυτὸν τῷ ἔϊφει. Τὸ ἔργον τοῦτο, ὅστιν διδεται συνήθως τὸ ὄνομα Ἀρίας, εἶναι μὲν δραματικώτατον, ἀλλὰ στερεῖται τῆς εὐγενούς ἡρεμίας καὶ μεγαλοφυχίας ἣν ἀποπνέουσι τὰ καλλιτεχνήματα τῆς γνησίας ἐλληνικῆς τέχνης. Ἐκ τῶν κοινῶν τούτων γνωρισμάτων φαίνεται πιθανώτερον ὅτι ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ ἀγάλματα παριστῶσιν οὐχὶ ἥρωας πεπληρωμένους, ἀλλ' αὐτοκτονίας. Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἀναφέρεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις περὶ τοιούτων ἔργων, εἰκότως δύναται νὰ ἀποδοθῶσι

ταῦτα εἰς τι Ῥωμαϊκὸν ἐργαστήριον διαφυλάξαν τινὰς τῶν παραδόσεων τῆς ἀρίστης ἐλληνικῆς ἐποχῆς.

Περὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦτο κατετέθησαν πολλὰ ἄλλα πολύτιμα ἔργα· οἷον μία τῶν Ὁρῶν, ἡ ὀνομαζομένη Φλώρα· δύο Ἀντίνοιοι, ὧν ὁ εἰς παρίσταται ὑπὸ μορφήν αἰγυπτίου κολοσσαίου θεοῦ· μία προτομὴ τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος κ.λπ. Ἀλλὰ μάλιστα διαπρέπουσι δύο γυναικῶν προτομαὶ ἀμίμητοι τὴν χάριν καὶ τὴν ὠραιότητα, ἡ τῆς Βακχίδος, ἧς ἡ κεφαλὴ καλύπτεται ὑπὸ οἴναρου καὶ βοτρυῶν, καὶ ἡ τῆς Ἀριάδνης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, ἣν κατέλιπε μὲν ὁ Θησεύς, ἀλλ' ἠγάπησεν ὁ θεὸς Βάκχος. Ἡ Ἀριάδνη παρίσταται ἐνταῦθα ὡς σύζυγος τοῦ Βάκ-

ΕΙΚ. 8. — Ο ΑΠΟΣΠΩΝ ΤΗΝ ΑΚΑΝΘΑΝ.

χου, ἐστεμμένη φύλλοις κισσοῦ ἀναμειγμένους τῇ λαμπρᾷ αὐτῆς κόμῃ. Ἡδεῖα καὶ χαροποιὸς εἰκῶν! Ἡ Ἀριάδνη εἶναι ἔτι νέα, ἀλλ' αἱ λύπαι καὶ αἱ ταλαιπωρίαι ἀφῆκαν λείψανά τινα ἀνεπαίσθητα μελαγχολίας ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, ὅστις, εὐφυῆς καὶ εὐρωστος, ἐβρύτιδῶθῃ ἤδη ἐλαφρῶς βυτίδας τινὰς ἡδυπαθείας, κατηγορούσας τὸν πρὸς αὐτὴν ὑπερβάλλοντα τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Διονύσου ἔρωτα. [Ἰδ. εἰκ. 1 καὶ 2.]

ΕΙΚ. 9. — Η ΑΜΑΖΩΝ.

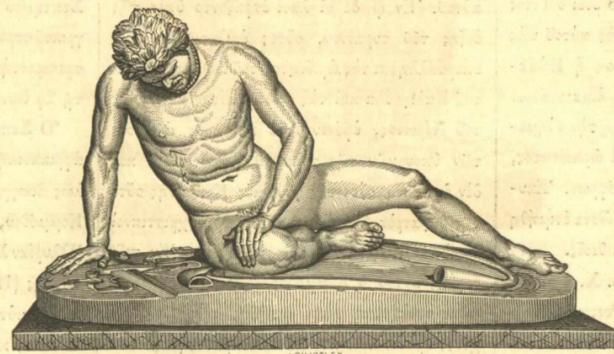

ΕΙΚ. 10. — Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ.

ΕΙΚ. 11. — Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΩΛΙΟΥ.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ σπουδαιότατα κειμήλια τοῦ Καπιτωλίου, ἅτινα ἐθαυμάσθησαν καὶ θαυμάζονται παρὰ πάντων τῶν εἰδημόνων. Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ἐξερχόμενοι τοῦ Καπιτωλίου, κατενόησαν ἤδη τίνι τρόπῳ οἱ ἀρχαῖοι οὐ μόνον ἐμιμοῦντο τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ ἐνεφύσων εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν πάντα τὰ πάθη καὶ πάντα τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνθρωπίνης

ΕΙΚ. 12. — Ο ΠΕΠΛΗΓΜΕΝΟΣ ΓΑΛΑΤΗΣ.

κεν εἰς τὴν παρὰστασιν οὐ μόνον θεῶν

καὶ ἥρώων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, γερόντων καὶ παιδῶν, ἀλλὰ καὶ παντοίων ζῶων καὶ πραγμάτων. Τέχνη θεία, δυναθεῖσα ἐν ἀναγκῇ ἀπὸ νῶς εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ θεοῦ, καὶ νὰ καταβῇ μὴ ἐξευτελιζομένη εἰς τὴν πάλλουσαν ἀπομίμησιν τῶν ζῶων!

Τῇ 24 ἰσταμένου ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῶν Νέων αἰθουσῶν τοῦ Καπιτωλίου, ἃς ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις ἤγειρε πρὸς ὑποδοχὴν τῶν πολυαριθμῶν ἀρχαίων ἔργων, τῶν εὐρεθέντων ἐν Ῥώμῃ ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ καταστάσεως τῆς βασιλείας.

Αἱ νέαι αἰθουσαι, ἡ στοαί, ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτονος Vespigniani, κατεσκευάσθησαν κατὰ τὸν πομπηϊανὸν βυθμόν. Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν νεωστὶ ἐξευρεθέντων ἀρχαίων ἀξιολογώτατον ἔργον εἶναι προτομὴ τις τοῦ Κομμόδου κεκοσμημένου γραφικῶς ὡς ὁ Ἡρακλῆς, διασωθεῖσα ἀλώθητος κατὰ παράδοξόν τινα σύμπτωσιν. Καθὰ εἰκάζεται, τὸ μὲν ξύλινον δάπεδον τῆς αἰθούσης, ὅπου ἴστατο ἡ προτομὴ αὐτῆ τοῦ παλαιοῦ, πυρποληθὲν κατεβρύθη, ἡ δὲ προτομὴ μετὰ δύο ἄλλων παρακειμένων ἀγαλμάτων κατεκρημνίσθη εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ βασιλείου, ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ 1873 ἔτους, ὅτε αἱ τελευταῖαι τοῦ Ἐσκούλίνου ἀνασκαφαὶ ἐξήγαγον αὐτὴν εἰς φῶς. Ἀλλὰ περὶ τῶν νέων τούτων εὐρημάτων, καὶ τῶν λαμπρῶν νεωτέρων στοῶν, ἐν αἷς ἐξετέθησαν ἤδη ταῦτα, προτιθέμεθα νὰ πραγματευθῶμεν προσεχῶς.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΑΙΩΝΟΣ.

Είδομεν ὅτι τὸν Νέρβαν διεδέχθη τῷ 98 ἔτει μ. Χ. ὁ εἰσποιητὴς αὐτοῦ υἱὸς Τραϊανός. Ἐγένετο δὲ οὗτος ἡγεμὼν δίκαιος, πρῶτος, νομολόγος καὶ φιλόφρωνος. Ἐκτρατεύσας ἐπὶ τὴν Δακίαν, κατέκτησε καὶ κατέστησε τὴν χώραν ταύτην ἐπαρχίαν Ῥωμαϊκὴν· ἐξέβαλε τῆς Ἀρμενίας τὸν Χοτρόην, βασιλέα τῶν Πάρθων, κατέλαβε τὴν Ἀσσυρίαν, κατέστησε τὰς νέας στάσεις τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπέβαλετο ἵνα ἐπεκτείνῃ τὰ ὅρια τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς μέχρι τῶν Ἰνδιῶν, ὅτε ἀπέθανεν ἐν Κιλικίᾳ τῷ 117 ἔτει μ. Χ.

Τούτων διεδέχθη τῷ αὐτῷ ἔτει ὁ ἀνεψιὸς καὶ εἰσποιητὴς αὐτοῦ υἱὸς Αἴλιος Ἀδριανός. Ἄμ' ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον ἔκαυσε ὑπὲρ τὰ εἰκοσιτὸ ἑκατομμύρια χρυσῶν σκούδων ἐν χρυσογράφῳ, ἅτινα ὁ λαὸς ὤφειλεν εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ ἡγεμόνος. Πιρὶ ὅδου ἐπὶ μακρὸν κατὰ τὰς ὄριον ἐπαρχίας τῆς αὐτοκρατορίας, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἤγειρεν ἐν τῇ μεγάλῃ Βρετανίᾳ τείχος πελώριον, ἔχον μῆκος ὀγδοήκοντα χιλιάδων ποδῶν μετὰ φρουρῶν πρὸς ἀσφάλειαν τῶν Ῥωμαϊκῶν φρουρῶν ἀπὸ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν πρὸς βορρᾶν ἀδαμάτων λαῶν τῆς γῆσου. Ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἦτο κρῆμα μεγάλων ἀρετῶν καὶ μεγάλων κακιῶν. Φιλελεύθερος, φιλόλογος, φίλος τῆς πειθαρχίας, καὶ φιλόμουσος, συνέγραψε καὶ πολλὰ συγγράμματα ἑμμετρα καὶ πεζὰ, λατινιστῆ καὶ ἑλληνιστῆ, ὧν τεμάχια εἰσῆλθον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀνθολογίᾳ. Ἀλλὰ τὰς ἀρετὰς ταύτας ἐπεσκίασεν ὁ πρὸς τὸν ὄρατον Ἀντίνοον αἰσχρὸς ἔρωσ καὶ ἡ κατὰ τῶν Ἰουδαίων καταφορά αὐτοῦ, φονεύσαντος ὑπὲρ τὰ ἑξακοσίας χιλιάδας Ἰουδαίων καὶ ἐκδιωξάντος αὐτοὺς τῆς πατρίδος. Ἐπέτρεψε δὲ τοῖς ἀθλοῖς τούτοις ἵνα εἰσέρχονται εἰς Παλαιστίνην καὶ κλαίωσιν ἐπὶ τῶν ἔρειπῶν τῆς Ἱερουσαλῆμ ἅπασι τοῦ ἔτους, ἀλλ' ἐπὶ προκαταβολῇ ὀριζιμένου χρυσίου.

Τὸν Ἀδριανὸν διεδέξατο τῷ 138 ἔτει ὁ Τίτος Φούλβιος Ἀντωνίνος, εἰσποιητὸς αὐτοῦ υἱὸς καὶ γαμβρὸς, ὁ ἐπιλεγόμενος Πίος ἢ Εὐσεβής. Ἐγένετο δὲ οὗτος ἐκ τῶν δικαιοτάτων αὐτοκρατόρων, μόνον ἔχων μέλημα τὴν εὐμερίαν τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ. Ἦτο δὲ ὀραϊστάτος, ἐγκρατὴς, φιλελεύθερος καὶ μεγαλόφρων. Ἐκυβέρνησε δὲ μετὰ τὸσαύτης σοφίας, ὥστε ἐτιμῆθη καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ἴσα τοῖς θεοῖς.

Τούτων διεδέχθη τῷ 161 ἔτει μ. Χ. ὁ Μάρκος Αἴλιος Αὐρηλῆιος Βέρρος Ἀντωνίνος, ὁ ἐπιλεγόμενος Φιλόσοφος, ὃν Ἀντωνίνος ὁ Πίος υἱοθέτησε βουλήσει τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἐνυμφεύθη δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ προκατόχου αὐτοῦ

Φαυστίαν, ἥς ἡ σκανδαλώδης διαγωγή ἐγένετο διαβόητος καθ' ἅπαντα τὴν αὐτοκρατορίαν.

Ἡ φρόνησις, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐπιείκεια καὶ ἡ ἀνδρεία τοῦ ἡγεμόνος τούτου ἐδικαίωσαν τὸν λόγον τοῦ Πλάτωνος, λέγοντος ὅτι οἱ λαοὶ τότε μόνον εἶναι εὐτυχεῖς, ὅταν κυβερνῶνται ὑπὸ φιλοσόφων. Ἀλλ' ὅμως καταμείβονται αὐτῷ τοὺς διωγμοὺς τῶν χριστιανῶν καὶ τὴν πρὸς τὴν διαγωγὴν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, κραιπαλώσης δημοσίᾳ μετὰ μονομάχων καὶ αὐλητῶν, ἀσύγνωστον καὶ ἀκατανόητον αὐτοῦ ἐπιείκειαν.

Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων περιεσώθησαν δώδεκα βιβλία ἑλληνιστῆ γεγραμμένα καὶ ἐπιγεγραμμένα « εἰς ἑαυτὸν, » περιέχοντα πολλὰς ἀληθείας τῆς στοικῆς φιλοσοφίας, ἅτινα ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Xylander μετὰ τῆς λατινικῆς μεταφράσεως ἐν Ζυρίχῃ τῷ 1558.

Ἀπέθανε δὲ ὁ Μάρκος Αὐρηλῆιος τῷ 180 ἔτει μ. Χ., δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τῶν ἱατρῶν αὐτοῦ ἐν Σιρμίου κατὰ προτροπὴν τοῦ εἰκοσαετοῦς υἱοῦ αὐτοῦ Κομμόδου.

Ὁ πατροκτόνος Κομμόδος (Marcus ἢ Lucius Commodus Aelius Aurelius Antoninus) λέγεται ὅτι ἦτο ὁ ὀραϊστάτος, ὁ ὑψηλότατος καὶ ὁ ὀμύτατος τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ταύτης· διὸ καὶ ἐπωνομάσθη Ἡρακλῆς. Οἱ Ῥωμαῖοι δι' ἡγεμονίαν ὅτι ἦτο υἱὸς τῆς Φαυστίνας καὶ τινος μονομάχου. Δωδεκαετῆς ἦδη ἔρρηξεν ἐν τινι πεπρωμένῃ καμίνῳ τὸν δημόσιον ἐπιστάτην τῶν βυζαντινῶν, βαντίσαντα αὐτὸν δι' ὕδατος λίαν θερμῶ. Ἀναγορευθεὶς αὐτοκράτωρ, ἀπῆλθεν ἵνα ἀπονέμωται αὐτῷ θεῖαι τιμαί. Τὰ βασιλείαν αὐτοῦ περιεῖχον τριακοσίους παῖδας καὶ τριακοσίας νεάνιδας ἀποτεταγμένας εἰς τὰς αἰσχρὰς αὐτοῦ ὀρέξεις.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οἱ Δάκες, οἱ Παννόνιοι, οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ λαοὶ τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ἐδαμάσθησαν ὑπὸ τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ. Ἐν ᾧ δὲ οἱ λαοὶ ἐσφάζοντο ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ τυράννου, οὗτος ἐφιλοτιμεῖτο ἵνα ὑπερβάλλῃται τὰς ὀμύτητας τοῦ Δομιτιανοῦ καὶ τοῦ Καλιγούλα καὶ τὰς μυσσοστάτας ἀκολασίας τοῦ Νέρωνος, ἐφόρευσε δὲ καὶ τοὺς ἀρίστους τῶν ὑπουργῶν τῆς τελευταίας βασιλείας, καὶ δὲν ἐφέιστο οὔτε τῆς γυναικὸς Κρισπίνης οὔτε τῆς θυγατρὸς Λουκίλλης. Μόνον δὲ οἱ χριστιανοὶ ἀπῆλθον σχετικῆς τινος ἡσυχίας. Ἐν τοῖς ὀργίοις αὐτοῦ ὁ Κομμόδος, ἐνδοξομένης γυναικείαν στολήν, ἐφόρευεν ἀπηνῶς τοὺς μονομάχους, ἐφ' ὧν τῶν πτωμάτων ἔκραττε μετὰ τῶν αὐλικῶν ἀκατονομάστους ἀκολασίας.

Ἐν δὲ Ῥωμαϊκῷ αἰῶνι, ἡγωνίσθη ἐπτακοσίων ἐν τοῖς ἀμφιθέατροις, ἐν οἷς ἔλαβεν ὑπὲρ τοὺς χιλίους στεφάνους, καὶ ἔκαυχετο ὅτι ἐφό-

νευσε διὰ μόνῃς τῆς ἀριστερῆς χειρὸς δώδεκα χιλιάδας ἀνθρώπων. Τέλος μετὰ βασιλείαν μακρὰν, ἡ Μαρκία, μία τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτῷ πόμα τι πεφαρμακωμένον, καὶ ἐπιδοὺ ἐξέμετεν αὐτὸ, ἀπεστραγγάλισεν αὐτὸν διὰ τοῦ ἀθλήτου Ναρκίσσου ἐν ἔτει 193 μ. Χ.

Μετὰ τοῦ Κομμόδου ἐξέλιπεν ὁ οἶκος τῶν Ἀντωνίνων, ὡς ἐξέλιπεν ὁ οἶκος τῶν Καισάρων μετὰ τοῦ Νέρωνος. Ὁ δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νέρωνος ἀνεφύσησαν δεινὰ στάσεις καὶ ταραχαὶ, οὗτω καὶ μετὰ τὸν Κομμόδον ἐξεβράγη δεινὸς ὁ στρατιωτικὸς δεσποτισμὸς. Ἐπειδὴ αἱ λεγεῶνες καὶ οἱ πραιτωριανοὶ ἐσφετερίσαντο τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ καθαιρεῖν τοὺς αὐτοκράτορας. Ἡ γεροῦσία ἀπέβαλε πᾶσαν ἰσχύν, οἱ δὲ ἄγριοι στρατιῶται κατέστησαν ταμίαι τῶν ἀρχῶν, καὶ δοτῆρες τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀξιώματος, ἐγειραντὲς πανταχόθεν ἐμψυλοὺς πολίτους καὶ βαρβάρων εἰσβολὰς, ἀπεισίους οἰκονομίας τῆς προσεχοῦς καταλύσεως τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μικροτάτου Κομμόδου ἡ γεροῦσία ἐξελέξατο διάδοχον τῆς αὐτοκρατορίας τὸν ὀμήμαρον τῆς Ῥώμης Πούπλιον Ἐλβιον Περτίνακα. Ὁ νέος αὐτοκράτωρ ἐπεμελήθη τῶν δημοσίων πραγμάτων, τῆς γεροῦσίας καὶ τῶν στρατιωτικῶν. Ἀλλὰ θέλων νὰ καθυποβάλῃ τὸν στρατὸν εἰς αὐστηρὰν πειθαρχίαν, ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες, ἀποτακόντες τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἔστησαν αὐτὴν ἐπὶ τῶν προμαχίων, ἀποκηρύττοντες τὴν ἐπὶ πλειστηριασμῷ πώλησιν τῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκεσε μόνον 87 ἡμέρας.

Ὁ Σεπτίμιος Σεβήρος, ὁ Σουλπικιανὸς ὁ πενήτης τοῦ Περτίνακος ἠβλήθη νὰ ἀγοράσῃ αὐτήν. Ἀλλ' ὁ Δίδιος Ἰουλιανός, πλουσιώτερος ὢν τούτων ὑπερθεμάτισε, καὶ ὑποσχέθει νὰ δώσῃ ἑξακοσίαι σκούδα εἰς ἕκαστον στρατιῶτην ὑπερίσχυσε. Ἀλλ' ἀναγορευθεὶς, δὲν ἠδυνήθη νὰ πληρώσῃ. Τότε, κατελθόντος τοῦ Σεπτίμιου Σεβήρου εἰς Ἰταλίαν μετὰ τοῦ Οὐγγρικοῦ στρατοῦ, ἡ γεροῦσία ἐκήρυξε τὸν Ἰουλιανὸν σφετεριστὴν τοῦ θρόνου καὶ ἐφόρευσε αὐτὸν τῇ 2α ἰουνίου τοῦ 193 ἔτους.

Ὁ Σεπτίμιος Σεβήρος, καταγόμενος ἐκ τῆς ἀφρικανικῆς πόλεως Λέπτεως, ἐγένετο ἐπαλλήλως δικηγόρος, γεροῦσιαστὴς, ὑπατος ἐπὶ τοῦ Κομμόδου, ὑστερον δὲ στρατηγὸς τῶν κατὰ τὴν Ἰλλυρίαν λεγεῶνων. Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Περτίνακος (193) ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ αὐτοκράτωρ, ὡς ὁ Δίδιος Ἰουλιανός, ὁ Ἀλβίνος καὶ Πρεσβένιος Νήγρος. Καὶ τὸν μὲν Ἰουλιανὸν ἠνάγκασε νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀρχῆς, τὸν δὲ Ἀλβίνον ἰσχυρότερον ὄντα, ἠναγκάσθη νὰ παραλάβῃ συνάρχοντα, πρὸς δὲ τὸν τρίτον ἐξεστράτευσε· νίκησας δὲ αὐτὸν παρὰ τὴν Ἰσόν,

κατέλαβε τὸ Βυζάντιον (196). Ἀποβρίπτων δὲ τότε τὸ προσωπεῖον ἐκστρατεύει καὶ κατὰ τοῦ συνάρχοντος Ἀλβίνου, καταδιώκει αὐτὸν μέχρι τῆς Γαλατίας, καὶ κατατροπῶσαι συλλαμβάνει καὶ φονεύει αὐτὸν παρὰ τὸ Λούγδουον (197), ὑπερ ἐκπολιορκεῖ καὶ κατεδαφίζει. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὅπου κατέσχευε τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Πάρθων, ὡς ἐνίκησε πολέμους (199-202). Ἐπαυλῶν δὲ εἰς Ῥώμην, ἀνεγνώρισε διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱὸν Καρακάλλ-

λου, καὶ ἐνεπιστεύσατο τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν Πλαυτιανόν, ὅστις συνωμώσας κατ' αὐτοῦ κατεδικάσθη εἰς θάνατον (204). Ἐν ἔτει 208 ἐξεστράτευσε ἐπὶ τὴν Βρετανίαν πρὸς ἀποσώθῃσιν τῶν Καλιθονίων, καὶ ἤγειρε φραγμὸν πελώριον κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀγρίων τούτων, τείχος διατείνον καθ' ἅπαντα τὸν μεταξὺ τοῦ κόλπου τοῦ Forth (Bodotria estuarium) καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Clyde (Glota) ποταμοῦ ἰσθμὸν, ὀνομασθὲν ἀπ' αὐτοῦ τείχος τοῦ Σεπτίμιου Σεβή-

ρου. Ἐτελεύτησε δὲ ἐν Ἐβόρακω (York) τρις μετὰ ταῦτα ἔτεσι, καταλιπὼν τὴν αὐτοκρατορίαν εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ υἱοὺς Καρακάλλαν καὶ Γέταν.

Ὁ Σεπτίμιος Σεβήρος ἦτο μὲν ἄριστος στρατηγός, ἀλλ' ἡγεμὼν ὄμως καὶ ἀπηνῆς. Μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀλβίνου, κατεδίωξεν ἀνηλεῶς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ ἐπλήρωσε προγραφῶν τὴν Ἰταλίαν καὶ Γαλατίαν. Ἐπέταξε δὲ καὶ κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἐν ἔτει 201, γενικὸν διωγμὸν.

ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ.

Ὁ γνωστὸν τὸ τάγμα τοῦτο, ἰδρῶθεν τὸ πρῶτον ἐν Ἱερουσαλήμοις, ὑστερον δὲ ἐν Ῥόδῳ ἐπὶ πλέον τῶν δύο ἑκατονταετηρίδων ἐδρεῦσαν, ἡρωϊκώτατα πρὸς τοὺς Τούρκους ἀνέστη, μέχρι οὗ ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμάν ἀπεδίωξεν αὐτὸ καὶ ἐκείθεν. Ἐν Μελίτῃ ἀποκαταστάνας, οἱ Ῥόδιοι ἰππῶται, οὐδέποτε ἐπαύσαντο ἐποφθαλμῶντες εἰς τὴν κλασικὴν αὐτῶν πρωτεύουσαν ἢ ἄλλην τινα τοῦ ἑλληνισμοῦ γωνίαν. Μετὰ τὴν κατάληψιν ὅμως καὶ τῆς Μελίτης ὑπὸ τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἀγγλων, τὸ τάγμα ἀπώλεσε μὲν πᾶσαν πολιτικὴν ὑπαρξίν, εἰς Ῥώμην δὲ καὶ Φεβέρβαν καὶ Παρίσιους μεταγαγόν τὴν ἔθραν αὐτοῦ, ἐξηκολούθει οὐχ' ἦτον ἐργασίμενον καὶ ὀνειρούμενον ἐσχάτην τινα τῆς Ἀνατολῆς πρὸς ἀποκατάστασιν. Ἄμα λοιπὸν ἀκουσθέντος τοῦ ἑλληνικοῦ ἄγῶνος, πρόσφορον εὐειρήνησαν οἱ ἰππῶται τὴν περιστασίαν πρὸς ἐξανάγκασιν τῶν Ἑλλήνων εἰς παραχώρησιν. Μυστικῶς ἀπεστάλη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ γάλλος συναγματάρχης Ζουρδαῖν, ὅστις, εἰς Ὑδραν ἀφικόμενος, ἐξελέχθη ὡς μέλος τῆς πρὸς τοὺς ἐν Βερώνῃ συνελθόντας ἡγεμόνας ἀποστελλομένης ἐπιτροπῆς ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Μετὰ δὲ τὴν γνωστὴν τοῦ διαθήματος τούτου ἀποτυχίαν, ὁ Ζουρδαῖν, συναίνωντος καὶ τοῦ Ἀνδρέου Μεταξᾶ, ἦλθεν εἰς Παρίσιους καὶ ὡς ἀντιπρόσω-

πος δῆθεν τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως συνωμολόγησε πρὸς τὸ τάγμα συνθήκας, τῶν ὁποίων οἱ θροῖ θσον γελοῖοι τοσοῦτον ἀναειδῆς φαίνονται. Κατ' αὐτὰς ὑπεχρεοῦτο τὸ τάγμα ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, μεθ' οὗ συνωμολόγησε διηγετικὴν συμμαχίαν καὶ ἐπιμαχίαν, παραιτούμενον ἅμα καὶ τὰς ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἀξιώσεις αὐτοῦ· ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἑλληνικὴ κυβερνήσις ὑπεχρεοῦτο βητικῶς νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ τάγμα ὅσον τάχιστον ἐπὶ τῶν νήσων Ῥόδου, Καρπάθου, Ἀστυπάλαιας κλπ. παραχωροῦσα ἅμα εἰς τελείαν ἰδιοκτησίαν καὶ κυριαρχίαν αὐτοῦ τὰς ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ Οἰνούσας νήσους καὶ πρὸ πάντων τὴν Σύρον· ἐπὶ πλέον ὑπεχρεοῦτο ἡ Ἑλλάς νὰ παραχωρήσῃ ἐπὶ μόνων ἰπποτῶν, μέχρις ἐντελοῦς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν ἐν Ῥόδῳ. Εἰς ἀντάλλαγμα δὲ τῶν ἑλληνικῶν τούτων ὑσῶν τὸ τάγμα ἀνεδέχετο ἵνα διευκολύνῃ τὴν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους συνωμολόγησιν δανείου μέχρι δέκα ἑκατομμυρίων, ἐξ ὧν τὰ τέσσαρα νὰ χορηγηθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ δόσεις, καὶ ἰδίως ὅταν διὰ τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων ἐγκατασταθῶσιν ἐν Ῥόδῳ οἱ ἰππῶται.

Ἐκτὸς τοῦ Ζουρδαῖν κατέθη μετ' οὐ πολλοὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἐμπειστυμένους ἀπόστολος

τοῦ Τάγματος καὶ ὁ Σιατελαῖν, μετ' ἀποκρύφῳ ὁδηγῶν, ἐν αἷς πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐξεικονίζοντο οἱ Ἑλληγες ὡς πανοῦργοι, ἀπατεῶνες καὶ ἀπιστοί. Ἀναντιβῆρτος ἂν αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἰπποτῶν ἦσαν μετριώτεροι, καὶ αἱ συνωμολογήσεις αὐτῶν εἰλικρινέστεραι, ἴσως ἐδιάζετο ἡ τότε ἀνάγκη ἔχουσα ἰσχυροῦ ἐξωτερικοῦ στηρίγματος Ἑλλάς νὰ συγκαταβῇ εἰς εὐλόγους παραχωρήσεις· ἀλλ' ὡς ἀμέσως ἐδείχθη, οἱ σκοποὶ τῶν καλῶν φραγκοπαπᾶδων ἦσαν τοσοῦτον καταχθόνιοι, ὅσον ἀναειδῆς ἦσαν αἱ ἀξιώσεις των. Εὐτυχῶς ὅμως ἀνεδέξατο τὴν διαπραγματεύσιν τῆς ὑποθέσεως ὁ περιούσιος ἄλ. Μαυροκορδάτος. Εἰ καὶ προτρεπόμενος οὗτος ὑπὸ τῶν Εὐρώπῃ Ἑλλήνων Βογορίδου, Ἰγνατίου καὶ Κοδικιᾶ ν' ἀποδεχθῇ τὰς προτάσεις τοῦ τάγματος ὡς ἔθνοφελεῖς, οὐδεμίαν ὀριστικὴν ἔδωκεν ἀπάντησιν, καὶ ἐπὶ τρία δλόκληρα ἔτη ἐξηκολούθησεν ἔθνοπρεπῶς πολιτευόμενος πρὸς τοὺς ἰπποτάς, οἵτινες ἐπὶ τέλος ἐκδιαισθέντες καὶ εἰς τὴν συνωμολόγησιν τοῦ ὑποσχεθέντος δανείου οἰκτρῶς ἀποτυχόντες, ἐχλευάσθησαν ὡς ἀπατεῶνες καὶ ἐμυκτηρισθῆσαν ὡς δόλιοι.

ΣΘΑΘΣ.

Η ΑΔΗΠΑΣΙΑΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΠΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗ ΣΕΧΡΕΤΗ.

Ὁ βίος τοῦ διαβόητου τῆς Ἡπείρου σατραπῆος Ἀλῆ πασᾶ συνδέεται στενωτάτα μετὰ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας. Ἐν διαστήματι τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν λυσσαδέστατα τὸν ἑλληνισμὸν ἐπολέμησεν ὁ ἐννεασαρκωμένος οὗτος δαίμων καὶ ἤθελεν ἴσως καταφείρει αὐτὸν, εἰ μὴ, κατὰ θεῖαν παραχώρησιν, ἐγκαταλείμενος παρὰ πάντων, ὑπὸ Τούρκων καὶ χριστιανῶν ἀναθεματιζόμενος, ἐξωλοθευετο ὁ θηριωδέστατος ἐκεῖνος Τισσαφέρνης. Οὕτω δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἐγερθεὶς τρομερὸς διωγμὸς συνε-

τέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς συμπαγίωσιν τῆς ἡμετέρας ἐθνικότητος. Ἐπὶ τούτου ἐβλήθησαν οἱ κλειπτικοὶ πόλεμοι, οἵτινες ὑπῆρξαν τὸ φυτώριον τῆς μεγάλης γενεᾶς τοῦ ἄγῶνος, τοῦ ὁποίου ἀμφίβολος ἡ ἕκβασις, ἐὰν τὸ θηρίον τοῦτο ἐπέζη. Ἐπὶ τούτου οἱ τέως διαπληκτιζόμενοι στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοὶ προῦχοντες συνεφιλιώθησαν, καὶ ἀδελφικῶς συνσεκέθησαν περὶ βελτιόνος τύχης τοῦ τουρκοκρατουμένου γένους. Ἀγγλοὶ καὶ Γάλλοι περιηγῆται, ὡς καὶ ἄλλοι δημοσιογράφοι, περιέσπασαν διαφό-

ρους εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἀλῆ, τὰς ὁποίας ὁ μέλλων αὐτοῦ βιογράφος πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, οὐχὶ βεβαίως ἀβασανιῶτες... Ὁ φιλελληνικώτατος Πουκὶλ εἰδικώτερον παντὸς ἄλλου περὶ τοῦ Ἀλῆ λαλήσας, ἀνηλεῶς κατεστημάτισε τὸν τρομερὸν τούτων ἑλληνομαστία· δυστυχῶς ὅμως ὑπὸ τοῦ κατακλύζοντος τὴν εὐγενῆ αὐτοῦ ψυχὴν ἀγῶνος παρασυρθεὶς ἐν πολλοῖς ἐλέγχεται μυθολόγος μᾶλλον ἢ εὐσυνείδητος ἱστορικός. Τούτῳ δὲ παρακολούθησαντες καὶ τινες τῶν ἡμετέρων ὑπερβαλλόντως ἐπέτειναν τ

ἀπίστευτον. Ὅθεν πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀληθείας πρέπει νὰ μελετηθῶσιν ἐπισταμένως τὰ γραφέντα, καὶ ἐν μέτρῳ ἀπροκατάληπτου διακρίσεως εὐσυνειδήτως νὰ διαγραφῶσι τὰ τε ἐλαττώματα καὶ τὰ τυχόν προτερήματα τοῦ μεγάλου ἐκείνου τυράννου. Ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ἀλῆ ἔζη φωμιζόμενος τουρκικαλῶς τις, Χατζῆ Σεργέτης ὀνομαζόμενος καὶ ἐκ Δελβίνου καταγόμενος. Πάντη ἀγράμματος τυγχάνων, πλὴν διὰ ποιητικῆς πεποικισμένης φαντασίας, καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτοῦ τοῦ Ἀλῆ ἐξύμνησε τὰ τε τρόπικα καὶ τὰ κακουργήματα αὐτοῦ... Καθὰ δὲ μοι διηγήθη ὁ μακαρὶτης Ἀθ. Λαοδορικός, ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατρίψας ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ἀλῆ, τετιμημένος τῷ ἀξιώματι τοῦ σφραγιδοφύλακος, ἐτέρπετο ὁ σατράπης ἀκούων ἀναγνωσκόμενον τὸ ποίημα τοῦ Χατζῆ Σεργέτη, τὸν ὅποιον πολλὰκις διέτασσε νὰ προσθήσῃ λεπτομέρειάν τινα διακρυγούσαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ. Ἐπρόκειτο δὲ μάλιστα νὰ ἐκδώσῃ αὐτὸ καὶ διὰ τοῦ τύπου, καὶ

πρὸς τοῦτο εἶχε παραδώσει τὸ χειρόγραφον εἰς τινὰ τῶν ἐν Ἀθήναις λογίων πρὸς ἐπιθεώρησιν... Ὁ Χατζῆ Σεργέτης ἀπέβλεπεν ὀλίγα πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλῆ ἔτη ἐν Ἀλβανίᾳ, ἐνθα ἐλεινωδῶς ἀπέζη ἐκ τινος θέσεως, ἣν ἀπῆλαυσε συνεχῶς παρενοχλῶν τὸν φιλάρπαγα καὶ ἀνελεήμονα ἥρωα τοῦ ποιήματός του.

Ἐκ τῆς Ἀληπασιάδος τοῦ Σεργέτη ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ « Τουρκοκρατούμενῃ Ἑλλάδι » τὰ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Εὐθυμίου Βλαχάβα ὑστερον δὲ καὶ ἄλλα σπουδαιότερα τοῦ ποιήματος μέρη, οἷον τὰ κατὰ τὴν γέννησιν, ἀνατροφὴν καὶ ἀνάδειξιν τοῦ Ἀλῆ μέχρι τέλους τῶν Σουλιτικῶν πολέμων, τὴν εἰς Πελοπόννησον ἔλευσιν τοῦ Βελῆ πατᾶ, καὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκτρὰν τοῦ Γαρδικίου κατατροφὴν, προτιθέμενος ἵνα ἐν καιροῖς εὐνοικωτέροις δημοσιεύσῃ ἐν συνόλῳ τὸ ποίημα μετὰ γλωσσασταρίου καὶ ἱστορικῶν σημειώσεων. Μονομερῆς πανηγυριστικῆς καὶ ἄθλιος κολὰς ὁ Χατζῆ Σεργέτης δια-

στρέφει συνεχῶς τὴν ἀλήθειαν, ἐπισπασμένων ψεύδη καὶ ἐπιχέων τὸν ὄν τῆς μοχθηρίας κατὰ τῆς ἀντιπαλαιούτης τῷ ἥρωϊ αὐτοῦ ἐθνικότητος. Πλὴν πολλὰκις διαλάμπει ἐν αὐτῷ καὶ ἡ ἀλήθεια, οὐχὶ βεβαίως καθαρὰ καὶ τηλαυγής, εὐκόλως ὁμως ἐκκαθαριζομένη τῆς ἀχλύος, δι' ἧς μοχθηρὸς φανατισμὸς καὶ προκατειλημμένη φικτασία περιέβαλλον αὐτήν. Οὕτω π. χ. ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀναγνωρίζομεν, ὅτι ὁ ἥρωας τοῦ Σουλίου πολέμαρχος, ὁ καλόγηρος Σαμουήλ, δὲν ἔθηκεν ἰδίᾳ χειρὶ τὸ πῦρ τὸ περιθήμενον αὐτῷ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, ἀλλὰ χεῖρ ἀδελφικῆ, ἐξαναγκασθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου, ἀνετίναξεν εἰς τὸν ἀέρα τὸ ἥρωϊκὸν Κούγαι. Τοῦτο κάπως ὁμολογοῦσιν ὅ τε Περβιανὸς καὶ ὁ Κουτσονίκας. Ἐν γένει δὲ θεωρητέον τὸ ποίημα τοῦ Σεργέτη ὑπὸ πολλὰς καὶ διαφόρους ἐπιφύσεις μνημείων πολυτίμων.

ΣΑΘΑΣ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΙΣΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΟΥΡΙΕΡ'.

Ἴδωμεν νῦν τίς ἡ Κυρία Κουριέρ.

Ὁ Κουριέρ ἐνυμφεύθη τῇ 12ῃ μαΐου τοῦ 1814ου ἔτους, ἦτοι ἄγων τὸ τεσσαρακοστὸν πρῶτον ἔτος, νεανιδά τινα δεκαοκτὼ ἐτῶν, τὴν Ἑρμινίαν Κλαβιέ, θυγατέρα τοῦ περιφήμου ἑλληνιστοῦ Κλαβιέ, μέλους τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν, καὶ φίλου τοῦ ἡμετέρου Κοραῆ. Ὁ γηραιὸς ἑλληνιστὴς ἠδέως καὶ προθύμως ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν νεαράν αὐτοῦ θυγατέρα τῷ ἑλληνιστῇ Κουριέρ.

Ἡ δεσποινὴς Ἑρμινία ἦτο μελάγχρους, ὠραία, ὑψηλὴ, καὶ ἐπαιδευθὴ ὡς πᾶσαι αἱ παριναὶ τῆς τάξεως αὐτῆς παιδεῖαν οὐχὶ ἄμοιρον ποικίλων ἀπολαύσεων καὶ παντοίων ἠδονῶν. Ἐξωγράφει δὲ κάλιστα, ἦδεν ὡς ἀηδὼν καὶ συνδιελέγετο ἀνευμένως καὶ καταθεαθρήκτως περὶ παντὸς πράγματος. Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἐγνώρισε τοὺς ἐνδοξοτάτους τῆς γαλλικῆς Αὐτοκρατορίας ἄνδρας, ὧν ἡ συνκναστροφὴ περιποίησεν αὐτῇ πειρὰν τινα τοῦ κόσμου, ἐξαιρούσαν ἐτι μᾶλλον τὴν νεότητά καὶ τὴν καλλονὴν αὐτῆς.

Ὁ Κουριέρ, ἰδὼν ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ, ἠράσθη αὐτῆς περιπαθῶς, τοσοῦτ' ἄλλο ὅσ' ἡ παλαιὴ ὦν ἀξίωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ἀπῆλαυσεν ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν στρατιωτικοῖς σταθμοῖς τοῦ ἔρωτος τυχαίων τινῶν γυ-

ναϊκῶν, αἵτινες ἐφαίνοντο τῷ ἦδη τεσσαρακοντούτῳ καὶ σκεπτικῷ σατυριστῇ ἀνάξιμῳ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς φήμης αὐτοῦ. Ἄλλως τε ὁ Κουριέρ ἐνόμισεν ὅτι ἡ δεσποινὴς Κλαβιέ ἦτο τύπος τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ πολλοῦ ποθουμένης συζύγου.

Ἐπὶ τινὰ καιρὸν ὁ Κουριέρ ἠγάπησε καὶ ἐθαύμασεν εἰλικρινῶς τὴν νεάν αὐτοῦ σύζυγον ἀναποδιδύουσαν αὐτῷ τὰ ἴσα. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπῆλθε ταχεῖα ἡ ἀδιαφορία ἐκατέρωθεν. Διότι ὁ μὲν Κουριέρ ἐβλέπεν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ καθίστατο ἐμπαθὴς καὶ φιληθὸνος παρὰ τὸ πρέπον, ἡ δὲ Ἑρμινία ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἀπέειγε πολὺ τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου, ὃν ὠνευροπόλει νέα οὖσα ὅτι οὗτος δὲν ἠγάπα πολλοῦ γε καὶ δεῖ τὴν καθαριότητα, καὶ διῆγε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου κάτω νευρικῶς εἰς τὰ βιβλία.

Πολλὰκι περιεσώθησαν ἐπιστολαὶ τοῦ Κουριέρ πρὸς τὴν σύζυγόν του. Αἱ ἐπόμεναι δεικνύουσι τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐπελθούσης μεταξὺ τῶν συζύγων ἀδιαφορίας.

Ἐν ἔτει 1815 ὁ Κουριέρ ἦτο μόνος ἐν τῇ Σαβοννιέρᾳ, ἐν ᾧ ἡ γυνὴ 'του ἀπῆλθεν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς Παρίσιους.

« Δὲν ἀνιδῶμαι, ἔγραφε πρὸς αὐτήν. Χάρις εἰς τὸν Πλούταρχον αἱ ἡμέραι παρέρχονται ἡδίστα. Εὐτυχὴς θὰ ἦμι' ἂν ἦτο πλησίον μου. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ κατοικητήριον τοῦτο εἶναι ἀνιταρτάτον πρὸς σέ.

Βραδύτερον ὁ Κουριέρ ἀποκρίνεται εἰς τινὰ ἐπιστολὴν τῆς γυναικὸς του, ἐξ ἧς καταφαίνεται ὅτι ἡ Κ. Κουριέρ ἠνίττετο τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀνδρός.

Ἐν Σαβοννιέρᾳ 1816.

Μὲ διδάσκεις ὅτι εἶναι ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἀρέσκω τοῖς περὶ ἐμέ, καὶ ὅτι ἀμελῶ νὰ πράττω τοῦτο παντὶ σθένει. Ἄλλ' ἐγὼ σοὶ ἀποκρίνομαι τὸ τοῦ Λαφονταίνου « ne forçons point notre talent. » Ἐὰν ὁ Θεὸς μὲ ἐπλάσῃ δύστροπον (bourru), δύστροπος θὰ ζήσω, καὶ δύστροπος θὰ ἀποθάνω, πᾶσα δὲ προσπάθεια ἦν καταβαλῶ ὅπως φανῶ εὐπροσήγορος καὶ ἀξιγάπητος ἔσεται συστροφὴ καὶ πιθηκισμὸς, ἐξ ὧν θὰ φανῶ σκυθρωπότερος. Ἄλλως τε, σοὶ ὁμολογῶ, εἶμαι ἤδη γέρον καὶ δὲν δύναμαι νὰ μεταβάλω· σοὶ δὲ ἀρμύζει μᾶλλον ἵνα βελτιώσῃς σεαυτὴν, ἐὰν σοὶ ἐλλείπῃ τι πρὸς τὸ ἀρέσκην.

Βραδύτερον, ἐν ἔτει 1821, ὁ μὲν Κουριέρ εἶναι ἐν τῇ φυλακῇ τῆς Ἀγίας Πελαγίας, ἡ δὲ γυνὴ 'του ἐν τῇ Σαβοννιέρᾳ, καταγνομένη προθύμως περὶ τὴν ἐκκάρπωσιν τῆς ἀγροτικῆς ἐπαυλείας. Ἡ κομψὴ καὶ φιλάρεσκος παριναὴ κυρία ἐπιτηρεῖ τὴν ὕλοτομίαν, πωλεῖ τὰ πρόβατα, ἐπισταταῖ τοῦ τραγητοῦ καὶ ἐπιτάττει τοῖς ὑπηρεταῖς τὰ δέοντα καθ' ἑκάστην. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ ὁ περίφημος σατυριστὴς δέχεται ἐν τῇ φυλακῇ τὰς ἐπισκέψεις τῶν ἐνδοξοτάτων συγγενῶν αὐτῷ Γάλλων.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πελαγίᾳ, 1822.

Ἐλαβὸν τὰς διαφόρους σου ἐπιστολάς. Αἱ

ΙΝΑΟΙ ΕΡΥΘΡΟΧΡΩΤΕΣ ΑΡΓΕΥΟΝΤΕΣ ΑΓΡΙΟΥΣ ΙΠΠΟΥΣ.

1. Συνέχ. ἀπὸ σελ. 18.

τρεις τελευταία μ' ἐνέπλησαν χαρᾶς. Ἀπονήσκω ὑπὸ τῆς ἀνυπομονῆσός σου νὰ ἐλθῶ πλησίον σου καὶ τῶν τέκνων μου. Μόνη ἡ ἀνάμνησίς σου μοὶ καθιστᾷ τὴν ζωὴν ἀνεκτὴν.

Βραδύτερον ὁ Κουριέρ φαίνεται ἠρεθισμένος. Βλέπει ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ὅτι ὁ πρὸς αὐτὸν ἔρωσ τῆς γυναικὸς του ἐλαττοῦται ὁσημέραι, καθίσταται δὲ φιλόποπτος καὶ κατατρίχεται ὑπὸ ζήλου πῶς. Ἐκ Παρισίων, ὅπου κατεγίνετο περὶ τὴν ἐκτύπωσιν μιᾶς τῶν σατυρῶν αὐτοῦ, γράφει εἰς τὴν Σαβονιέραν.

Δὲν μοὶ λέγεις πλέον τί πράττεις, τίνα βλέπεις, ἐπειδὴ ἴσως δὲν τολμᾷς νὰ μοὶ εἴπῃς αὐτό. Φυλάσσω!

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης καταφαίνεται ὅτι ὁ ἔρωσ τῆς Ἑρμιόνας πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς ἐξέλιπε πάντως· καὶ ὅτι οὐ μόνον ἡ ἀδιαφορία καὶ αἱ ἄλλαι ἀσυχλῖαι, ἀλλ' ἴσως καὶ τύψεις τῆς τοῦ συνειδύτου ἐνεπύδιζον αὐτὴν τοῦ γράφειν τακτικώτερον. Καὶ τῷ ὄντι φαίνεται ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῆ, καὶ ἐνάρετος διαμένουσα, ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαίσθητως μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπαύτατο σεβομένη αὐτόν.

Ἡ κυρία Ἑρμιόνα, ἀνατραφεῖσα ἐν τῇ μεγάλῃ λεγομένῃ κοινωσίᾳ τῶν Παρισίων, ἀπέκτησε μεγίστην ἐλευθερίαν τρόπων καὶ συνθηῶν σχεδὸν ἀνδρικών, αἰτίνες ὄθησαν αὐτὴν ἐν τῷ ἔρωτι, ἢ μάλλον ἐν τῇ ἀκολασίᾳ εἰς ὑπερβολὴν, μὴ πτοουμένην μήτε τὸ σκάνδαλον, μήτε τὴν ἀτιμίαν. Ὑπανδρευθεῖσα κατὰ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἀνδρα τεσσαρακοντούτην, ἐκλελυμένον ὑπὸ τε τῶν ἡδονῶν καὶ τοῦ καμάτου ζωῆς ἀενάως κλυδωνιζομένης· καταλειφθεῖσα αἴφνης μετὰ γάμον τριῶν μηνῶν, ἀφ' οὗ ὁ ἔρωσ ἀνεβάχχεν ἡδὴ τὴν φαντασίαν αὐτῆς καὶ ἐξήγειρε τὸν σάλον τῶν ἡδῶν ἀτρεμούνητον, ἀλλὰ μὴπω κατευασθέντων ἐν αὐτῇ παθῶν. — ἔπειτα δὲ μετενεχθεῖσα μακρὰν τῶν Παρισίων εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τουρραίνην, ἧς αἱ τοπογραφαίαι εἶναι μὲν χαριέσταται καὶ γραφικώταται, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον εἶναι ἔρημος πρὸς γυναικᾶ διψῶσαν, ὡς πᾶσαι αἱ τοιαύτης τυχοῦσαι ἀνατροπῆς νέαι γυναῖκες, τοῦ θορύβου, τῆς κινήσεως, τῶν θεαμάτων, τῶν ἐυρῶν καὶ τῶν ἀπειρῶν ἡδονῶν, ἃς παρέχουσι μόνον οἱ Παρισιοὶ. — φυλακισθεῖσα οὕτως εἰπέην ἐν τινι ἐπαύλει, ἥστι-

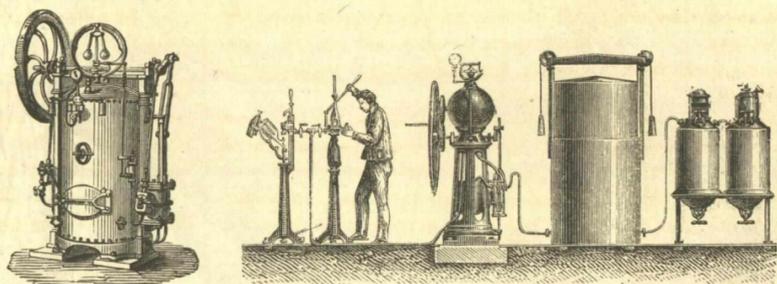
νος ἠναγκάζετο νὰ διαπερᾷ τὰς ἀναπεπταμένας αὐλὰς ἐν ζυλοπεδίλοις, ὅπως μὴ βορβορωθῆ ἄχρι τῶν γονάτων. — στερουμένη οὐ μόνον πάσης πολυτελείας, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ἀναγκαίων. — ἀσχολουμένη περὶ τὴν ὑλοτομίαν, τὴν ἀγορὰν καὶ πώλησιν τῶν προβάτων, τῶν βοῶν καὶ τῶν χορτασμάτων, ἐν ᾧ ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀπουσιάζει ἐν Παρισίοις, νῦν μὲν ἐπιστατῶν τῆς ἐκτυπώσεως καὶ τῆς πωλήσεως τῶν σατυρῶν αὐτοῦ, νῦν δὲ δικαζόμενος περὶ τοῦ τῶν, ἢ ἀποτίων δίκην ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐν τῇ φυλακῇ τῆς Ἁγίας Πελαγίας, — ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἐν ἐλλείψει ἐπαγωγότερων δελεασμάτων, ἐράται τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ, καὶ πειράται νὰ δραματίσῃ ἐν τῇ Σαβονιέρα τὸ μυθιστόρημα τοῦ Λόγγου, τὰ κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην, ὅπερ οὕτω λαμπρῶς μετέφρασε πρὸ τινων ἐτῶν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ χειρογράφου τῆς Λαυρεντινῆς βιβλιοθήκης ὁ ἑλληνοεὐστῆς Κουριέρ.

Ἡ ἀκόλαστος κυρία Κουριέρ ἔλαβε λοιπὸν ἐραστήν. — Τίς οὗτος;

[Ἀκολουθεῖ.]

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΤΩΝ ΑΦΡΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ ΚΑΙ ΑΦΡΙΖΟΝΤΩΝ ΟΙΝΩΝ.

ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ.

ΠΑΡΩΣΙΣ ΤΩΝ Ο ΕΜΦΟΡΩΝ. ΑΕΡΙΟΜΕ- ΠΑΡΑΓΩΓΕΥΣ ΦΙΑΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΙΦΩΝΩΝ. ΤΡΩΝ. ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ.

Ἡ χρῆσις τῶν τεχνικῶν ἀνθρακῶν ἀφρωδῶν ποτῶν (boissons gazeuses) κατέστη ἤδη πάγκοιτος ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἀποικίαις. Τὸ ὕδωρ τοῦ Σέλτζ, καὶ πάντα τὰ ἀφρώδη ποτὰ τὰ ἐμπεφορημένα ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ἐνεργοῦσι θαυμασίως, καταπαύοντα τὴν δίψαν, καταπραΰνοντα τὰς γαστραλγίας καὶ τὰς νευρικές καὶ ὀργανικές ἀσθενείας τοῦ στομάχου. Τὸ ὕδωρ, ἐμπεφορημένον ἀνθρακικοῦ ὀξέος, εἶναι ποτὸν οὐ μόνον ὠφέλιμον, ἀλλὰ καὶ εὐχάριστον. Μιγνύοντες αὐτὸ μετὰ τοῦ οἴνου, ἀφαιρούμεν τὰ ἐπιβλαβῆ αὐτοῦ στοιχεῖα, ἀναψύχομεν ἑαυτοὺς καὶ ἀπαλαττόμεθα τῶν κινδύνων τῆς μεθῆς, τῆς ὀλεθριωτάτης εἰς τε τὸ βελάντιον καὶ εἰς τὴν υγιάν. Κατὰ δὲ τὰς χολερικές ἐπιδημίας τὰ ἀνθρακοῦχα ὕδατα εἶναι τὰ μόνον ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἐπιτρεπόμενα τοῖς χολερικός ποτὰ.

Ἐν Ἑλλάδι, ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ,

ἡ χρῆσις τῶν τοιούτων ποτῶν εἶναι ἤμιστι διαδεδομένη. Καὶ ὅμως οὐδὲν ὠφελιμώτερον τούτων κατὰ τοὺς πυρετοὺς, τὰς δυσεντερίδας καὶ τὰς χολερικές διαβροχάς, τοὺς τύφους καὶ καθύλου πάσης τὰς φλεγμονώδεις ἀσθενείας τῶν πνευμόνων καὶ τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος. Ὁ τρόπος τῆς παρασκευῆς τῶν ποτῶν τούτων εἶναι ἀπλοστάτος καὶ οἰκονομικώτατος. Πρὸς ἐκμάθησιν αὐτοῦ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ μικρὰ τις δαχτύλι. Ὁ τυχὸν δύναται νὰ ἐκμάθῃ ἐνὸς ὀλίγων ὡρῶν τὴν τέχνην τῆς χρῆσεως τῶν ἀπλοστάτων μηχανημάτων, δι' ὧν δυνάμεθα νὰ παρασκευάσωμεν πᾶν εἶδος ἀφρώδους ποτοῦ, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ οἴνου τῆς Καμπανίας ἐξηρημένοῦ. Τὸ πρὸς ἀγορὰν τῶν ἐργαλείων τούτων ἀπαιτούμενον κεφάλαιον εἶναι ἄσημον, ἦτοι μὴ υπερβαῖνον δύο χιλιάδας φράγκων, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς μικρᾶς ἀτμομηχανῆς. Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ οὔτε ἐργαστήσιον, οὔτε ἀποθήκη,

οὔτε βαρᾶ ἐνοίκια. Ἡ ἐργασία καὶ τὰ γενικὰ ἐξοδα αὐξάνουσι ἀναλόγως τῆς ἐκποίτησεως τῶν παραγομένων ποτῶν. Αἱ πρῶται ὕλαι εἶναι οὕτως εὐθηλαί, ὥστε ἀφίνουσι κέρδος σχεδὸν τὸ ὅλον ποσὸν τῆς πωλήσεως. Μία δὲ καλὴ χρονιά ἀρκεῖ ὅπως πληρώσῃ τὰς πρῶτας δαπάνας πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀναγκαίων ἐργαλείων, ὧν τὰ ἐντελέστατα ἐξέρχονται ἤδη ἐκ τῶν ἐργαστηρίων τῶν K. J. Hermann Lachapelle ἐν Παρισίοις. Εἶναι δὲ ταῦτα ὀκτώ· ἦτοι, 1^{ον}. — Ὁ παραγωγεὺς (producteur), ἔνθα κατατίθενται τὰ ἀνθρακικά ἀλάτα (carbonates), ἐξ ὧν παράγεται τὸ ἀνθρακικὸν ὄξυδ, διὰ τῆς ἐνεργείας ὀξέος τινὸς, περιεχομένου ἐν τινι παρακεϊμένῃ φιάλῃ. 2^{ον}. — Ὁ καθαριστής (épurateur), ὅστις καθαίρει τὸ ἐκ τοῦ παραγωγῆ παραγόμενον ἀέριον.

3^{ον}. — Τὸ ἀερίομετρον (gazomètre), ὅπου συναθροίζεται τὸ ἀέριον, ἢ τὸ παραχθὲν ἀνθρακικὸν ὄξυδ.

4^{ον}. — Ὁ ἐμφορῶν (saturateur), ἢ ὁ ἀναμιγνύων τὸ ὕδωρ ἢ ἄλλα οἰαδήποτε ποτῆμα ὑγρὰ μετὰ τοῦ ἀερίου ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Τὸ σπουδαιώτατον τοῦτο ἐργαλεῖον σύγκεται ἐκ τῆς ἀντλίας, τῆς λεγομένης λεκάνης τῆς ὑποχορογῆσεως (bac d'alimentation), τῆς σφαιράς, τοῦ ἐποχέως (volant de l'ar-

bre), ὅστις ἐν τῇ ἐπισυνημένῃ εἰκόνι, ἀντὶ νὰ κινήται ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ, κινεῖται ὑπὸ τῆς βραχίονος ἐνὸς ἐργάτου· καὶ τέλος ἐκ τῶν τῆς συναρμογῆς μοχλῶν (engrenages moteurs), συναρμωσμένων ἐπὶ μιᾶς καὶ μόνης στήλης στήλης.

5^{ον} καὶ 6^{ον}. — Ἐκ τῶν πληρωτῶν τῶν φιαλῶν καὶ τῶν σιφῶνων, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀναλογεῖ πρὸς τὴν δύναμιν τῶν περι ὧν ὁ λόγος ἐργαλείων.

Ἡ ΛΗΣΤΕΙΑ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ.

[Ἐπιστόδιον ἐξαχθὲν ἐκ τινος ἐσχάτου περὶ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ ληστείας ἐκδοθέντος περιέργου βιβλίου.]

Τυχάνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπεθύμησα νὰ ἴδω φουβερὸν τινα ληστὴν, ὅστις παρεδόθη, προσφέρων τὴν κεφαλὴν ἐνὸς τῶν συνεταίρων αὐτοῦ. Ἐφθασα εἰς τὴν φυλακὴν, ἐν ἣ κατεῖχετο προσκαίρως καὶ παρεκάλεσα τὸν κακούργον νὰ μοὶ διηγήθῃ πῶς κατώρθωσε ν' ἀποτάμῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ συνεταίρου αὐτοῦ.

— Ἄ! μοὶ λέγει, μειδιῶν, διὰ τοῦ ἀπλοστάτου τρόπου.

Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ μάθω τίς ὁ ἀπλοστάτος οὗτος τρόπος, ἠρώτησα αὐτὸν πρῶτον,

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ὀνομάζομαι Βικέντιος Μαγγιάρης. Κατάγομαι δὲ ἐκ Σοννίνου.

— Χώρας βριθούσης ληστῶν, ὡς φαίνεται.

Ἐπειδὴ οἱ πλείστοι τῶν συνεταίρων σου εἶναι ὁμοίως ἐκ Σοννίνου.

— Ναι.

— Εἶται νέος;

— Εἶμαι τριάκοντα ἐτῶν.

— Ἐγγαμος;

— Βεβαίως. Ἡ γυνὴ μου καὶ τὰ τέκνα μου ἦλθον καὶ μ' ἐπεσκέψθησαν σήμερον.

— Καὶ τί λέγει ἡ γυνὴ σου, μαθοῦσα ὅτι ἐφόβουσαι ἕνα τῶν συνεταίρων σου;

— Τίποτε. Εἶναι ὑπερχαρῆς.

— Εἶναι ἀληθές ὅτι διὰ τοῦ κατορθώματος τούτου ἀποκτᾷς διὰ μιᾶς καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως προταθὲν ὄδιον.

Ἀπὸ πόσου χρόνου ἐξασκεῖς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ληστοῦ;

— Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν. Κατέφυγον εἰς τὴν ληστείαν θέλων νὰ ἐκδικηθῶ.

— Καὶ εὐρὸς εὐθὺς συνεταίρους;

— Εὐθὺς. Μὴ ἐλλείπουσιν αἱ ληστρικά συμμορία ἐν Ἰταλίᾳ;

— Καὶ πῶς ἐπιθλοῖ σε ἡ ἰδέα νὰ φουεῦσῃς τὸν συνδεδεφόν σου;

— Κύριε, ἀποκρίνεται ὁ Μαγγιάρης, γελῶν πάντοτε, πρέπει νὰ μάθῃς πρῶτον ὅτι οἱ ληστὰὶ δυσπιστοῦσι πάντοτε πρὸς ἀλλήλους, ἕνεκα τῶν βραβείων, ἅτινα ὑπόσονται αἱ ἀρχαί, μάλιστα θάνατον ἢ αἰ μόνον, ἀπομεμονωμένοι, μακρὰν τῆς λοιπῆς συμμορίας. Τότε βαίνουσι πάντοτε ἀντιμέτωποι καὶ παρατηροῦσιν ἀδελφίπυτος ἀλλήλων τὰς κινήσεις. Τῇ 25 ὀκτωβρίου, ἀφ' οὗ ὠδοπορήσαμεν καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ὁ ἀρχηγὸς μᾶς διήρπεν εἰς πολλὰ ἀποστάματα πρὸς ἐπιτυχίαν ἐπιφωλεύουσι τινος λείας. Ἐμείναμεν πέντε ληστὰὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Μετὰ μεσημβρίαν τρεῖς τῶν ληστῶν, νομίσαντες ἀναγκάσιον νὰ ἐπανέλθωσι πρὸς τὸν ἀρχηγόν, ἀφῆκαν ἡμᾶς μόνους φυλάζοντας τὴν καταφέρειαν τοῦ ὄρου.

Ἐπειδὴ ὁ πλείστος τῶν συνεταίρων σου εἶναι ὁμοίως ἐκ Σοννίνου.

— Ναι.

— Εἶται νέος;

— Εἶμαι τριάκοντα ἐτῶν.

— Ἐγγαμος;

— Βεβαίως. Ἡ γυνὴ μου καὶ τὰ τέκνα μου ἦλθον καὶ μ' ἐπεσκέψθησαν σήμερον.

— Καὶ τί λέγει ἡ γυνὴ σου, μαθοῦσα ὅτι ἐφόβουσαι ἕνα τῶν συνεταίρων σου;

— Τίποτε. Εἶναι ὑπερχαρῆς.

— Εἶναι ἀληθές ὅτι διὰ τοῦ κατορθώματος τούτου ἀποκτᾷς διὰ μιᾶς καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως προταθὲν ὄδιον.

Ἀπὸ πόσου χρόνου ἐξασκεῖς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ληστοῦ;

— Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν. Κατέφυγον εἰς τὴν ληστείαν θέλων νὰ ἐκδικηθῶ.

— Καὶ εὐρὸς εὐθὺς συνεταίρους;

— Εὐθὺς. Μὴ ἐλλείπουσιν αἱ ληστρικά συμμορία ἐν Ἰταλίᾳ;

— Καὶ πῶς ἐπιθλοῖ σε ἡ ἰδέα νὰ φουεῦσῃς τὸν συνδεδεφόν σου;

— Κύριε, ἀποκρίνεται ὁ Μαγγιάρης, γελῶν πάντοτε, πρέπει νὰ μάθῃς πρῶτον ὅτι οἱ ληστὰὶ δυσπιστοῦσι πάντοτε πρὸς ἀλλήλους, ἕνεκα τῶν βραβείων, ἅτινα ὑπόσονται αἱ ἀρχαί, μάλιστα θάνατον ἢ αἰ μόνον, ἀπομεμονωμένοι, μακρὰν τῆς λοιπῆς συμμορίας. Τότε βαίνουσι πάντοτε ἀντιμέτωποι καὶ παρατηροῦσιν ἀδελφίπυτος ἀλλήλων τὰς κινήσεις. Τῇ 25 ὀκτωβρίου, ἀφ' οὗ ὠδοπορήσαμεν καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ὁ ἀρχηγὸς μᾶς διήρπεν εἰς πολλὰ ἀποστάματα πρὸς ἐπιτυχίαν ἐπιφωλεύουσι τινος λείας. Ἐμείναμεν πέντε ληστὰὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Μετὰ μεσημβρίαν τρεῖς τῶν ληστῶν, νομίσαντες ἀναγκάσιον νὰ ἐπανέλθωσι πρὸς τὸν ἀρχηγόν, ἀφῆκαν ἡμᾶς μόνους φυλάζοντας τὴν καταφέρειαν τοῦ ὄρου.

Ἐπειδὴ ὁ πλείστος τῶν συνεταίρων σου εἶναι ὁμοίως ἐκ Σοννίνου.

— Ναι.

— Εἶται νέος;

— Εἶμαι τριάκοντα ἐτῶν.

— Ἐγγαμος;

— Βεβαίως. Ἡ γυνὴ μου καὶ τὰ τέκνα μου ἦλθον καὶ μ' ἐπεσκέψθησαν σήμερον.

— Καὶ τί λέγει ἡ γυνὴ σου, μαθοῦσα ὅτι ἐφόβουσαι ἕνα τῶν συνεταίρων σου;

— Τίποτε. Εἶναι ὑπερχαρῆς.

— Εἶναι ἀληθές ὅτι διὰ τοῦ κατορθώματος τούτου ἀποκτᾷς διὰ μιᾶς καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως προταθὲν ὄδιον.

Τὰ διάφορα ταῦτα ὄργανα εἶναι συνδεδεμένα διὰ σωλήνων κασσιτέρου, ἐν οἷς κυκλοφορεῖ τὸ ἀνθρακικὸν ὄξυδ καὶ τὰ ἀφρώδη ὑγρά.

Διὰ τῶν ἐργαλείων τούτων κατασκευάζομεν κατὰ βούλησιν ὕδωρ τοῦ Σέλτζ, ἀφρώδεις λεμονιάδας, Soda water, ποτὰ δυνάμενα νὰ ἀναμιχθῶσι μετὰ παντὸς εἴδους σιραιοπίου, ὀρσοιστικοῦ ἐμετικοῦ ἢ καθαρσίου· καὶ παντούτους ἀφρώδεις οἴνους.

Ἐγὼ δὲ πρὸς δεξιὰ. Τὸ τυφέκιον μου ἦτο ἐπὶ τῶν γονάτων μου κεκαλυμμένον μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ σωλήνος ὑπὸ τοῦ μανδύου μου. Διήθουνα αὐτὸ ἡσύχως κατὰ τοῦ Καλαβροῦ, καὶ ἄμα ἐθεβαίωθην ὅτι ἠπειλεῖ κατ' εὐθείαν τὸ στῆθος μου, ἀφῆκα τὸ σκανδαλίθρον. Αἱ βολαὶ εἰσῆλθον διὰ τῶν πλευρῶν ἐκ δεξιῶν, διεπέρασαν τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἐξῆλθον διὰ τῆς δεξιᾶς ὠμοπλάτης. Εὐθὺς ἀνέστην, ἤνοιξα τὴν μάχιράν μου, ὄρμησα ἐπὶ τὸν Φογιάνου, ὅστις κατεκλίθη, μὴ ἀφείμῃ μετὰ στεναγμῶν, ἤρπασα αὐτὸν ἐκ τῆς κόμης, καὶ ἀπέταμον αὐτῷ τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ! ἀνεκράγησα φρίττων, ἐν ᾧ ἡ ὄψις τοῦ ληστοῦ, διηγούμενον τὴν φρικαλέαν πρᾶξιν ἀπέπνευε θυμηδίας καὶ αὐταρσελείας.

— Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθηθες βεβαίως νὰ ἀποκόψῃς τὴν κεφαλὴν ἐκεῖνος;

— Εὐκολώτατα. Ἡ μάχιρά μου ἦτο δευτάτη.

— Τὸ αἷμα ἔρρε βεβαίως ἄφρονος;

— Ναι, ἀλλ' ἐγὼ ὄθησα τὸ σῶμα διὰ τοῦ ποδὸς εἰς τινα λάκκον, ὅπου οἱ χωροφύλακες εὐρον αὐτὸ τῇ ἐπαύριον, ἐτίναξαν ἐκ τῶν τριχῶν τὴν κεφαλὴν. ὅπως ἀποβάλλῃ τὸ περιεχόμενον ἐπὶ αἷμα, ἔπειτα δὲ περιετύλιξα αὐτὴν διὰ τοῦ μανδύου μου καὶ διὰ τοῦ μανδύου τοῦ Φογιάνου, καὶ κατέθην τὸ ὄρος. Περὶ τὴν πέμπτην τῆς ἐσπέρας ἤμην ἐν Σοννίνῳ, ὅπου παρέδωκα τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χωροφυλακὴν.

— Καὶ δὲν ἠσθάνθηθες οὐδεμίαν λειποθυμίαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς σκληρῆς ταύτης;

— Οὐδεμίαν, ἀποκρίνεται ὁ Μαγγιάρης, ἐκπληττόμενος τὴν ἐρώτησίν μου. Ἡ ὄψις τοῦ αἵματος δὲν με ταρασσει. Ἀπέκοφα τὴν κεφαλὴν τοῦ Φογιάνου, ὡς εἰ ἦτο κεφαλὴ προβάτου. Καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐπαναλάβω χρεῖας τυχοῦσῃς τὴν πρᾶξιν.

ΟΙ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΙ.

Ἡ Journal of applied Science δίδει ἀξιολόγους στατιστικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς καταστάσεως τῶν υποβρυχίων τηλεγράφων, ὅτινες συνάπτουσι ἐν τῷ παρόντι τὰς διαφόρους χώρας τῆς γῆς.

Ἀπὸ τοῦ 1830 μέχρι τοῦ 1874 κατεστῆθησαν, λέγει ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐφημερίς, 206 τηλεγράφοι, συμπεσοῦμενοι εἰς μῆκος 80,000 χιλιομέτρων. Ἐκ τούτων 61 κατέστησαν ἄρρηστοι, 145 δὲ ἐργάζονται τακτικῶς.

Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία κατέχουσι τοὺς

πλείστους καὶ μεγίστους υποβρυχίους τηλεγράφους. Ἐπειδὴ ἡ μὲν πρώτη κείνηται 29, ἡ δὲ δευτέρα 16· συνδέονται δὲ ἀμφότεραι δι' ἐπὶ τὰ υποβρυχίων τηλεγράφων.

Ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι τοῦ 1851 κατεσκευάσθησαν μόνον δύο υποβρυχίον τηλεγράφοι. Ἀπὸ τοῦ 1852-53 ἐβουλόθησαν ὀκτὼ νέοι τηλεγράφοι· — ἐν ἔτει 1855 ἐνέα· — ἐν ἔτει 1856 καὶ 57 δύο· — ἐν ἔτει 1858 πέντε, ἐν ἔτει 1859 δεκατρεῖς· — ἐν 1860 δώδεκα· — ἐν 1861 εἰς· — ἐν 1862-66 δέκα, ἐν 1867

ἐπτά· — ἐν 1868 δύο, ἐν 1869 δέκα ἐπτά, ἐν 1870 εἰκοσιεπτά· ἐν 1871 εἰκοσι εἴς, ἐν 1872 δύο, ἐν 1873 δεκατέσσαρες καὶ ἐν 1874 δεκατρεῖς.

Μακρότεροι πάντοτε εἶναι· ὁ ἀπὸ Ἰρλανδίας μέχρι τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτῆς New Foundland, ἔχων μῆκος 3,093 χιλιομέτρων· ὁ ἀπὸ Ἰρλανδίας μέχρι τῆς ἀμερικανικῆς Βαλεντίας ἔχων μῆκος 3,100 χιλιομέτρων· ὁ ἀπὸ Ἁγίου Βικεντίου μέχρι τοῦ Περναμβούκου τῆς Βραζιλίας, ἔχων μῆκος 3,125 χιλιομέτρων· ὁ ἀπὸ Βρέστης, τῆς Γαλλίας μέχρι τοῦ Ἁγίου Πέτρου,

έχων μήκος 4,135 χιλιομέτρων, ἤτοι ἡ Γαλλία ἔρριψεν εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ὠκεανοῦ τὸν μακρότατον πάντων τῶν τηλεγράφων.

Πρῶτος εφευρέτης τῶν ὑποβρυχίων τηλεγράφων εἶναι ὁ Ἀμερικανὸς Κύρος Φιέλδ, εἰς ὃν τὸ ἀμερικανικὸν κοινοβούλιον ἐψηφίσαιτο δημοσίως εὐχαριστήσεις καὶ χρυσοῦν νομισματοσχημὸν ἀριστείων.

Αἱ μεταξύ Ἀγγλίας καὶ Ἰνδιῶν, μεταξύ Κίνας, Ἰαπωνίας καὶ Αὐστραλίας τηλεγραφικαὶ συκοινωνίαι κατεστάθησαν μόνον ἐν ἔτει 1871. Ἐν τῷ παρόντι δὲν ἐλλείπει ἢ εἰς καὶ μόνος κάλωσ, ὁ τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, ὅπως ὀλόκληρος ἢ ὑδρογείος σφαῖρα περιληφθῆ ὑπὸ ζώνης ἠλεκτρικοῦ τηλεγράφου, ὅταν ὠνειροπόλοι ὁ Κύρος Φιέλδ. Ὅταν ὁ ἐλλείπων οὗτος κάλωσ τοῦ Εἰρηνικοῦ κατασταθῆ, ἡ τὴν γῆν περικυκλοῦσα τηλεγραφικὴ μηχανὴ ἔξει μήκος 8,930 χιλιομέτρων διαιρουμένη εἰς τρεῖς τμήματα. Ἦτοι ἀπὸ Ἁγίου Φραγκίσκου εἰς Χονολουλού (3,350 χιλιομέτρα) ἀπὸ Χονολουλού εἰς Μιδουάιν τῆς Ἰσλανδίας (1,852 χιλιομέτρα) ἀπὸ δὲ ταύτης εἰς Ὑοκοχάμα (3,516 χιλιομέτρα).

Ὁ κάλωσ τῆς Anglo-american Company ἀπήτητε 16,000 φρ. δαπάνην ἀνὰ ἑκαττον χιλιάμετρον τοῦ τμήματος, ὅπερ βυθίζεται εἰς μεγάλα βάθη, καὶ 5,000 διὰ τὰ παρὰ τὰς ἀκτὰς τμήματα.

Υἰάρχουσιν ἐν τῷ παρόντι δεκαεξέταιρία ὑποβρυχίων τηλεγράφων, ὧν τὰ κεφάλαια συμποσούνται εἰς 500 ἑκατομμύρια φράγκων.

Ἀνέγνωμεν εἰς τὰς ἡμερησίας ἐφημερίδας ὅτι ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις ἐνετείλατο τῷ ἐν Νέα Ὑόρκη γενικῷ προξένῳ κυρίῳ Δ. Μπότση, ἵνα συχαρῆ αὐτοπροσώπως τὸν πρόεδρον τῆς ἀμερικανικῆς δημοκρατίας ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς. Καὶ τοῦτο μὲν ἔχει καλῶς. Ἀνέγνωμεν ὡσαύτως ὅτι ὁ ῥηθεις πρόξενος ἔλαβε τὴν ἐντολὴν ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἐν Φιλαδέλφεια παγκόσμιον ἐκθεσιν. Ἄλλ' ὅμως, εἰ μὴ ἀπατώμεθα, ἐκθέματα ἑλληνικὰ δὲν ἀπεστάλησαν, ἂν δὲ ἀτομά τινα ἀπεφάσιον νὰ στείλωσιν ἔργα αὐτῶν, ταῦτα πᾶν ὅ, τι ἄλλο θὰ καταρτίσωσιν ἢ συλλογὴν ἑλληνικὴν. Εἰς ποίαν λοπὸν δυσ-

ἀρεστον θέσιν θὰ εὐρεθῆ ὁ Κ. Μπότσης ἐντελλόμενος ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς ἐκθεσιν, ἢ τις ἔσται ἡ μεγίστη τῶν μέχρι τοῦδε παγκοσμίων ἐκθέσεων! (Μέριμνα.)

ἀναγομένων εἰς τὸ καπνίζειν. — Ἐκθέσεις στρατιωτικῶν στολῶν. — Ἐκθέσεις προσθέτων ὀδόντων. — Ἐκθέσεις νηπίων ἀπὸ ἕξ μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν. — Ἐκθέσεις τροφῶν. — Ἐκθέσεις πωλουτῶν κυριῶν (demoiselles de magasin)!

Κατὰ τὴν ἐν Φιλαδέλφεια γενομένην ἐκθεσιν τιθῶν, συνηθροίσθησαν 800 περίπου εὐρωστότατοι, μεγαλόμαστοι καὶ πολυγάλακτοι τίθαι μετὰ τῶν ὑποτιθίων αὐτῶν βρεφῶν, καθ' ἣν ἐκμυστος ἠδύνατο νὰ βεβαιωθῆ ἰδίως ὁμμασι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐκτεθειμένων ἐμπορευμάτων.

Ἀλλὰ πρὸς ταῖς ἄλλαις ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Σάν Φραγκίσκῳ ἐκθεσις ῥοπαλίων καὶ κορυνῶν, πυγμαίων, καὶ ἄλλων ἀμυντικῶν ὄπλων. Ἐν ταύτῃ συνέθη τὸ ἐξῆς φοβερὸν δρᾶμα, ὅπερ οὕτω πως διηγείται ἀμερικανικὴ τίς ἐφημερίς.

Ἄγρονόμος τις, διαφθείρας τὴν γυναικίαν ὀπλοποιῶν τινος τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου, ἐξέφυγε τὴν ὄρῃν τοῦ ὑβριθῆτος συζύγου, καταφυγὼν εἰς τὰ πρὸς βορρᾶν αὐτοῦ κτήματα.

Δέκα μετὰ ταῦτα ἔτετι ἐπανῆλθεν εἰς Σάν Φραγκίσκον δι' ὑποθέσεις του. Κατὰ τὸ μεταξὺ διάστημα ἢ μὲν ἀτιμασθεῖα γυνὴ ἀπέθανεν, ὁ δὲ ὑβριθῆς ἀνὴρ, μεταλλάξας ὄνομα, ἐνομιζέτο ἀπὸ πολλοῦ.

Ὁ ἀπατεὼν περιεφίετο ἀμέριμος ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ῥοπαλίων, ἔχων γυμνὴν τὴν κεφαλὴν, ἐνεκα τῆς θερμότητος, ὅτε παρατηρεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκθέτου τινὸς πελώριον ῥοπαλὸν κατεσκευασμένον ἐκ τριῶν μολυβδίνων σφαιρῶν, φριττουτῶν ἀκάνθιας καὶ ἴλοις σιδηροῖς, καὶ ἐφηρμοσμένον ἐπὶ τριῶν βάρδων ὁστοῦ φαλαίνης, συνηρμοσμένον κατὰ τὴν βάσιν αὐτῶν ἐν μιᾷ δέσμῃ.

— Πῶς μεταχειρίζεται τις τὸ φοβερὸν τοῦτο ὄπλον; ἐρωτᾷ οὗτος τὸν ἔμπορον.

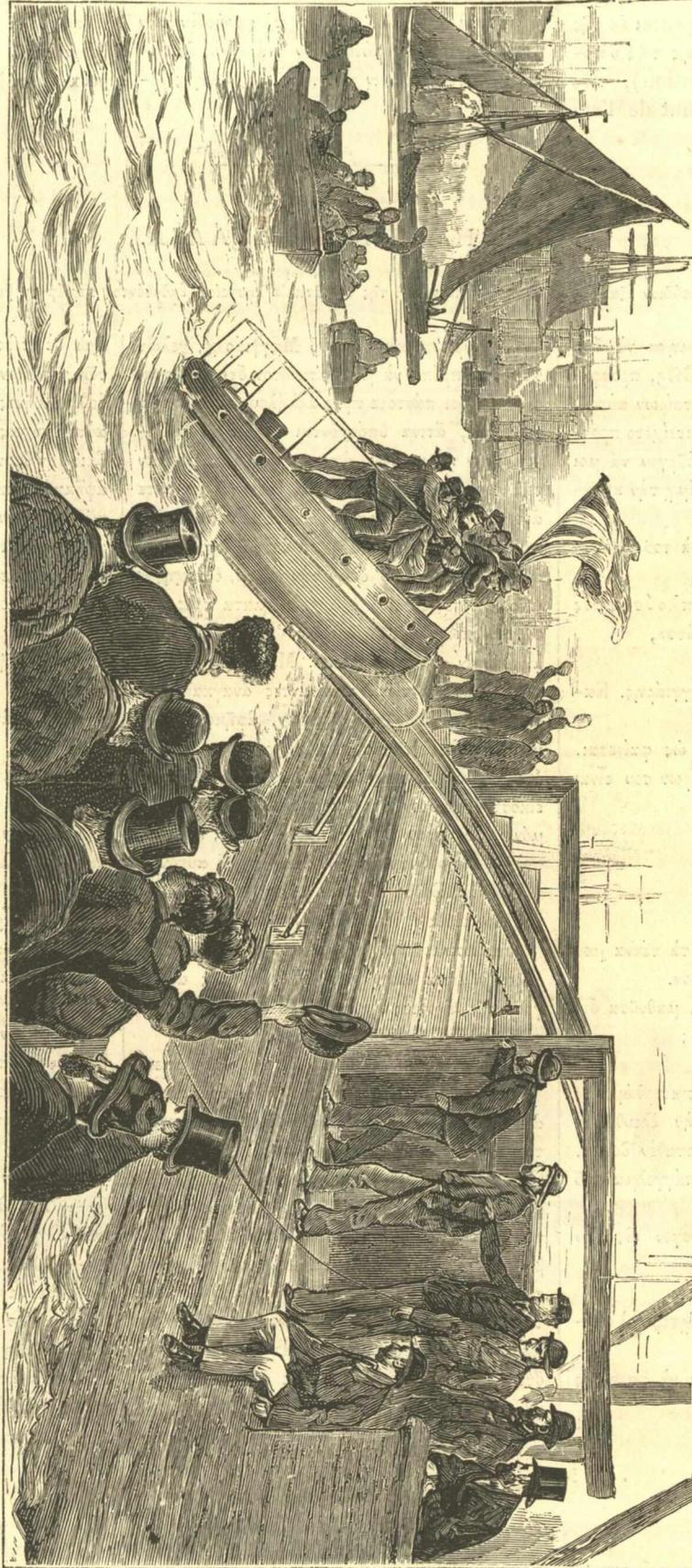
Οὗτος δὲ, ἀναγνωρίζων τὸν κακοῦργον, ὅστις ἠτίμασε καὶ κατέστησεν αὐτὸν δυστυχέστατον, λαμβάνει τὸ ῥοπαλὸν καὶ ἀποκρίνεται ἡσύχως.

Λαμβάνομεν αὐτὸ καὶ μεταχειρίζομεθα οὕτως. Καὶ ταῦτα εἶπὼν, διαβρῆνγνύει διὰ τοῦ ῥοπαλοῦ τὸ κρανίον τοῦ ἐραστοῦ ἀγοραστοῦ.

Ὁ ὀπλοποιὸς δικασθεὶς ἠθώθη.

Le gérant responsable P. LAGIER.

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΣΩΣΤΙΚΟῦ ΣΚΑΦΟΥΣ ΕΝ ΔΟΝΔΙΝῳ.

ΑΛΛΟΚΟΤΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ.

Πλὴν τῶν πολυαριθμίων ἐκθέσεων αἵτινες γίνονται καθ' ἑκάστην ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ, ἤτοι παγκοσμίων, γεωργικῶν, ἱππικῶν, κυνικῶν, ὄρνιθολογικῶν, κ. λπ., οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ὀργανίζουσι καθ' ἑκάστην καὶ ἄλλας παραδοξοτάτας καὶ γελοιοδεστάτας, ὅσον Ἐκθέσεις πιπῶν καὶ παντοίων πραγμάτων

κακοῦργον, ὅστις ἠτίμασε καὶ κατέστησεν αὐτὸν δυστυχέστατον, λαμβάνει τὸ ῥοπαλὸν καὶ ἀποκρίνεται ἡσύχως.

Λαμβάνομεν αὐτὸ καὶ μεταχειρίζομεθα οὕτως. Καὶ ταῦτα εἶπὼν, διαβρῆνγνύει διὰ τοῦ ῥοπαλοῦ τὸ κρανίον τοῦ ἐραστοῦ ἀγοραστοῦ.

Ὁ ὀπλοποιὸς δικασθεὶς ἠθώθη.